

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2511

**Тадићу и
Коштуннице,
хоће ли Србија
бити онолика
колику сте
преузели?**

Томислав Николић

САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ВРЕМЕ ПРЕНСИПТИВАЊА</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ХАЈКА НА ЈЕРУСАЛИМ</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ФЕНОМЕНОЛОГИЈА БАЛКАНСКОГ ДЕСПОТИЗМА</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ВСАСИЗДАЈНИЦИ ПРОЦЕС</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>НАРКОМАНИЈА КУБА МАНИТОГА</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПОЛИТИКА КАО ИЗАЗОВ САВЕСТИ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 1999</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>МИЛАН ПАНИЋ МОРА ПАСТИ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>НА МЕЂУНАРОДНОЈ СЦЕНИ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2000</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>СУОЧАВАЊЕ СА СЕДМОМ СИЛОМ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2000</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>НАРОДНИ ТРИБУН</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 1999</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПОСЛАНИЧКЕ БЕСЕДЕ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ФИЛИПИНЕ ЧЕТНИЧКОГ ВОЈВОДЕ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПАЛИ, ЖАРИ, ДЕДИЊСКИ ДИЗДАРЕ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2002</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ЦРВЕНИ ТИРАНИИ СА ДЕДИЊА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ДА СВЕ СРПСКО БУДЕ КАО ЗЕМУНСКО</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2000</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПРОМСИС ВО КОЈЊА НАРОДА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>БЕЗ ДРАБЕ НА ЈЕЗБИКУ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>МОЋ АРГУМЕНАТА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2000</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ФАЛСИФИКОВАНА ВОЉА НАРОДА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>БЛАДА НАЦИОНАЛНОГ ЈЕДИНСТВА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>СРБИЈА ПОД АМЕРИЧКИМ БОМБАМА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2002</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ДОК ПАТРИОТЕ ОБИВАЈУ ИЗДАЈНИЦИ РАЗАРАЗУ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>РАДИКАЛИ СЕ НИСУ ОБРУКАЛИ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПАКЛЕНИ ПЛАНОВИ ЗАПАДА</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУДАЈОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ</p> <p>ОПШТА РАДИКАЛНА СТРАЖА Београд, 2001</p>

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,

др Бранислав Блажић,

Љубомир Краговић,

Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надозеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Прљаве игре глобалиста

• Косово и Метохија на тапету

2

Косовскометохијска драма

• Штала за људе

4

Интервју – Томислав Николић

• Не позивам у рат

6

Запад и ми

• „Демократско“ схватање окупације

9

Корени

• Расрбљавање Косова и Метохије (2)

10

Анкета – хагоманија

• Три године хашког тамновања

15

Интервју – генерал Божидар Делић

• Тадић започео разарање војске

17

Лов на Србе

• Власт уцењује, Младић размишља а Хаг чека

24

Интервју – проф. др Милан Булајић

• Срби избрсани

30

Личност изблиза – Борис Тадић

• Перфидан и опасан тип

37

Српски великани – Михаило Пупин

• Борба за очување народа и отаџбине

41

Скандалозно

• Сиви домови усред Београда

43

Социјална и верска патологија

• Неокортексни рат и секте

48

Подземно банкарство: прање новца

• Мирис криминала

51

Како западни моћници преко мондијалистичких организација покушавају да нам кроје територију и судбину

Косово и Метохија на тапету

Пише: Борис Алексић

Питање Косова и Метохије је поново у живи интересовања великих сила, док се на дипломатском плану све жешће ломе копча супротстављених страна. Многи подаци пласирани у медијима збуњују обичног читаоца који нема времена да дубље трага за истином. Тзв. албански лоби, свестан чињенице да Косово и Метохија не могу бити независни без српског потписа (што истиче и албанска штампа у јужној српској покрајини) и потписивања нових међународних уговора о разграничењу, улаже огромну енергију и новац, уз незаобилазне претње и уцене како би створио другу шиптарску државу на Балкану. Најмоћнији део „албанског лобија“ чине утицајне мондијалистичке организације из САД и Европске уније. Међу њима посебно место заузимају Савет за спољне односе (ЦФР), Међународна кризна група (ИЦГ), Амерички институт за мир (УСИП), Међународна комисија за нестала лица (ИЦМП), Иницијатива за управљање кризама (ЦМИ) и Паневропска унија. Већи број ових група је формиран под плаштом невладиних организација. Међутим, суштински гледано, њихова веза са обавештајним структурама САД и ЕУ је више него очигледна.

У Борду директора утицајног Савета за спољне односе (ЦФР) између осталих седе Мадлен Олбрајт, сива еминенција Трибунала у Хагу и Ричард Холбрук, познати заговорници независности Косова и Метохије и комадања Србије. Исто тако, функционери ове групе у оквиру њеног Центра за превентивну акцију (ПАЦ) су и Строб Талбот и Мортон Абрамовић. У званичном часопису Савета за спољне односе, „Форин аферс“, аутор Едвард Џозеф истиче да Србе треба и формално гетоизовати, тј. затворити у кантоне (резервате), док је промена граница Србије сасвим дозвољена. Џозеф, међутим, сматра да промена граница не би била дозвољена у случају Босне и Херцеговине, где би Република Српска могла да тражи уједињење са Србијом. Савет за спољне односе види Србију као експеримент пред акцију у Русији.

Међународна кризна група (ИЦГ) није напустила територију Србије како су поједини медији јавили, јер је њено представништво у Приштини још увек активно. У Извршном комитету ове организације се налазе Мортон Абрамовић, Збигњев Бжежински, Весли Кларк и Ема Бонино, док је Марти Ахтисари, посредник УН у преговорима о Косову и Метохији, такође члан Међународне кризне групе, што га чини у потпуности пристрасним и везаним за тзв. албански лоби.

Како истичу генерали Душан Вилић и Бошко Тодоровић у својој књизи „Тероризмом у нови светски поредак“, Мортон Абрамовић је познати стручњак ЦИА за тајне операције. Он је у најужем кругу официра генерације Оливера Норта и Вилијама Вокера. У Рамбујеу је био саветник шиптарске седесионистичке делегације. Био је и председник Карнеги фондације, а учествовао је у тајним операцијама америчких безбедносних служби на Тајвану (1952 – 1962), у

Хонг Конгу (1963 – 1965), Великој Британији (1971), Тајланду (1977 – 1983), Турској (1989) итд. Његова група је нпр. режирала Маркале, а затим онемогућила Савет безбедности УН да добије извештај којим се скида љага са српске стране, пишу генерали Вилић и Тодоровић. Американка Дајана Џонстон, писац књиге „Сулуди крсташи“ истиче да је Абрамовић својевремено координирао акције наоружавања авганистанских, а затим и шиптарских терориста. Он је 1986. године помогао да се муџахединима у Авганистану испоруче ракете земља - ваздух типа „стингер“, како би се нанела штета СССР.

Као председник Карнегијеве фондације за међународни мир, Абрамовић је био на челу развоја нове политике САД након хладног рата, истиче Дајана Џонстон, чији је отац радио у Пентагону. Ова фондација је 1992. године објавила списак под насловом „Самоопредељење у новом светском поретку“. У њему Абрамовић истиче: „Групе унутар држава могу да поставе захтев за независност, већу аутономију или збацивање постојеће владе, позивајући се на право самоопредељења.“ То може да иде до „војне интервенције због хуманитарних разлога.“ Како су истакли аналитичари Карнегијеве задужбине далеке 1992. године, „хуманитарне интервенције ће бити неизбежне.“

Абрамовић је био и члан савета „Хјуман рајтс воча“, основаног од стране америчке Владе, у оквиру којег је радио на „дрној пропаганди“ и шпијунском рату против СРЈ, Републике Српске и Срба уопште.

Како истичу Вилић и Тодоровић, саборац Абрамовића, Бжежински је још 1992. године најавио комадање Србије и напад на СРЈ.

Истакнуто место у тзв. „албанском лобију“ (овај назив, који је популаран у нашим медијима је непрецизан, јер би читалац могао да стекне утисак како су све ове организације под контролом Шиптара, док је истина сасвим супротна – Албанци су потрошно оруђе у рукама стратега новог свет-

ског поретка. Ипак, због актуелности термина и ми га користимо, прим. аутора) заузима и Амерички институт за мир (УСИП). Ова организација је препуна бивших официра војске САД, попут генерала Џорџа Варда. На челу његовог сектора „Балканске иницијативе” налази се још један маг обавештајног рада, Данијел Ден Сервер. Сервер је у време Била Клинтон обављао дужност шефа ЦИА за југоисточну Европу. Кроз његову инструктажу су прошли терористи Хашим Тачи и Агим Чеку, за које је организовао и посете Конгресу САД, као и Соња Бисерко, чији је брат погинуо као припадник Туђманове паравојне формације ЗНГ. Сервер своје шиптарске марионете инструира да преговоре о Косову и Метохији држе што даље од УН и да целу ствар решавају у договору са великим силама појединачно. Заговара такође концепт промене граница и независно Косово и Метохију. Као и Абрамовић, има врло блиско односе са појединим интелектуалцима у Србији који подржавају поделу или независност Косова и Метохије.

Члан Извршног комитета Међународне кризне групе је и Џејмс Кимзи, утицајни председник Међународне комисије за нестала лица (ИЦМП). Кимзи истиче да је циљ његове организације састављање досијеа о ратним злочинцима. Кимзи је и један од власника комуникацијског цина АОЛ (Америка он лајн), који се спојио са ТВ мрежом CNN. Рад Међународне комисије за нестала лица не би био неко чудо да ова међународна организација нема монопол на идентификацију лешева у бившој СФРЈ са изузетком Словеније (жртве словеначких паравојних формација на „крвавој граници” их никад нису интересовале).

Комисија примењује само једну методу, тј. ДНК анализу, чекајући да се лешеви до те мере распадне да је други вид препознавања немогућ. У том процесу ова комисија прикупља ДНК узорке широм бивше СФРЈ, без Словеније, укључујући и Србију. Спонзоришу је водеће мултинационалне корпорације попут „Аплај биосистемс”, „Милипор”, „Промега”, „Лајф технолоџис инкорпоретид”, „Ревко” итд; док прозападне владе у Србији гаје идолопоклонички однос према њој. Како су медији већ писали, она контролише свих пет лабораторија за ДНК анализу на Балкану. Претходник Кимзија на месту председавајућег Међународне комисије за нестала лица је био познати албански лобиста Боб Дол (својевремено је написао писмо Гетеу, адресирано на Институт „Гете” у Бечу и изразио жељу да га упозна (Гетеа) заједно са супругом, прим. аутора). Боб Дол је још 1986. године са конгресменом Диогардијем предложио Резолуцију бр. 150 у представничком дому САД у којој се „изражава забринутост за услове у којима живе етнички Албанци у Југославији.”

Комесар Комисије је и Роберт Бадинтер, човек који је за себе приграбио законодавну надлежност чланица и Скупштинне УН како би фалсификовао међународно право дефинишући СФРЈ као „земљу у распадању” (по међународном правном поретку држава или постоји или је престала да постоји. Трећег нема, прим. аутора) и на тај начин благословио насилно решење сукоба као и геноцид над Србима у Републици Српској Крајини, Републици Српској и Косову и Метохији.

Будући да Међународна комисија за нестала лица има монопол у идентификацији лешева у Србији, домаће али и стране правосуђе постаје све више зависно од њених пристрасних анализа. Ово пристрасних, јер у њеном саставу се налазе и налазила су се лица која гаје отворено непријатељство према Србима.

Иницијатива за управљање кризама (ЦМИ) је организација под контролом Мартија Ахтисарија. Ова група спроводи програм идентичан оном који је написао Абрамовић за Карнеги фондацију. Као и Савет за спољне односе, има свој сектор за превентивне акције. Промовише нови програм безбедности који омогућује САД и њеним савезницима ху-

манитарне интервенције, интервенције зарад очувања или унапређења грађанског друштва, спречавања штетних климатских промена на планети (!) и сл.

За овим групама ништа не заостаје „Паневропска унија”, католичко федералистичка организација која тежи обнови Аустро – Угарске. Она је пример сарадње западних либерала и конзервативаца у елиминацији Срба као озбиљнијег чиниоца на Балкану. Њен оснивач је Ото фон Хабзбург. Попут Боба Дола у Конгресу САД, Хабзбург је окупио представнике Хрватске, Словеније и Албаније у Европском парламенту у Стразбуру још од 1988. године. Организовао је и изложбе у којима је Србе представљао као варваре и дивљаке. Спонзор је разарања Његошеве капеле на Ловћену, преласка Црногораца на унију са Ватиканом, њиховог зближавања са Хрватском, као и промађарских сепаратистичких покрета у Војводини. Тежи независном Косову и Метохији. Већ више година промовише концепт узимања српског језика од стране Хрвата, што његовим штићеницима омогућава перфидни и лукав продор у српски етнички простор, својатање српске територије, културе, народа, научника, чак и цркава.

Иако многи прозивају Геншера као главног кривца за признање Словеније и Хрватске, Ото фон Хабзбург је стајао иза тог чина као и иза снажне антисрпске медијске кампање у Немачкој и Аустрији. Он је подстрекивао Хрвате и Словенце да изврше најтежи злочин по међународном праву – злочин против мира. Сматра да су Срби криви за Први светски рат и да је пропаст Аустро – Угарске била велика историјска грешка. Његов унук Звонимир је крштен у загребачкој катедрали 1997. године. То је био његов начин да подржи тек довршени геноцид над Србима о којем је сањао Павелић, тј. етничко чишћење Републике Српске Крајине, као и ново комадање српског етничког простора. Синови и унук Ота фон Хабзбурга претендују на „престол” Аустрије, Мађарске и Хрватске.

Породица Милатовић протерана са свог огњишта
седам година живи у беди и сиромаштву

Штала за људе

• *Враћа на која се истовремено улази у њенаеснак квадратних метара где су смештени предсобље, дневна, спаваћа, дечија соба, купатило... отвара шездесетпетогодишња Гордана, која врло радо пристаје на чашицу разговора. „Као што сте на улазној капији видели, ово је штала. Овде су биле смештене краве пре нашег доласка. Најгоре је што се ни прозори не отварају”, каже Гордана и наводи да им највише недостају услови за одржавање личне хигијене. „Немамо воде, а и ваздух нам недостаје у овако малој просторији”.*

Пише: Будимир Ничић

Од доласка међународних снага на Косово и Метохију више од две стотине хиљада Срба и припадника других неалбанских етничких група протерано је са Косова и Метохије. Већина је углавном кренула у неизвесно избеглиштво. Поред оних који су уточиште пронашли у централном делу Србије и Црне Горе, многи, иако су кров над главом нашли у чисто српским срединама у покрајини, немају слободу кретања, живе као у логору и свакодневно су изложени насиљу.

У Чаглавици код Приштине, већ седму годину живи породица Милатовић. Четворочлана породица протерана је из сада етнички чисто албанског села Ајвалија код Грачанице јула 1999. године. Бора, Гордана, Тања и сада осмогодишња Зорица живе у просторији која је до њиховог доласка била ветеринарска станица. На улазу у двориште Пољопривредно индустријског комбината (ПИК) „Ратар”, где Милатовићи живе, на металним вратима налази се облик кравље главе.

Занесену дечјом игром затичем малу Зорицу. Зачуђен поглед. Очигледно је да деца не умеју да скривају радост у очима, као ни тугу. Радост и туга, помешани у зеницама ове осмогодишње девојчице остављају утисак прерано одраслог детета. Љубазно пита да ли смо на правом месту и кога тражимо. Изненађујућа је чврстина и јасноћа изговорених питања, кроз која се уткала једва прозирна позната дечја знатижеља.

Врата на која се истовремено улази у петнаестак квадратних метара где су смештени предсобље, дневна, спаваћа, дечија соба, купатило отвара шездесетпетогодишња Гордана, која врло радо пристаје на чашицу разговора. „Као што сте на улазној капији видели, ово је штала. Овде су биле смештене краве пре нашег доласка. Најгоре је што се ни прозори не отварају”, каже Гордана и наводи да им највише недостају услови за одржавање личне хигијене. Немамо воде, а и ваздух нам недостаје у овако малој просторији. Сада преко зиме не смео да отворимо врата јер је хладно, а дрва имамо још за који дан. Гордана, која је радила као спремачица у сеоској амбуланти, недавно је пензионисана.

Глава породице, седамдесетогодишњи Бора, који је такође пензионер, није баш најбољег здравља. Чetrдесет година радио је под земљом. „Од кад смо протерани из Ајвалије ја сам болестан, стално имам висок притисак, немам шта да радим, све што сам имао и стварао радећи у Кишничком руднику, остало ми је у Ајвалији”, каже Бора.

Горданина и Борина кћерка Тања је самохрана мајка. Њен супруг, о коме још увек не зна ништа, нестао је за време бомбардовања 1999. године. Милатовићима је најгоре било, како Тања кроз плач објашњава, 17. марта 2004. године, када је доживела нервни слом и завршила у болници. „Тог дана напали су Чаглавицу. Било је пуцњава на све стране. Куће су гореле. Највише сам бринула за моју Зорицу. Питала сам се где ћемо. Још се лечим од тог стреса, каже Тања, још увек видно узрујана и показује пуну кесу разних лекова, за које, како каже, даје највећи део плате зарађене у сеоској амбуланти. Много пута смо покушавали да добијемо неку помоћ, али сви нам кажу – ма ви сте супер, има и горих случајева”.

Зорици, која је имала две године када се растала од својих луткица и крпица сада је пуних осам лета. Због лоших животних услова веома тешко дише. Мама Тања потврђује Зоричине дугогодишње проблеме са бронхитисом. Тања каже да је Зорица усамљена и да је другарице уопште не посећују „а и како би, погледајте где живимо. Она је увек сама, сама се игра, учи, све сама”. Поред свега, Зорица је добар ђак, иде у други разред и има своју омиљену песмицу:

*Знала сам да сам дејте које без куће осјта,
али сада ћузе ми је досјта.
Сви су јоо добро знали и нико није хйео да ми каже,
а ја сам йлакала ийшо ме мама сйјално лаже.
Сйјално сам је ййййала, мада сам знала,
где је моја луйќка и где је моја соба мала.
Али јој једном једна суза из ока крену
и рече ми ййххххм гласом: ййи више немаш луйќку,
ни собицу малену.*

*Све су ййи људи узели који немају ни душу ни срце,
чувај се, мило дејте, они хоће дејтххххххиво да ййи йо-
руше!*

Зорица има само једну жељу: „Волела бих да живим као да имам кућу и купатило где бих се купала и чешљала и прала зубе и све”.

Под истим кровом са Милатовићима, у супротном улазу, живи још једна породица с којом се судбина лоше поиграла. Милан и Миља Ранић из села Јошовице, општина Петриња у Крајини, једни су од двеста хиљада Срба протераних током акције „Олуја”. У њихових петнаестак квадрата, где живе од 1995. године, некада је била пољопривредна апотека.

Кућу смо напустили са две кесе ствари. Нисам имао горива у трактору када смо напуштали село и све је остало. Најпре смо три дана били у Сремској Митровици. Рекли су нам затим да ћемо ићи за Краљево. Када смо стигли у Краљево, само су прикачили другу локомотиву и довели нас у Приштину, каже шездесетогодишњи Милан. Миља и Милан имају три кћерке, две су у Шапцу, а најмлађа је удата у Гуштерици, општина Липљан. Ранићи данас живе без основних средстава. До 1999. године Милан је радио у ПИК-у у Лапљем селу. „Показао сам се као добар радник, па су моје колеге и руководство предузећа одлучили да ми дају пет ари плаца у Лапљем селу. Помогли су ми и да започнем кућу. Озидао сам, али данас са минималцем од 5400 динара не могу да завршим започето”. Обраћао сам се за помоћ многим организацијама, па чак и Координационом центру у Грачаници. Обећали су да ће послати комисију, али ево, прошло је две године од тог мог захтева и још увек се нису појавили”, каже Милан. Завршетак куће и живот у „штгали” нису највећи проблеми Ранића. Миља је недавно оболела од карцинома. „Оперисана сам у Сремској Каменици. Једном месечно идем на контролу, а не радим нигде нити имам било каква примања. Тај Миланов минималац оде на путне трошкове кад идем на контролу. Нико није дошао овде да нас види како живимо, да пита треба ли нам шта. Кома сам се год обратила, каже – жао нам је, ми радимо за расељене с Косова и Метохије.

Томислав Николић у разговору за „Велику Србију” истиче:

Не позивам у рат

- Мене ошћужују да хоћу раић, заићо ишћо нећу да ићрихваићим да нам неко узме Косово и Мећохију. Сваићћа ће да измисле у ићом мом неићрихваићању. Када Тадић каже да не ићрихваића, нико му не каже – ићи зовеш у раић. Не кажу ићо ни када ићо изјави Коићићуница. Једино када ја кажем окуићација, кажу – зову у раић, не би ли уићлашили граћане Србије и бираче да их чека неки нови раић. Не чека их.
- Оно ишћо се мени дешава, ићо је знак да неки желе да олако оде Косово и Мећохија. Овакеу изјаву ићребало је да дају ићпредседник Владе и Реићублике. Сада, из сујеиће ишћо сам ја ићрви рекао окуићација, неће да сићану иза ићога. Не морају, нека измисле неку друћу реч. Сићаћу ја иза њих да бранимо Косово и Мећохију, али нека ме не наићадају, јер ићиме наићадамо идеју да нећемо да ићрихваићимо да нам оићму Косово и Мећохију. Ако би сви ми у Србији били саћласни да нећемо да ићрихваићимо да нам оићму Косово и Мећохију, ићо не би моћло да се деси. Понављам да ми у Савету безбедности имамо мноћо ићријаићеља.

Изјава заменика председника Српске радикалне странке Томислава Николића да би Републичка скупштина Косово и Метохију требало да прогласи окупираном територијом у случају да оно добије независност, изазвала је многобројне полемике, не само у овдашњој, већ и у светској јавности. Томислав Николић за „Велику Србију” објашњава да су на њега, због тога што преноси ставове Народне скупштине, која је Резолуцијом предвидела да неће прихватити никакво наметнуто решење за Косово и Метохију, ставове Српске православне цркве и ставове већине граћана Србије, навалили разноразни „душебрижници”, углавном политички опоненти, па чак и професори права и један кога називају председником Уставног суда, заборављајући на своју науку, спремни искључиво да износе своје политичке ставове.

„Некима у Србији смета термин окупација, који сам употребио да означим стање које би настало на делу територије Србије, стварањем независне државе Косово”, каже Николић и додаје да је ситуација доведена до апсурда. Њега нападају због тога што се не слаже са тиме да неко отме Косово и Метохију, саставни део територије Србије док они који директно заговарају независност Косова и Метохије, и о томе јавно говоре, не наилазе ни на какве осуде.

Заменик председника Српске радикалне странке подсећа да је Српска православна црква на свом ванредном заседању, 4. новембра прошле године, такође рекла да би проглашење независности Косова и Метохије било окупација.

Сабор је тада напоменуо да је у досадашњој људској историји све што је било отето, било и проклето. Ни сада не би било другачије. „Уверени да међународна заједница ни по коју цену то неће допустити, дужни смо пред Богом и пред људима да данас јасно кажемо и упозоримо: на језику правде и међународног права свака помицао да се отме Косово и Метохија значила би да се пред очима целог света у 21. веку једној демократској држави усред Европе силом одузима део територије, која, уз то, важи и као њена духовна колевка. И ма колико би то било прикривено, тај чин отимања имао би суштински карактер окупације”, поручио је тада патријарх Павле.

С друге стране, они који заговарају независност Косова и Метохије све су гласнији и слободнији у својим изјавама. Та-

„Ако буде проглашена независност Косова и Метохије, није нам место у Уједињеним нацијама”
 „Не прихватам да нам Косово и Метохију узме било ко, па макар то биле и Уједињене нације. Могу да имају силу, моћ и могу да раде шта год хоће. ДОС нас је у ових шест година потпуно упропастио и више нисмо у стању да се томе војно одупремо, али нећу да прихватим да нам узму територију. Сваки наступ било ког српског радикала и за наредних сто година, уколико нам отму Косово и Метохију, биће усмерен ка томе да га једног дана вратимо. У Стразбуру, у коме је седиште Парламентарне скупштине Савета Европе, све напише читам на немачком. Види се да су 40 година ту владали Немци. Ту и сада живе Немци који говоре својим језиком, имају локалну самоуправу, традицију, обичаје, али је то француска територија. Када је свет после Другог светског рата поново установио правни поредак, Француској је враћена њена територија. Тако ће нама, једног дана, уколико нам отму Косово и Метохију, када се промени констелација снага у свету рећи – ово је ваша територија, нема везе што су Албанци на њој у већини. Када и где је уведено правило да, где год се створи већина, она може да добије своју државу? Уколико је то тако, онда нема светског поретка, нама онда није место у Уједињеним нацијама”, тврди заменик председника Српске радикалне странке.

Тврдње Томислава Николића да ће преговори о будућем статусу Косова и Метохије пратити жестоки притисци на Србију да прихвати наметнуто решење о независности поткрепљује изјава Мартија Ахтисарија, специјалног изасланика Уједињених нација за преговоре о статусу Косова и Метохије. Иако би Ахтисари као посредник у преговорима требало да заузима непристрасан и неутралан став, само дан пре почетка преговора, отворено је наговестио да аспирације албанских преговараца сматра важнијим од тежњи српског тима. Тако Ахтисари у интервјуу немачком недељнику „Шпигл“ подсећа на закључак Контакт групе и изјављује да на крају становништво Косова и Метохије треба да одлучи како ће изгледати будућност Косова и Метохије. Ахтисари уједно поставља питање, на које и не тражи одговор: „Деведесет одсто чине Албанци – шта мислите како ће одлучити“. Уједно упозорава Србију да је поред преговора о статусу Косова и Метохије очекују и друга важна питања као што је чланство у Европској унији и НАТО и да, уколико Београд не сарађује по питању разрешења косовскометохијског проблема (а при томе вероватно подразумева безусловно прихватање независности), то ће се негативно одразити на остваривање поменутих циљева.

ко Америка изјављује да је решење које подразумева независност најближе остварењу. Шеф УНМИК-а Сорен Јесен Петерсен тврди да мора да се поштује воља 90 одсто становника Косова и Метохије, док Џон Сојерс, директор енглеског Министарства спољних послова поручује Србима да је независност овог дела Србије све извеснија. Тврдње Британца Сојерса поновио је и амерички амбасадор у Уједињеним нацијама Џон Болтон, на седници Савета безбедности, када је понављао да је независност могућа опција, све то уз присуство косовског премијера Бајрама Кусумија, чије је присуство седници окарактерисано као преседан. Болтон уједно Косово и Метохију сврстава у „веома специјалан“ случај. Какав је то специјални случај, додатно је појаснио председник Косова Фатмир Сејдију.

Сејдију је изјавио да је Косово већ било окупирано од Србије, али да, имајући у виду вољу његових грађана, никада није било део Србије. „Званичници из Србије настављају пројекат започет у прошлости, чији је врхунац достигнут за време Слободана Милошевића“, изјавио је Сејдију, залажући се за потпуну независност Косова и Метохије, уједно одбацујући сваку могућност поделе. Он је рекао да лидери косовских Албанаца одбацују промену граница на Балкану, с тим што би Косово требало да буде изузетак. Интересантно је да је оваква Сејдијева изјава, у односу на ону Николићеву, којом је дао до знања међународној заједници да нису баш сви дигли руке од Косова и Метохије, прошла незапажено, како у овдашњој, тако и у светској јавности, као да се тако нешто и очекује, иако директно указује на цепање једне суверене државе.

Сејдијеве ставове и стремљења додатно је појаснио, у својим коментарима, албански лист „Косово Сог“, близак Демократском савезу Косова. Лист Томислава Николића сврстава у деструктивне политичке факторе и наводи да је Србија навикла да започне конфликт и изазове жртве. „Из искуства из претходних година, разговори о статусу треба да постану хитна ствар, како се не би оставио простор за деструктивне политичке факторе Србије да остваре своје циљеве“. Према проценама овог листа, изгледа да Србија у последњим тренуцима покушава све како би утицала на Косово и Метохију онако како би она желела: „Претња окупацијом је једини покрет који оставља простор за разумевање да су они спремни на разне спекулације само како би скренули пажњу на себе и дали на знање међународној заједници колико ће њихов про-независни став коштати“.

Таквим ставовима прикључује се и председник Скупштине општине Прешево Рагми Мустафа, који наговештава да ће Албанци са југа Србије такође расправљати о спровођењу „платформе аутономије прешевске долине“, када буде утврђен статус Косова и Метохије. „Ако Косово буде независно, онда ћемо ми тражити да се припојимо тој држави, рекао је Мустафа. И ова изјава прошла је такође незапа-

жено у овдашњој и светској јавности. „Нико не реагује у земљи. Нико не сме да каже том човеку – шта ти имаш да чекаш у Србији. Сме ли неко да га позове на информативни разговор? Шта је чин велеиздаје? Он сада говори да ће да прикључује део територије Србије некој новој држави и нико не сме ништа да каже“, изјављује Томислав Николић.

• **Господине Николићу, када сте затражили да српски парламент Косово и Метохију прогласи окупираном територијом у случају да оно добије независност, на шта сте конкретно мислили?**

– Употребисам термин којим би Србија дала на знање да се не слаже са независношћу Косова и Метохије, и који би нам омогућио да једног дана Србија врати своју територију. Устав Републике Србије прилично је јасан у погледу суверенитета територије наше земље. Устав у свом 51. члану истиче да „нико нема права да призна или потпише капитулацију нити да прихвати или призна окупацију Републике Србије или било ког њеног дела“. Устав такође каже да је издаја Републике Србије злочин према народу.

Неки политичари већ признају да, ако Уједињене нације, односно Савет безбедности, каже да ми можемо да добијемо албанску војску и полицију, албанску државну управу на делу своје територије, онда Србија нема права да се у то на било који начин меша.

• **Када кажете неки политичари, на кога конкретно мислите?**

– Мислим на Вука Драшковића, Горана Свилановића, Чедомира Јовановића, Г 17 плус итд. Видећемо како ће други да се одређују и изјашњавају уколико их Американци заиста притисну. У свету заиста постоји јака струја која покушава да нам отме Косово и Метохију. Њу чине званичници Америке и Енглеске и неке међународне организације. Постоји и друга струја, која се томе супротставља, али ту је једино јасна Русија.

Русија би могла и другачије да се понаша, прво због тога што ДОС ни прстом није мрдноу да успостави било какав однос са овом земљом, чак су нас, српске радикале исмевали када смо говорили да нам је и даље једини ослонац Русија. Друго, ако почне да се примењује принцип да тамо где неки народ има већину, може да се направи држава, Русија ће вратити више од пола своје територије која је отишла у састав совјетских република. Пре би Русија могла да ћути и гледа шта ће бити са нама, али уместо тога, она каже – дајте да видимо који је то принцип који ће се применити.

Русија сматра да још један негативни изузетак примењен на Србији не би могао да се толерише, пошто је таквих изузетака у прошлости било и превише. Поставља се питање: ако на делу територије Србије у већини живе Албанци и да им се право да због тога што су у већини створе државу, да ли ће тај исти принцип да се примени и на Шпанију, Француску, Немачку, Енглеску, Русију, Америку. Да ли ће то да ва-

Невероватна лакоћа Ахтисаријеве глупости

Неприхватање српских радикала да нам неко отме Косово и Метохију и изјаве Томислава Николића дате тим поводом, извитопериле су се до невероватних размера у тумачењима разноразних домаћих и белосветских „значајних” ликова. Ево једног невероватног примера – Марти Ахтисари, специјални изасланик Уједињених нација за преговоре о Косову и Метохији и новинар недељника „Шпигл” запањили су нас својим „познавањем” идеологије Српске радикалне странке.

Преносећи делове Ахтисаријевог интервјуа „Шпиглу”, „Политикин” дописник из Берлина Мирослав Стојановић пише: „Ахтисари каже да неће да губи време на ставове српских радикала о Косову као 'Источној Немачкој', које би се према новинарској интерпретацији, припојило 'Великој Србији'. Каже да у сваком друштву постоје људи који износе тако сулуда становишта”.

жи за све државе и да ли ће то цепање ићи у бескрај и како онда може да се успостави светски поредак.

• **Често се изговара теза да није важно какве су границе Србије јер ћемо сви једног дана бити у уједињеној Европи?**

– Ја прихватам да неко можда може да укине државе, али нека пође од себе и нека укине своју државу. Тај неко, ко наступа са таквим ставовима, хоће да нас убеди у благодети уједињене Европе. Убеђују нас да је свеједно каква ће бити Србија, пошто ћемо сви бити у Европи. Заиста, када путујете Европом, нема граница али тачно се зна где је престала једна држава а где почиње друга. Тако и ми морамо да знамо шта је Србија. Србија мора да буде онолика колика је данас. Свака измена тог стања била би окупација.

С друге стране, ми никада нећемо ући у Европску унију, то је очигледно. Прво, став Европске уније је такав да ми не уђемо, и због тога се као основни услов поставља да земља буде на неком економском нивоу, који по сугестијама Уније ми не можемо да остваримо. Ми смо све сиромашнији, не можемо да постигнемо ни производњу ни стандард живота, ни запошљавање које би било наша лична карта за улазак у ЕУ. Привреда нам је уништена и разорена. Људи немају посла. Наше плате су реално све мање, наш стандард је све нижи. Жеља Европске уније је да будемо све сиромашнији, да у земљи владају мито и корупција, тако да нас непрекидно држи на узди и каже како нисмо испунили те овај, те онај услов. С друге стране, велика су раслојавања у Европској унији. То је постало прилично шаролико друштво. Најпре је постојала замисао да то буде само друштво богатих, а онда је неко имао амбиције и рекао – ајде да покупимо целу Европу, да укидамо полако суверенитет држава. Тако, рецимо, за неке државе није битно то што немају ни устав, ни изборе, већ то што су против Москве. За Србију ће поставити услов који се огледа у њеном мирном посматрању како одлазе Црна Гора, Косово и Метохија, и ћутању када буду отимали Војводину, Рашку област, па три општине на југу Србије.

• **Зашто се код нас онда прави замена теза ко су нам пријатељи а ко непријатељи?**

– До тога је дошло доласком ДОС-а на власт 2000. године. Ко зна колико ће времена протећи, док неко не успе научно да објасни шта се десило грађанима Србије који су након бомбардовања Србије довели агресора на власт. Какав је то монструозни план био којим је земља доведена на ниво свести да доведе агресора на власт, убеђена да долазе пријатељи. Сада, након шест година, нема више замена теза. Кад год кажу грађанима Србије, па и политичарима – то је жеља Запада, сви знају да је у питању некакво зло које нам спрема Запад, једино што неки кажу – хајде да прихватимо услов Запада, јер то није велико зло. Али независност Косова и Метохије је велико зло. То грађани Србије Западу никада неће опростити.

• **Ти који, како ви кажете, обмањују српску јавност, појављују се са тезом да та ваша изјава значи позив у рат?**

– То је стара прича, којом више никога не могу да убеде.

Ја сам у опозицији и немам ниједну полугу власти у својим рукама. На улицама рат нећу да правим, нећу да палим Београд зато што је неко изгубио Косово и Метохију. И да имам власт, не би могли да ме оптуже за тако нешто, јер знају да нема чиме да се ратује. Било би ми довољно два дана да погледам стање ресурса, морално стање, техничку опремљеност и да кажем – ми више немамо силу никоме да се успротивимо. Нас су довели у стање разоружаности да би могли да нам наметну свако решење. Е па, у глави не могу да ми наметну решење. Њихов проблем је управо у томе што је у овој земљи све више људи који би слободно да мисле. Људи су свесни сиромаштва и немоћи да се одупру ултиматумима, уценама и наметнутим решењима али ипак неће да их прихвате.

Мене оптужују да хоћу рат, зато што нећу да прихватим да нам неко узме Косово и Метохију. Свашта ће да измисле у том мом неприхватању. Када Тадић каже да не прихвата, нико му не каже – ти зовеш у рат. Не кажу то ни када то изјави Кошгуница. Једино када ја кажем окупација, кажу – зову у рат, не би ли уплашили грађане Србије и бираче да их чека неки нови рат. Не чека их.

Мени, који кажем не дамо независност Косову и Метохији, одмах кажу – ви желите да ратујете са Албанцима, којима, с друге стране, ништа не кажу, иако отворено изјављују да хоће само независност Косова и Метохије и да о другом решењу неће уопште да разговарају. Али, хајде да видимо како ће Албанци да реагују ако ми кажемо – не може територија, ако то каже Русија, хоће ли и даље тврдоглаво да инсистирају на независности”.

• **Како сачувати Косово и Метохију?**

Морамо сви да будемо јединствени. Оно што се мени дешава, то је знак да неки желе да олако оде Косово и Метохија. Овакву изјаву требало је да дају председник Владе и Републике. Сада, из сујете што сам ја први рекао окупација, неће да стану иза тога. Не морају, нека измисле неку другу реч. Стаћу ја иза њих да бранимо Косово и Метохију, али нека ме не нападају, јер тиме нападамо идеју да нећемо да прихватимо да нам отму Косово и Метохију. Ако би сви ми у Србији били сагласни да нећемо да прихватимо да нам отму Косово и Метохију, то не би могло да се деси. Понављам да ми у Савету безбедности имамо много пријатеља. Ни Кина не може да гласа за тако нешто, јер такође има вештачки створену државу на својој територији. Чином признавања независности Косову и Метохији одмах би рекла да се одриче Тајвана, или ја то нешто добро не разумем, односно да ли једни принципи важе за слабе и немоћне а други за велике и моћне. Ако је то тако, онда нема светског поретка и немамо шта да причамо о Уједињеним нацијама. Ако то буду применили на нама, онда нама није место у ни у каквим међународним организацијама.

Након моје изјаве о окупацији, и Кошгуничних изјава у којима говори то исто само другом терминологијом, Западу није једноставно и лако да наметне решење о независности Косова и Метохије јер зна да овде себи ствара непријатеља.

Изјава Томислава Николића изазвала општи лавез досманлијских пудлица

„Демократско” схватање окупације

• Никога не позивам у рат. Ја само питавам Тадића и Коштуницу хоће ли Србија бити онолика колику су преузели кад су преузели функције и мене не задовољава прича да они неће ништа да попусти. Ја питавам шта ће да ураде. Ако Албанци иду на преговоре и сада говоре да неће уопште попустити у захтеву за независношћу, ако и ми хоћемо да кажемо да нећемо попустити и да нећемо дати независност, можда можемо и да се договоримо. Можда можемо сви по мало да попустимо. Али, ако они кажу да ће Косово бити независно, а ми чекамо ко ће да се усироји у Србији, ја да га ударимо по глави, ево њима пита шта да раде.

Износећи став српских радикала да је једино исправно да се Косово и Метохија прогласе окупираним територијом у случају давања независности, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић покренуо је огромну халабуку међу досманлијским демократима. Изазвао је запрепашћење и код њихових западних газда, јер су и једни и други веровали да је национални и патриотски дух у Србији убијен за сва времена, те да могу да раде шта хоће и како хоће. Ови први, како хоће а ови други, како им нареде. Е па, не може.

Да би избегао накарадно тумачење изнетог става, Томислав Николић је, на слави Српске радикалне странке, Три јерарха, обраћајући се присутним гостима, поновио да су Косово и Метохија неотуђиви део Србије и да нико нема права да нам отима делове отаџбине. Том приликом Николић је истакао: „Поштовани оци, драги гости, ја славу доживљавам и као сучавање са прецима и као путоказ савременицима и потомцима. Да би човек могао да слави славу, мора да сме да стане пред своје претке и мора да буде поносан, зато што ће бити онај од кога се уче потомци. Ми који славу слаavimo, знамо у каквој се ситуацији данас Србија налази, а посебно Косово и Метохија.

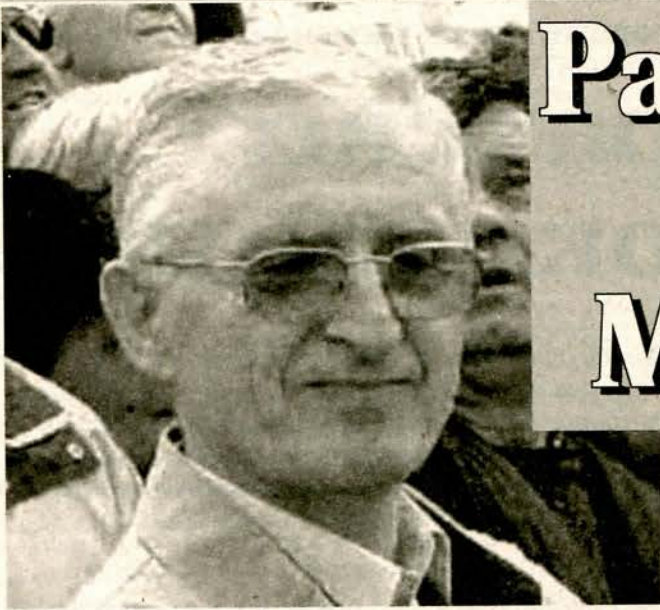
Да бих могао данас да вам будем домаћин, зато што је наш Воја у Хагу, морам да вам кажем да Србија без Косова и Метохије не може да постоји. Ево, мало, мало, па набу разлога да нападну српске радикале, а и не знају кога све нападају кад нападају нас. У последњих 24 сата нападају нас зато што се никада нећемо помирити са отимањем Косова и Метохије, ако до тога дође, а најављују нам са Запада да до тога може да дође. Наши православци, који славу славе у својим странкама, не реагују кад Енглеz каже да ће нам узети Косово и Метохију, не буне се, а буне се кад радикали кажу – нећемо то никад прихватити. Још кажу – шта то хоће радикали проглашавањем окупације Косова и Метохије, ако до тога дође; кажу – хоће да ратују. А што ми то морамо да ратујемо за своју територију? Која је то држава у свету, у којој председник положи заклетву да ће очувати територију, у којој га одмах нападну да ће да ратује? А ко то сме да нам ратом отима територију? Зашто постоји светски поредак? Зашто постоје Уједињене нације? А шта је требало – да се ухватимо у коло, кад су нам ови из Контакт групе рекли да ће Косово и Метохија бити независно? Шта треба, да љубимо Албанце који неће ни о чему другом да разговарају? То да оставимо онима који молитвама могу да реше наше проблеме. А они који воде државу, знају шта им је чинити.

Српска православна црква је на ванредном Сабору рекла да би проглашење независности Косова и Метохије било

окупација Косова и Метохије. Ја сам се усудио да искористим став Српске православне цркве. Зашто не нападну и Његову светост патријарха српског? Ја сам то од њега научио; као што би ваљало да и они науче од Његове светости како да се у животу понашају”. Упућујући властодршце и преговараче на саопштење Светог архијерејског синода и патријарха лично, Томислав Николић је посебно нагласио да је Народна скупштина усвојила Резолуцију којом обавезује преговараче да не смеју прихватити ниједно наметнуто решење, а посебно не независност Косова и Метохије. „Па је ли то окупација? Шта сам ја то лоше и нетачно рекао”, запитао се Николић и додао „Надам се да ћемо имати седницу на којој ћемо једни другима у очи рећи шта све мислимо. Не верујем да ће онај ко неће да брани Косово и Метохију да брани Београд. И никога не позивам у рат. Ја само питавам Тадића и Коштуницу хоће ли Србија бити онолика колику су преузели кад су преузели функције и мене не задовољава прича да они неће ништа да потпишу. Ја питам шта ће да ураде. Ако Албанци иду на преговоре и сада говоре да неће уопште попустити у захтеву за независношћу, ако и ми хоћемо па кажемо да нећемо попустити и да нећемо дати независност, можда можемо и да се договоримо. Можда можемо сви по мало да попустимо. Али, ако они кажу да ће Косово бити независно, а ми чекамо ко ће да се успротиви у Србији, па да га ударимо по глави, ево њима пута шта да раде.

Можда сам ја наиван, али искрено сам се у петак надао да се око судбине Косова и Метохије нећемо препирати ми политичари. Нека остане све грађанима. Овај дан је за нас радикале велики и светао. Одавно га Војислав не слави заједно са нама. Одавно не сече славски колач из странке и из своје куће, куће Шешелевих, заједно са својима. Али видите како се то развија, очигледно да ћемо ми много брже имати прилике да са Војиславом обављамо своје редовне послове, него што се то неко надао. Овај дан не може ништа да нам поквари, овај дан не може ништа да нам помути. Хвала вам што сте дошли, желим вам да се лепо проведете са нама. Желим вам много среће у животу и желим вам Србију у којој се нећете окретати око себе, ако хоћете гласно да кажете да је волите, да јој желите све најбоље а да ником другом не желите зло”.

Чинодејствујући свештеник, господин Ђорђе Поповић, старешина Николајевске цркве, говорећи о бесправном и безбожничком понашању хашких злотвора, рекао је да се узда у Бога да ће Војислав Шешел врло брзо доћи у своју Србију и своју странку и да ће идућу славу сигурно славити заједно са свима нама, слободан и ослобођен хашког бремена и хашке тамнице.

Расрбљавање Косова и Метохије (2)

Аутор је био савезни министар иностраних послова од јануара 1998. до новембра 2000. године. Учесник је сасијанка Милошевић-Айхисари-Черномирдин 2. и 3. јуна 1999. године у Београду. Био је посланик Народне и Савезне скупштине све до њеног распуштања. Један је од оснивача и актуелни председник Београдског форума за свету равноправност. Аутор је књиге „Укидање државе” и више других публикација.

Пише: Живадин Јовановић

САД су током друге половине 1998. и почетком 1999. предузеле све акције и мере да ОВК спасу од уништења, штавише, да је ојачају и да јој издејствују статус преговарачке стране у решавању косовскومتохијског проблема. У том циљу су користиле и Мисију за верификацију ОЕБС-а (Kosovo Verification Mission) на челу са Вокером, као кишобран ОВК (УЧК). Маја 1998. у Београд долази амерички специјални изасланик, амбасадор Ричард Холбрук, и захтева да се у будућим разговорима о Косову и Метохији ОВК прихвати и третира као аутономан политички фактор.

Дакле, уместо да осуде ОВК као евидентно терористичку организацију, она је проглашена за страну у сукобу и наметнута као партнер у преговорима. У циљу јавне рехабилитације ОВК, Холбрук се, заједно са другим америчким представником, амбасадором Робертом Гелбардом „случајно” среће са групом њених руководиоца – терориста на Косову и Метохији и са њима, пред ТВ камерама, води разговоре. Недуго после овог сусрета, Холбрук је јавно признао да је господин Гелбард већ раније успоставио службене контакте са ОВК, јер су то за САД, како је рекао, аутентични представници косовских Албанаца.

У вези са променом америчког односа према ОВК (УЧК) интересантна је епизода која се догодила непосредно пред разговоре Милошевић – Холбрук маја 1998. у Белом двору у Београду. Пре него што ћу поћи из канцеларије у улици Кнеза Милоша пут Белог двора на Дедињу да бих присуствовао разговору, прелиставао сам управо тог јутра

прстигли број америчког недељника „Time”. Пала ми је у очи велика фотографија у боји на средњим страницама: на фотографији Ричард Холбрук, изувен седи на троседу између два униформисана и наоружана припадника ОВК. Место Јуник. Изненађен снимком јасне политичке поруке, одмах сам пошао у Бели двор.

Стигао сам двадесетак минута пре заказаног разговора са Холбруком. Секретарица председника Милошевића, Мира Драгојевић ми каже да је управо стигао председник Милутиновић и да могу ући у библиотеку, у којој је Милошевић обично радио и примао сараднике. Милошевић и Милутиновић су разговарали с ногу. Након поздрава, пружио Милошевићу отворене средње стране недељника „Time” са Холбруковом фотографијом.

– Погледајте ово, кажем и чекам реакцију. Неколико тренутака гледао је фотографију и окренуо корице да види о ком се листу ради. Ништа није коментаришао, ни питао, нити изразом лица показивао било какву реакцију. Како је од мене примио, тако је новину пружио Милутиновићу, без речи. Морам признати да ми је то одсуство реакције било неочекивано, необично. Зар не види да је фотографија „корпус деликти” америчког признања ОВК и прихватања терористичке организације као политичког саговорника – питао сам се у себи.

Из претходних разговора, све до маја 1998. године, знам да Холбрук и други амерички представници нису одобравали терористичке акте ОВК, нити су икада било шта позитивно говорили о ОВК. Уосталом, САД су увек биле суштински спонзор свих резолуција Савета безбедности о Косову и Метохији у којима је децидно осуђиван тероризам ОВК, којима су све чланице УН позиване да спрече сваку логистичку или другу подршку – обуку, финансирање и наоружавање терористичких група и појединаца у Покрајини. Без гласа САД, такве резолуције никад не би прошле у Савету безбедности. Холбрук и амерички саговорници уопште, саглашавали су се са нашим оценама да се ради о терористима, да је ОВК терористичка организација, да су у питању терористи који из заседе убијају полицајце и војнике, а међу цивилима убијају све оне који на било који начин искажу лојалност према држави и важећим законима, укључујући и своје сународнике Албанце; да подмећу бомбе, мине.

Оштрица Холбрукове критике политике Београда на Косову и Метохији и основа за многе притиске полазила је од америчког става који је сажето гласио – САД не доводе у питање право Београда да се штити од тероризма, али САД најоштрије осуђују прекомерну употребу војне и полицијске силе, провокације, застрашивање и нападе југословенске војске и српске полиције на албанско цивилно становништво. Фотографија са двојцом униформисаних терориста у магазину „Time” говори да се однос САД према ОВК ме-

ња. Кад се амерички политичари и дипломате јавно састају са представницима ОВК, кад са њима воде разговоре, онда се ОВК прихвата као политички фактор и партнер. То шта су ЦИА, БНД и неке друге обавештајне стране службе годинама радиле са ОВК, свакако није прихватљиво, али је нешто друго од јавних политичких контаката и партнерства.

Док је Милутиновић гледао фотографију и читао текст на страницама магазина „Time“, ушла је секретарица Мира и јавила да је Холбрук са делегацијом на улазу у круг Белог двора. Милошевић је узео „Time“ од Милутиновића и прешли смо у централни салон да дочекамо госте. Тамо су већ били камерман РТС-а и фоторепортер Танјуга. Сусрет уз осмехе, узајамне комплименте о добром изгледу и уобичајена питања о путовању, смештају. Милошевић и Холбрук настављају лежерни неформални разговор чим су сели на своја уобичајена места, док се чланови делегација размештају у полуфотеле распоређене у полукруг испред троседа на коме седи Холбрук са два своја сарадника.

Милошевић пружа Холбруку „Time“ са фотографијом из Јуника. – Имали сте неке нове интересантне активности, каже Милошевић. Холбрук, као да је очекивао тако нешто, почиње да објашњава. И иначе је желео да исприча шта му се десило у Јунику док је кратко боравио на Косову. Наиме, решио је да посети једну обичну албанску породицу, како би попричао са обичним људима, да би видео како се они осећају, како живе, о чему размишљају, шта их брине а шта радује. И тако се нашао у кући тог албанског домаћина.

Чим је сео, и једва отпочео да разговара са домаћином, одједном су се, без његовог знања и претходне најаве, однекуд створила два неотесана припадника ОВК и без извињења или било каквог питања, сели, готово се бацили, на тросед поред њега. Холбрук се није нарочито трудио да бира речи говорећи о непристојности припадника ОВК. У том тренутку однекуд је ушао и неки фотограф, каже Холбрук. Брзо је направио пар снимака и још брже се изгубио. Људи из Холбрукове пратње су изјурили за њим не би ли му узели снимке, али у томе нису успели. Побегло им је. На крају Холбрук каже да се искрено извињава председнику Милошевићу. Извињавајући се, није био прецизан због чега то чини, али је из контекста било јасно да ни сусрет, ни фотографисање са представницима ОВК, ни објављивање фотографије у магазину „Time“ није био по жељи, нити уз претходно знање, или сагласност Ричарда Холбрука. Тако је Холбрук рекао.

Милошевић и Милутиновић нису коментарисали Холбруково објашњење. Мени се, међутим, учинило да је то што је Холбрук изговорио било врло неуверљиво и неодговарајуће за тај ниво разговора. У тренутку када треба да започну званични политички разговори о Косову и Метохији, замолио сам Милошевића да ми допусти да кажем само пар реченица. Рекао сам отприлике да захваљујем господину Холбруку на информацијама о околностима у којима је дошло до његовог сусрета и фотографисања са представницима терористичке ОВК и, потом, до објављивања у магазину „Time“. Забринут сам, међутим, шта ће закључити милиони читалаца „Time“ магазина у Америци и читавом свету када угледају фотографију високог представника америчке владе са представницима ОВК, јер ти читаоци никад неће имати прилику да чују оно што је нама рекао господин Холбрук. Рекао сам, можда сувишно, да ће читаоци закључити да САД признају једну терористичку организацију као политички фактор и партнера.

Холбрук је на мој коментар реаговао веома оштро, љутито, повишеним гласом. Окренуо се Милошевићу и рекао – господине председниче, ја сам вама рекао шта се и како до-

годило, извинио се, а ви и поред тога допуштате да ваш министар прави алузије, доводи у сумњу то што сам рекао, да ме поново прозива. Шта он уопште жели својим неумесним коментаром! Било је потпуно јасно да је Холбрукова прича измишљена од почетка до краја. Ни као човек, ни као министар, нисам могао да пређем преко очигледног покушаја обмане на највишем нивоу. САД су јавно обзаниле своју сарадњу са ОВК. Било је потпуно јасно да ће Холбруков пример из Јуника следити и други амерички представници, НАТО, амерички пријатељи. Зашто Холбрук не каже: то и то је одлука америчке администрације, вама може да се свиђа или не свиђа, али је тако. Није ваљда да се некога боји, или се устручава. Било је такође јасно да је његов повишени, готово претећи тон, био намењен целој нашој делегацији, а не само мени, да се питање промене америчког односа према ОВК не покреће.

Пред нама су биле озбиљне теме и тешки разговори. И онда када су атмосфера и расположење делегације добри, у тим разговорима било је ђаволски тешко доћи до разних сагласности и договора. Тог дана, моја упадица о поруци фотографије из Јуника, била је повод лошој атмосфери и лошем расположењу у којој су разговори почињали. Био сам веома забринут како ће се превазићи тренутак напетости и како ће се уопште разговарати после Холбрукових тешких речи. До излаза се, ипак, дошло. Милошевић, који је све то пратио смирено, реаговао је подсећајући да је Холбрук, пре више месеци, када смо разговарали о његовој књизи „Пут у Дејтон“¹⁾ рекао да сам ја „обичан детерминист“, да се нисам због тога љутио и да он не треба сада да се љути. Не остављајући паузу, након овог изнуђеног враћања у прошлост, Милошевић је питао Холбрука: „Како је Кети“²⁾, да ли је успела да издејствује ослобађање оних новинара из турских затвора“? Разговор је настављен још неколико минута у том необавезном тону, а онда се прешло на тешке косметске теме.

У паузи разговора, пред ручак, прешао ми је Милан Милутиновић: „Шта вам би, Жико, да онако реагујете“? „Ни вама, претпостављам, није свеједно, ако вас неко вуче за нос“, одговорио сам.

У јуну 1998. године ОВК је контролисала око 60 одсто територије на Косову и Метохији. То је наметнуло потребу да се у обрачуна са албанским тероризмом, поред полиције, ангажују и јединице Војске Југославије. У току августа и сеп-

тембра војно-полицијске снаге су практично разбиле и неутралисале терористе ОВК и њихова упоришта. У таквим условима, на сцену опет ступају САД и 16. октобра 1998. године намећу споразум са Холбруком о обустави ватре и политичком приступу и мирном решењу проблема на Косову и Метохији. На основу тог споразума дошло је до повлачења специјалних снага полиције и дела Војске Југославије и доласка на Косово и Метохију верификационе мисије ОЕБС.

Сепаратистичке снаге на Косову и Метохији одувек су настојале да се питање јужне српске покрајине интернационализује. У том правцу посебно им је помагала влада у Тирани, која је користила различите међународне скупове да би скренула пажњу на „обесправљеност“ и „угњетавање“ Албанаца на Косову и Метохији, тражећи притисак међународних фактора на Београд како би се „албанском народу на Косову омогућило да слободно одлучи о својој судбини“. Влада у Тирани није се устручавала да своју, мање више отворену, подршку сепаратистичком покрету изражава на министарским и другим конференцијама у Југоисточној Европи, заседањима Савета за имплементацију мира (ПИЦ – механизам предвиђен Дејтонско-париским споразумом за мир у БиХ од 1995). У том смислу, деловали су и снажни лобии у парламентима, другим утицајним политичким структурама и јавности САД, Швајцарске, Белгије, Холандије, у ЕП, Парламентарној скупштини Савета Европе.

Кад год би развој догађаја на Балкану и у Европи утицао на НАТО да ослаби пажњу према сепаратистичким захтевима косовскометохијских Албанаца, дошло би до ескалације тероризма и појачавања притисака на Србе и друге неалбанце да напуштају Косово и Метохију.

Албански лобисти су покушали да у Дејтону уврсте у дневни ред преговора и проблем Косова и Метохије. Међутим, југословенска делегација је сматрала да је то унутрашње питање Србије и СР Југославије и није прихватила такве предлоге. С обзиром да је заустављање грађанског рата у БиХ био приоритет, да је решавање тог проблема било претпоставка за нормализацију односа Србије и Хрватске, а тиме и за постепену стабилизацију укупних прилика у региону и да се све то није могло постићи без кључног доприноса југословенске делегације – питање Косова и Метохије није ушло у дневни ред конференције, нити су о том питању заузимани било какви ставови. То, међутим, не значи да су албански лобисти, одређене снаге Конгреса, па и делови америчке администрације, одустали од покретања тог питања и

„решавања“ на начин како то одговара америчким интересима на Балкану и у Европи.

Како се одмицало у успостављању међународних механизма контроле прилика у БиХ (СФОР, УНИПОЛ и др), тако су на Косову и Метохији јачали албански сепаратизам и тероризам. Учесталијим терористичким акцијама ОВК ступа на сцену већ почетком 1996. године, само пар месеци по закључивању Дејтонско-париског споразума. Са нередима и распадом система у Албанији 1997. године, долази до масовног пребацивања наоружања из те земље на Косово и Метохију, што је подстакло даљу ескалацију тероризма. Међутим, лидерима ОВК било је јасно да сопственим снагама не могу постићи отцепљење Косова и Метохије од Србије. Њихова тактика је циљала да терористичким акцијама провоцирају ангажовање српских снага безбедности, да Албанија и лобисти у најважнијим европским и светским центрима дигу политичку тензију због „репресије српских снага над цивилима на Косову“, да би се на крају изазвало и оправдало војно ангажовање НАТО-а.

У септембру 1997, на маргинама Критског самита лидера земаља југоисточне Европе дошло је до сусрета и одвојеног разговора председника Слободана Милошевића и албанског премијера Фатоса Наноа.³⁾ Био је то догађај од прворазредног политичког значаја, управо због чињенице да од укупне атмосфере у односима Београда и Тирани умногоме зависи стање и процес решавања проблема на Косову и Метохији. Милошевић је, у својим касним сусретима са страним саговорницима, којима сам често присуствовао, истицао да је његов разговор са Фатосом Наном на Криту представљао велики позитивни продор у односима који су деценијама били блокирани, да се Нано сложио да је Косово и Метохија унутрашњи проблем Србије и Југославије који треба да се реши мирно, унутрашњим дијалогом, уз гарантовање равноправности свим етничким заједницама и свим грађанима и уз поштовање суверенитета и територијалног интегритета Србије, односно СР Југославије. Потврдио је приврженост Албаније добросуседству, немешању и равноправној сарадњи. Албанија нема територијалних претензија према Србији, односно Југославији. Нано је чак све то потврдио и на заједничкој конференцији за штампу. Договорени су конкретни кораци за убрзано нормализовање и унапређење укупних билатералних односа, посебно сарадње у привреди, саобраћају, правној регулативи. Такав усаглашени став лидера Југославије и Албаније и перспектива мирног решења проблема Косова и Метохије унутрашњим политичким дијалогом, по оцени Милошевића, није био по вољи Клинтонској администрацији, јер је то значило да за њу и друге стране факторе, у првом реду за НАТО, на Косову и Метохији нема посла, нема мешања. Зато је Клинтонска администрација чинила све да поништи позитивне ефекте критске сагласности. Незадовољство ОВК (УЧК), незадовољство Салија Берише који је имао север Албаније под својом контролом, биле су околности које САД ни по коју цену не би пропустиле да искористе. НАТО, не само да није имао разлога за даљим стационирањем у том обиму у централној Европи, него је тамошњим земљама постао чак и оптерећење.

Током 1998. САД врше притисак да је на Косову и Метохији неопходно међународно присуство, у почетку са образложењем да су неопходне неутралне, објективне информације, јер постоје сумње у званичне информације Београда, а касније ради праћења спровођења договора Милошевић – Холбрук. Тако је у почетку постигнут договор да се од дипломатских представника страних држава у Београду, акредитованих при Влади СРЈ, образује Косовска дипломатска

посматрачка мисија (КДОМ)⁴) Савезно министарство за иностране послове уједно је отворило своје три канцеларије, најпре у самој Приштини, затим у Косовској Митровици и у Њилану, односно, у Ранилугу, за Косовско поморавље. У тим канцеларијама је било укупно 20-30 људи, што професионалних дипломата, што помоћног особља. Први њихов руководилац је био опуномоћени министар Небојша Вујовић, а затим амбасадор Станимир Вукичевић⁵). Задатак дипломата из СМИП је био да прихватају стране дипломатске и друге представнике који посећују Косово и Метохију, да им помажу у остваривању контаката са властима и званичним институцијама на Косову и Метохији, да присуствују званичним разговорима, брифују наше домаће представнике пре разговора и да о разговорима обавештавају СМИП, који ће, по потреби, обавештавати друге органе о покренутих питањима, или евентуалним обавезама које следе из разговора. Други је задатак био да прате проблеме грађана у појединим областима економског, друштвеног и културног живота и да у контактима са члановима Координационих комитета Савезне и Републичке владе олакшавају решавање свих животних питања грађана. (Актуелни су били, на пример, проблеми са обезбеђивањем нафте и семена за земљораднике, лекова за здравствене установе и сл).

Очигледно охрабрани таквим развојем и посебно, доласком Верификационе мисије ОЕБС, на челу са пензионисаним америчким генералом и амбасадором Вилијемом Вокером, албански терористи су прекршили споразум о прекиду ватре, поново попунили терен који су напустиле полиција и војска. Пошто су средили своје редове, прикупили нове количине оружја, албански терористи су крајем 1998. године почели са још масовнијим и свирепијим терористичким акцијама, али је Верификациона мисија одговорност за погоршање ситуације приписивала српској страни. Као резултат такве активности, број терористичких акција у целој 1998. години износио је 1854. У тим акцијама убијено је 180 полицајаца, 120 војника и 1999 цивила, а рањено је 556 лица. Сетимо се само стравичног злочина у кафићу „Пандо“ у Пећи, када су албански терористи убили шесторицу српских младића. Вокерова мисија није много журила да се на лицу места увери шта се десило.

Именовање Вилијема Вокера за руководиоца Верификационе мисије није било случајно. Учињено је то по препоруци ЦИА-е, коју је свакако задужио дугогодишњим обавештајним радом. Вокер је био амбасадор САД у Салвадору и помоћник чувеног пуковника Нортха за „специјалне операције“ у Никарагви, као што су: испорука наоружања, регрутovanje најамника и формирање ескадрона смрти.

Развој у свету крајем двадесетог века је показао да су САД често користиле националистичке и сепаратистичке покрете у појединим подручјима за остваривање својих стратешких интереса. Због тога су САД помагале такве покрете и организације, и даље их помажу не размишљајући много о томе да, докле год се терористи и њихове организације деле на „добре“ и „лоше“, на „пријатељске“ и „непријатељске“, на „наше“ и „њихове“, нема шансе за успешну борбу против међународног тероризма. Сетимо се да је организација муџахедина настала на граници Пакистана и Авганистана уз патронат и финансирање ЦИА-е, да је створена да би се борила против совјетских трупа у Авганистану, али и чињенице да се у међувремену одметнула од својих патрона и данас Ал Каида представља највећег непријатеља САД. У таква подручја несумњиво спада и Косово и Метохија, а у такве терористичке организације и ОВК (УЧК). То потврђује и закључак Комитета за спољну политику америчког Конгреса из 1992. године, у којем се каже: „Активирати Ко-

сово када год треба издејствовати уступке Београда”.

У једној анализи републиканске комисије у америчком Сенату стоји да је Клинтонова администрација већ у августу 1998. године увелико планирала интервенцију НАТО на Косову и Метохији, али је у то време само недостајао „иоле прихватљив медијски догађај који би у очима светске јавности послужило као политички алиби за интервенцију”. У припремању терена за ту интервенцију благовремено су ангажоване и званичне структуре НАТО, које су половином 1998. године, тј. за време првог дела мандата генерала Веслија Кларка, као команданта војне структуре НАТО, успоставиле тзв. „иницијалне контакте” са ОВК. То произлази из транскрипта брифинга у америчком Министарству одбране, одржаном 15. јула 1998. године. ОВК је, према многим извештајима, добијала „прикривену подршку” и обуку од стране ЦИА, М1-6 и немачке тајне службе – БНД од половине деведесетих година. Те тајне операције биле су познате и подржане од стране НАТО⁶).

Све то потврђује да је ОВК, која је у почетку третирана као терористичка група, од половине 1998. године прихваћена од стране САД као ослонац њихових интереса у региону и ушла у партнерске односе са НАТО. У таквој спрези вршене су припреме за агресију НАТО упоредо са фарсом преговора у Рамбујеу. Преломни тренутак у томе представља и жељени „медијски догађај” који је исконструисан 15. јануара 1999. године. По сценарију опробаном у Босни (случај Маркале), инсцениран је „масакр” у селу Рачак, који је у оваквим стварима искусни шеф Мисије ОЕБС-а за верификацију (КВМ), Вокер одмах назвао „до тада невиђеним делом српских снага безбедности”. То је био врхунац логистичке припреме коју је Мисија за верификацију (КВМ) и, посебно, њен шеф спровео за агресију НАТО.

Као што је познато, за расветљавање тог „случаја” ангажована је независна комисија финских патолога. Међутим, њен извештај није никада угледао светлост дана. То само потврђује да спонзорима терористичке ОВК и заговорницима агресије НАТО на Југославију није никако одговарало да се обелодани да у Рачку није било никаквог масакра, већ се радило о спретно изведеном сценарију за који је требало окривити српску страну.

О резултатима споразума са господином Холбруком и активностима Мисије ОЕБС на челу са Вилијемом Вокером, најбоље се може судити из следећих података: од потписивања Споразума, октобра 1998. године, па до краја јануара 1999. године, на Косову и Метохији је изведено више од 500 терористичких напада од стране ОВК. У истом периоду етнички је очишћено 35 села у којима су живели Срби и Црногорци. Само у току првих 11 дана 1999. године припадници ОВК су извршили 80 терористичких напада на полицију, војску и цивилна лица. У тим нападима је убијено 6 цивила и 4 полицајаца, а 10 полицајаца и грађана је теже и лакше рањено.

После агресије НАТО и 78-дневног бомбардовања и зарарања земље, уз огромне цивилне и материјалне жртве, Косово и Метохија је стављено под протекторат међународне заједнице. ОВК је за време те агресије коришћена као пешадијска подршка НАТО авијације, као и за прикупљање обавештајних података о циљевима за бомбардовање. О тој идентичности интереса и циљева између тадашње америчке администрације и терористичке ОВК говори и изјава утицајног америчког сенатора Жозефа Либермана (Joseph Liberman) из априла 1999. године, у којој он истиче да се САД и Ослободилачка војска Косова боре за исте вредности и принципе. Борити се за ОВК значи борити се за људска права и америчке вредности⁷.

Агресија НАТО је, у ствари, допринела да албански терористи остваре добар део својих планова, у очекивању да ће са протоком времена остварити и коначан циљ – стварање независног Косова и Метохије. По окончању агресије из те српске покрајине је протерано преко 250.000 Срба и другог неалбанског живља, док преостали Срби и Црногорци живе у гетоима и стална су мета напада албанских терориста. Тако најмасовније расрбљавање Косова и Метохије је истовремено праћено бројним досељавањем албанских грађана на Косово и Метохију. У протеклих шест година у Покрајину је досељено преко 150.000 Албанаца из Албаније. То је још један доказ да косовски сепаратисти и терористи успешно остварују своју давно зацртану стратегију о албанизацији Косова и Метохије и стварању велике Албаније. Још увек није разјашњена судбина преко 1.300 киднапованих и преко 2.000 убијених Срба од стране албанских терориста непосредно пре, за време и после агресије НАТО.

За све те злочине и сарадњу за време агресије, ОВК је награђена тако што је преименована у Косовски заштитни корпус (КПЦ), а од стране Уједињених нација јој је дат легитимни статус који омогућава приступ фондовима САД путем билатералних канала, укључујући и директну војну помоћ. На чело КПЦ постављен је Агим Чеку, ноторни терориста, који се, поред бројних злочина над Србима на Косову и Метохији, као и над Албанцима који су, по његовом наређењу, убијени од стране ОВК због своје лојалности према Србији, претходно борио против Срба у Хрватској. Као официр у хрватској војсци, посебно се истакао по зверствима над Србима за време операције „Олуја”, а нарочито у геноциду почињеном над Србима у Медачком цепу.

Фусноте:

- 1) Ричард Холбрук: „To end the War”, 1998.
- 2) Ketty Norton, супруга Ричарда Холбрука, борац за права новинара
- 3) На самиту ЈИЕ на Криту председника Милошевића пратио је савезни министар за иностране послове Милан Милутиновић, а од експерата, амбасадор у СМПП-у Драгомир Вучићевић
- 4) Kosovo Diplomatic Verification Mission
- 5) Они су уједно били и председници координационих тела која је у вези са Косовом и Метохијом основала Савезна влада. Косово Diplomatic Observation Mission

Београдске „Вечерње новости” објавиле су 3. новембра 2003. године, две фотографије које приказују један од бројних злочина ОВК. На једној се виде три припадника ОВК у униформама те злочиначке организације. Најстарији међу њима држи у десној руци једну одсечену људску главу, а испод леве – другу. Друга фотографија, такође, открива стравичан приказ. Терориста ОВК одсечене људске главе ставља у кесу која је скоро пуна људских глава.

Новинари „Вечерњих новости” су, после вишемесечних трагања, утврдили да је припадник ОВК који тријумфално позира са одсеченим људским главама Садик Ђуфлај из околине Дечана. Младић поред њега је његов син Валон Ђуфлај, рођен априла 1981. године у селу Прилеп, општина Дечани. Сва три члана ОВК на слици припадали су терористичким јединицама којима су командовали Рамуш и Даут Харадинај, које су оперисале у зони Дечани – Пећ. Новинари су, такође, утврдили да је једна од одсечених људских глава на слици – глава Бојана Цветковића, рођеног 1973. године, у Нишу. Бојан је био војник у Приштинском корпусу ВЈ од првих дана априла 1999. године. Био је заробљен већ 11. априла од стране терориста ОВК на путу Призрен – Приштина, заједно са још четворицом српских војника: Жарком Филиповићем, Драгољубом Танасковићем, Драганом Вучетићем и Животом Топаловићем.

Ова прича и ове фотографије представљају само делић стравичних злочина албанских терориста према Србима на Косову и Метохији, који су, уместо енергичне осуде, од стране међународне заједнице добили издашну политичку, војну и сваку другу подршку и заштиту, посебно САД и НАТО. Младић са фотографије, Валон Ђуфлај, је данас, заједно са око 5.000 терориста бивше ОВК, припадник Косовског заштитног корпуса, са чином поручника. Њима је међународна заједница поверила задатак да успостављају „мултиетнички ред” на разрушеном Косову и Метохији, у којем преостали Срби живе у сталном страху од потпуног истребљења.

На примеру Косова и Метохије, САД су показале да према тероризму примењују двоструке аршине. За њих употреба назива „терористи” и „борци за слободу” зависе од профила жртве и националних стратешких интереса. Када су жртве Американци и њихова добра, извршиоци су терористи. Када су, пак, жртве Срби, њихова духовна и културна баштина, њихови домови, онда су то „екстремисти”, „фрустрирани људи”, или чак „борци за слободу”.

И док су амерички авиони пребацивали терористе Ал Каиде из Авганистана у Гвантанамо, оковане у ланцима, истовремено је од садашње власти у Београду захтевано да из затвора безусловно ослободи све албанске терористе, уз објашњење да су у питању „политички затвореници”⁸⁾. САД већ дуго година примењују ту политику. То су показали терористички напади на Њујорк и Вашингтон 11. септембра 2001. године.

(наставиће се)

- 6) Michael Cossudovski, Косово „Freedom Fighters” Financed by Organised Crime, Covert Action Quarterly, 2000.
- 7) Washington Post, 25. 4. 1999.
- 8) Закон о амнестији донет у Савезној скупштини СРЈ 16. фебруара 2001. односио се на „Албанце политичке затворенике” са Космета (Амнестија I). Други Закон о амнестији усвојен у истој Скупштини 4. јула 2002. године, односио се на албанске терористе из општина Прешево, Бујановац и Медвеђа. То је јединствен закон у свету у коме се директно каже да се амнестија односи на „извршиоце дела тероризма” (Амнестија II).в. „Укидање државе”, истог аутора, Нови Сад, 2003.

Три године хашког тамновања

• Двдесет четири фебруара се навршила трећа година од како је проф. др Војислав Шешељ утамничен у хашком казамату. Суђење, за које је др Шешељ био спреман још од одласка, још не почиње. Разлози су врло једнославни. Први је: оптужница је апсолутно шупља и правно неопходна. Други је: да су лажни докази и лажни сведоци, које су хашки жбирови, јавни и тајни, домаћи и страни, прикупили – потпуно неопозвани. И на крају трећи разлог: др Војислав Шешељ је, сведочећи у процесу против Слободана Милошевића, као сведок одбране, правно и врло аргументовано до темеља разорио не само главне наводе оптужнице против овог оптуженог, већ и темеље свих оптужница које су против Срба подигнуте.

Разговарао: Владимир Ђукановић

Када је и најнепуњенијим грађанима Србије јасно оно што је српским радикалима јасно још од фебруара 2003. године: да је Војислав Шешељ морао да оде у Хаг, не зато што им је као оптужени био потребан тамо, већ због тога што им није одговарало да буде овде. Тачније, морали су га и физички уклонити из Србије јер је једини он био способан да грађанима објасни колики се лоповлук и издаја спрема овој земљи и овом народу. Отишао је, баш као што је и обећао, одмах чим су га позвали. И почео је са разбијањем Хашког трибунала, баш као што је и обећао, чим му се прилика указала; већ приликом сведочења у процесу Слободану Милошевићу. Завршни ударац овом несуду ће задати у свом процесу. Почетак његовог суђења биће почетак краја Хашког трибунала. Управо због тога му суђење и не почиње околико дуго.

Јавне личности из друштвено-политичке, медијске и културне сфере питали смо шта мисле о Хашком трибуналу, о држању Војислава Шешеља и о његовој борби са овом глобалистичком творевином.

Академик Коста Чавошки: То што се чини према Војиславу Шешељу је страшна повреда људских права и слобода. Према међународним стандардима, суђење мора да отпочне у најкраћем могућем року. Свако чекање дуже од две године је апсолутна повреда људских права и слобода. Оно што је мени симптоматично је чињеница да је Шешељ отишао добровољно, али Влада Србије се није сетила да за њега да гаранције да се брани са слободе. За све друге су пружили те гаранције, али за Шешеља нису, што само показује да је њему оптужница очито писана овде и да је он у Трибуналу из политичких, а не правних разлога.

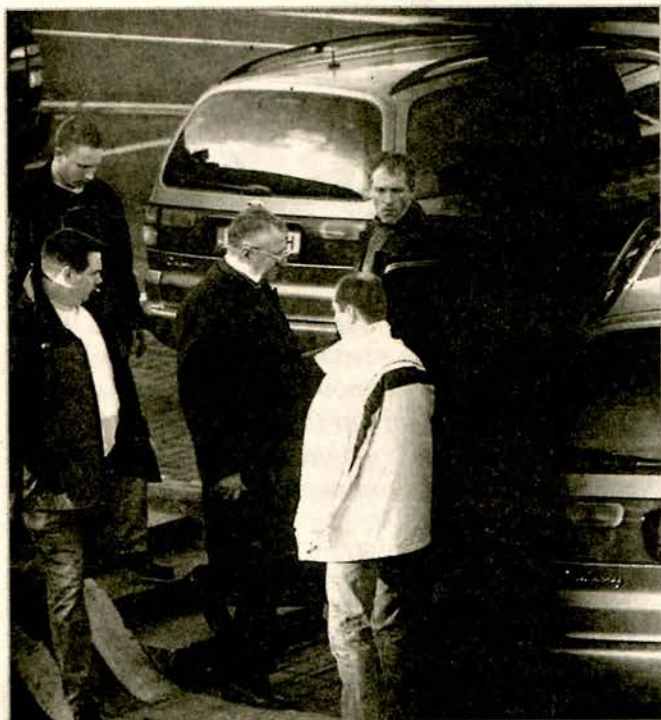
Генерал Радован Радиновић: Страшне ствари које се чине у Трибуналу према Војиславу Шешељу су Божији грех. Незамисливо за цивилизацију. То је све што имам да кажем, јер сваки даљи коментар је сувишан.

Слободан Ерић, главни и одговорни уредник листа „Геополитика“: Случај Војислава Шешеља је најбољи показатељ каква је природа Хашког трибунала. Он је основан да би западни центри моћи спроводили своју срамну политику према Србији. Било би сасвим нормално да људи из Трибунала одговарају за ово малтретирање Војислава Шешеља, као и за Момчила Крајишника. Својевремено је професор Коста Чавошки рекао да су у средњем веку судије били ла-

ици, али суштина је да је суд непристрасан. Овде је јасно и да су судије и тужиоци апсолутни лаици, а најмање су судије непристрасне. Против Шешеља нема никаквих доказа и ред

Хашко џепарење

би био да га пунте на слободу, а не да се и даље иживљавају над њим.

Зоран Анђелковић (СПС): Систем рада Хашког трибунала је да малтретира људе и да их што дуже држи притворене. Тако се данас понашају са Војиславом Шешелом, тако су се понашали и са Момчилом Крајишником. Желим да Војиславу што пре почне суђење и да се што пре врати у Србију, својој породици.

Владислав Јовановић (некадашњи амбасадор СРЈ у УН): Прва ствар која никако није ишла у прилог Хашком трибуналу је чињеница да је оптужница писана у Србији, а потом и да је Војислав Шешел добровољно, под таквом срамном оптужицом, отишао у Хаг. Нема никаквог разлога за то што му се одуговлачи са почетком суђења и ово малтретирање Војислава Шешела само даље продубљује уверење код стручне јавности да Хашки трибунал нема једнаке критеријуме према оптуженима. Страшно је што чак нема ни наговештаја када би суђење могло да почне, па све заједно када спојите, у случају Војислава Шешела, Хашки трибунал се само додатно компромитује.

Пуковник Светозар Радишић: Само оснивање Хашког трибунала и његово постојање је грубо гажење међународног права. Што се тиче случаја Војислава Шешела, ово што се чини према њему у ове три године је злочин без преседана. Овакво опхођење према оптуженом је незамисливо у цивилизованом свету.

Слободан Рељић (главни и одговорни уредник НИИ-а): Сам судија Робинсон је једном приликом изјавио да је уопште суђење које траје три године кроз бесмислено. Шешелу, ево већ три године, суђење и не почиње а држе га као притвореника. Исто су то чинили и у случају Момчила Крајишника. Оваквим поступцима Хашки трибунал још више себе дерогира и убеђен сам да и они најтврђи заговорници Хашког трибунала у Србији не могу сто посто да тврде да је то институција у којој се спроводи нека правда. Једноставно, тамо нема правде.

Ђорђе Мамула (ДСС): Ерхард Бусек, из Пакта за југоисточну Европу, изјавио је да је случај Војислава Шешела велики проблем јер му суђење не почиње три године. Ова-

квим поступцима према Војиславу Шешелу, Хашки трибунал крши све међународне норме о људским правима, али и уобичајене кривичнопроцесне норме. Очито је да му се све из њима познатих разлога и то што раде је скандал.

Љиљана Булатовић (новинар): Генерално имам изузетно негативан однос према свему што Трибунал ради и сматрам да су сви Срби који су тамо заточени заправо невини. Што се тиче Војиног случаја, ја то никако не могу да разумем. Наводно имају комплетан предмет, јер су комплетну оптужницу добили одавде, али му не почињу суђење. То је ван памети. Сматрам да је малтретирање Војислава Шешела и непочињање суђења заправо договор овдашњих домаћих изрода и Трибунала како би га што дуже држали подаље од наше политичке сцене. Верујем да ће на крају свега и сам Трибунал одустати од оптужнице, јер је она кроз бесмислена.

Момир Бошковић (некадашњи главни и одговорни уредник Радио Београда): Никада Хашки трибунал није на озбиљан начин образложио зашто овако малтретира Војислава Шешела и зашто му не почињу суђење. Мени то само потврђује уверавање да је оптужница писана овде и да нема никакво утемељење. Војиславов ауторитет је веома јак, чак и у Трибуналу, и убеђен сам да је то једини разлог зашто одуговлаче са почетком његовог процеса.

Брана Црнчевић (књижевник): Пошто суђења нема три године, сасвим је јасно шта Трибунал покушава да направи од Војислава Шешела. Они хоће од њега да направе оно што није, а ја сам убеђен да ће он њима доказати оно што јесте. Његов положај је и лак и тежак. Читав случај је максимално политизован и зато га оволико малтретирају, али са друге стране, Трибунал Шешелу несвесно додељује улогу Мендела. Тај глобални поредак Шешела ставља у улогу Мендела и верујем да ће се он из Трибунала вратити у Србију као Мендела. Ја знам да он може апсолутно све да издржи.

Винко Ђурић (политички аналитичар и директор агенције Ипрес): Оптужница је кроз танка и доказа против Шешела нема. Он је тамо потпуно незаслужено. Шешела оптужују за нешто са чим он нема везе. Рецимо, та прича о паравојним формацијама могла би заиста да покрене једну лавину која би нам показала ко је заправо имао паравојне формације. Мислим да би се многи актуелни политичари нашли у небраном грожду. Један од разлога што му не почињу суђење је управо тај, јер би он могао да изнесе бројне компромитујуће податке о неким активним политичарима у Србији.

Генерал Божидар Делић за „Велику Србију” говори о свом сведочењу пред Трибуналом и фалсификатима и манипулацијама које користи овај суд, о храброј борби наше војске против агресора и о систематском уништавању којем је одолевала, остајући чврста и јака до 2003. године

Тадић започео потпуно разарање војске

Разговарао: Борис Алексић

Генерал Божидар Делић је командовао херојском 549. моторизованом бригадом из Призрена на Косову и Метохији за време агресије НАТО на СРЈ 1999. године. Са својом бригадом је сломио операцију „Стрела” и на тај начин зауставио копнену агресију из Албаније. Његова јединица се није повукла ни под „тепих бомбама” стратегијских бомбардера Б 52. НАТО и терористи ОВК нису успели да их помере са граница Србије све време трајања рата. Под командом генерала Делића 549. моторизована бригада је на Паштрику 1999. године победила вишеструко надмоћнијег противника.

Дипломирао је у 21. години као најмлађи потпоручник ЈНА, да би 1996. године постао најмлађи пуковник Војске Југославије. Један је од двојице официра који су због успешног командовања и заслуга у рату крајем 1999. године ванредно унапређени у чин генерала. После одлично изведене међународне војне вежбе „Плави пут”, 2004. године одбио је ново унапређење, са молбом да чин буде додељен његовом заменику на вежби, пуковнику Петру Тркуљи. Као последњи српски војник напустио је Призрен заједно са становништвом 14. јуна 1999. године. У последњих десет година професионалног рада имао је само највише оцене, од 4,86 до 5,00.

Иако би свака држава пожелела да има оваквог официра, пензионисан је пре времена са 35 година стажа и 48 година живота, након што се отворено супротставио разбијању војске које су спроводили Тадић и Давинић. Као сведок одбране на суђењу Слободану Милошевићу доказао је научним методом да Тужилаштво употребљава фалсификована документа, а након његовог наступа Педи Ешдаун је смењен са места високог представника ЕУ у БиХ. Два пута се супротставио Голијату и оба пута је победио.

• **Недавно сте сведочили у Хагу. Припремили сте и обимну документацију о злочинима над Србима на Косову и Метохији. Реците нам нешто о томе.**

– Још 2002. године сам знао да ћу сведочити у Хагу, јер су тада први пут правни саветници господина Милошевића дошли код мене и питали ме да ли бих хтео да сведочим о ономе што се дешавало у мојој зони одговорности пре и за време агресије НАТО на нашу земљу. Потврдио сам да ћу сведочити. У међувремену су ме и из Тужилаштва позвали како бих сведочио о злочинима тзв. ОВК. Генералштаб и Министарство одбране су дали одобрење и ја сам са задовољством почео припреме за наступ у Хагу. Припремао сам се крајем 2002. године и целе 2003. године као вештак Тужилаштва против терористичке ОВК. Спремио сам око 3 хиља-

де страница материјала, комплетну организацијско-формацијску структуру командног кадра терориста и јединица од нивоа батаљона у оперативним зонама Паштрик и Дукађини.

Крајем априла 2005. године сва документа су систематизована и ја сам био спреман. У Хаг сам као сведок одбране господина Милошевића отишао 12. јуна и сведочио сам први пут до 17. јула 2005. године, до летње паузе. У међувремену је сведочио господин Шешел, што сам ја и прижељкивао јер сам знао да ће Тужилаштво покушати да ме дискредитује са неким новим детаљима, што се и десило. Војислав Шешел је направио праву пометњу у Тужилаштво, што је мени прилично помогло. Други пут сам био 19 дана у Хагу, од којих сам 4 дана сведочио. Укупно сам био у Хагу 63 дана.

Шешелј разбио хашку оптужницу

• **Имали сте прилике да слушате сведочење Војислава Шешелја. Какви су ваши утисци?**

– Док сам био у Београду, пратио сам његово сведочење сваки дан. Слушао сам га и у Хагу. Желео сам све да чујем. Иако господину Шешелју и Милошевићу није дато адекватно време за припрему јер су се видели само два пута пре сведочења док сам ја био у Хагу, мислим да су потпуно разбили оптужницу. Сведочење Војислава Шешелја се налази и у књизи „Сведок одбране” и мислим да би свака наша породица требало да има ту књигу, а поготово они људи који се спремају за Хаг. Шешелј је био брилијантан а из његове књиге је могуће сагледати методологију рада Трибунала.

Нису дозвољавали господину Шешелју да објасни неке најосновније историјске чињенице јер је њихово знање у томе инфериорно, иако се сами у оптужници често позивају на историју. Војислав Шешелј је Тужилаштво и Веће стављао пред велике проблеме у смислу да је отварао и питања о којима они ништа не знају. Међутим, изузетно су га поштовали. То је било видљиво на сваком кораку. Када су у питању службеници у Хагу са којима сам ја разговарао, и они су га веома респектовали и знали су да ће то сведочење бити веома значајно за господина Милошевића. Одмах су рекли – господин Шешелј је вероватно отежао своју ситуацију, али је видно олакшао Милошевићев положај. Најпре, Војислав Шешелј је пристао да сведочи док су неки други људи које је Милошевић звао, а који су у Трибуналу, по савету својих адвоката то одбили, како не би себи отежали. Шешелј се ниједног тренутка није уплашио нити се двоумио. Мислим да је разбио њихову оптужницу у потпуности.

Делић оспорио хашке фалсификате уз помоћ само лењира

• **Ваше сведочење је изазвало огромну пажњу јавности и још увек се препричава. Научним методом сте доказали да Тужилаштво употребљава, а Трибунал користи фалсификоване доказе и лажне сведоке. Након вашег наступа смењен је и Педи Ешдаун са места високог представника ЕУ за БиХ. Оспорили сте Ешдауново сведочење о наводним злочинима које су, према тужиоцима, починиле српске снаге на Косову и Метохији, а које је он наводно видео гледајући кроз планине и столетне шуме?**

– Прича о Педију Ешдауну је почела на припремама код господина Милошевића, који ме је упитао шта мислим о његовом сведочењу и том приликом ми изложио целу ствар и показао карте које је Тужилаштво користило. Пошто сам се родио на тој територији, а тамо сам био и командант, рекао сам да је Ешдаунова прича немогућа.

• **Ешдауново сведочење је требало да оправда употребу силе против Савезне Републике Југославије. Према изјави датој Трибуналу, налазио се на једној тачки код села Гегај на граници СРЈ (СЦГ) и Албаније. Одатле је наводно јасно видео село Јуник и, како је рекао, злочине Срба. Шта је уствари могао да види одатле?**

– Одатле је наводно видео село Јуник. Међутим, свако ко има најосновнија знања о тој територији, зна да је то немогуће. Јуничке планине надвисују тај предео за неколико сто-

тина метара, а село Јуник је на удаљености од 7 километара иза тих планина.

• **Како су реаговали из Тужилаштва?**

– Одмах су од мене захтевали детаљна објашњења. Рекао сам да сам тамо рођен, као и да сам својевремено предавао топографију. Затим су затражили да спорни простор представим графички, са обележеним зонама видљивости. Тражили су да све завршим у паузи од 20 минута. Будући да нисам имао карте и друга помоћна средства, рекао сам да целу ствар могу да завршим тек сутра. Наивно сам веровао да ћу тиме помоћи суду, док је Тужилаштву на памети једино било како да ме дискредитује.

У току паузе су ми донели око 50 карти. Било је свакаких, у боји, црно-белих, оригинала и копија. Прегледао сам их и рекао да ниједна не ваља. Они су једва дочекали такав мој став, у стилу „свима ваљају, а вама не ваљају.” Одговорио сам да немају основна обележја које карте морају да имају. Најпре, нема размера. Било каква мерења да вршите на карти, морате знати размеру. То су најосновнија – темељна правила топографије. Карте нису садржале ни рељефне облике и слично.

На крају сам одабрао две. Тражио сам лењир и фломастере да бих поподне урадио све што треба.

• **Кажете да вас је Трибунал, који располаже најсавременијом опремом и који троши милионе долара годишње снабдео картама без размере и уцртаног рељефа, а да том приликом ни компјутер нисте добили на коришћење?**

– Имао сам само скромна приручна средства. Али и то ми је било довољно. Дакле, обележио сам шта је са задате тачке видљиво из Албаније. Они су ми у међувремену дали и нову изјаву Ешдауна, у којој је он овај пут навео да је био јужније.

• **Променио је изјаву?**

– Да, и то неће бити једини пут. На карти сам направио поља видљивости. Сутрадан сам је донео у Трибунал и рекао им да сам завршио, уз напомену да карте на основу којих сам радио ипак нису биле добре. Најс ми је тада готово отео карту из руку.

• **У којој то држави тужилац може да отима ствари из руку сведока или вештака? Да ли је наизглед мирни Најс показао своју праву природу?**

– По томе сам видео какав однос имају према мени. Кад сам рекао да карте које су ми дали не садрже све шта треба

да садрже, али да сам ја ипак завршио посао, једноставно ми је отео карту из руке. Желео је да њихови вештаци то погледају како би доказали да ја нисам вичан топографији.

• **У међувремену је Милошевић карту са истим приказом обезбедио у Војно-географском институту. Да ли се ваша карта поклапала са том?**

– Да. Милошевић је добио копију карте из Института. Све се поклапало са мојим радом. Прешли смо на друга питања и након два дана, када је тужилац преузео испитивање, поново су отворили стару тему.

• **Тужилац је имао на располагању две недеље?**

– Да. Донео је графички приказ и показао правац Гегај – Поношевац. Према тој карти Поношевац се видео цео, док је према мом нацрту био видљив само његов део од школе и даље јужније. Интересовало ме је о чему се ради. Најс иначе није желео да каже име вештака. Криво га је. Убрзо сам схватио о чему је реч. Он је висину брда Планик смањено за отприлике 40 метара. Одмах сам то уочио и рекао сам да је у питању фалсификат и да тужилац жели да доведе у заблуду судско веће јер је на аутентичним картама јасно написана висина Планика.

• **Да ли је неко Најса упозорио да не сме на тај начин да троши време суда и обмањује веће?**

– Не. Дошло је до паузе и ја сам се вратио у Београд.

• **Видели смо каква су средства вама дата од стране Трибунала како бисте обавили посао. Да ли можете да нам кажете каквим ресурсима је располагала противничка страна (Тужилаштво), са којом би, према правним правилима, одбрана требало да буде равноправна?**

– Ту нема говора о равноправности. Наиме, када сам приказао један видео-материјал на којем је било сведочење Албанаца са Косова и Метохије, они су уз помоћ НАТО, КФОР-а и УНМИК-а пронашли те људе и поново их интервјуисали, али овај пут у условима у којима Косовом и Метохијом владају терористи попут Тачија, Чекуа, Харадинаја и сличних. Људе који живе сада у јужној српској покрајини је страх да им противрече. Могли би да остану без главе. Имају огромне ресурсе свуда по свету и у стању су да у изузетно кратком року лоцирају и испитају неког, да све то сниме, обраде и доставе у Хаг. Само у нашој земљи Тужилаштво има девет тимова истражитеља.

Када сам се вратио у Хаг, тамо је трајало брилијантно сведочење господина Шешелја. Дошао је ред на мене и одмах ме је чекала изјава лорда Ешдауна.

• **Четврта по реду?**

– Да. Четврта. Тражили су да у паузи анализирам ту изјаву. Рекао сам да то не би било адекватно, јер је Ешдаун по први пут користио Ци Пи Ес (GPS) координате које треба прерачунавати, а то сам могао тек поподне.

• **Требало је за једно поподне да урадите оно што су они радили за време летње паузе?**

• **Генерал Војске САД Мајкл Шорт је поводом агресије на СРЈ изјавио, а медији пренели: „Не може се добити рат ако не уништите могућност нормалног живота за већину становништва. Морамо им одузети воду, струју, храну, па чак и здрав ваздух.” Ове реченице веома подсећају на Хитлеров став према Јеврејима и Словенима. Да ли је војска САД управо те ствари које је Шорт предлагао и спроводила?**

– Нападали су и мостове, болнице, електроенергетска постројења и водоводе. То је био тежак злочин. Пошто нису могли да поразе нашу војску, они су гледали како у потпуности да отежају живот цивилима. Планирали су да спале житна поља у Војводини. Било је планирано да поједине градове, попут Крагујевца, једног дана заспу лецима у којима се каже да цивилно становништво сутрадан до 12 часова напусти Крагујевац, а онда да га потпуно поравнају.

– Тако, изгледа.

• **Које ресурсе су вам ставили на располагање?**

– Копирницу сам морао сам да тражим у граду, а ни обичан лењир нисам добио, иако ми је био неопходан. На крају сам се некако снашао. Када сам прегледао карту, одмах сам уочио да је место на којем се наводно налазио Ешдаун сада померено за 3 километра у односу на раније, али и да се померио уз планину и један гребен.

То је било невероватно. Видео сам да се по најновијој карти попео на 300 метара вишу позицију од претходне. Почео сам све то да рачунам. Постоје два метода за ту врсту анализе: тежа и лакша. Ја сам одабрао тежу, која тачно даје вертикални пресек линије погледа. Радио сам до два сата ноћу. Кад сам све завршио, било ми је јасно да ни одатле није могао ништа да види, чак и да је висео на гребену. Цаба што се попео 300 метара. Све сам урадио у боји. Иако GPS обезбеђује тачност у 1 метар, Тужилаштво ми је дало GPS координате са тачношћу од 100 метара, што је недопустиво. На пример, на карти је могуће обезбедити тачност 25 метара без GPS.

• **Није им било у интересу да вам дају тачне координате. Међутим, чудно је да Суд то није захтевао од Тужилаштва.**

– Да. Чак је и место на којем се наводно налазио према њиховој карти обавијено столетним шумама кестена и храста. Кроз њих ми нисмо успели да просечемо ни гранични појас, иако граница видно иде самом ивицом шуме. Дакле, он од шуме није могао ништа да види. Мислио сам да сам завршио. Међутим, Тужилаштво је замолило да останем још недељу дана. Остао сам.

• **Вама је дато једно послеподне да анализирате њихову карту, а њима је омогућено недељу дана да оспоре ваше мишљење?**

– Да. Они су наводно камером снимили стајну тачку Ешдауна и све што се одатле види. Најс је навео да су им онда стручњаци УНМИК-а и КФОР-а све то урадили на картама. Питали су га из Већа да ли је сигуран да је све урађено како треба. Одговорио је да јесте.

• **Хтели су у потпуности да вас дискредитују?**

– Желели су да у потпуности оборе моје сведочење. Господин Робинсон ми је рекао да ништа не треба да припремам, већ да се опустим и одморим шест дана.

Померили позицију села за 3 км

• **Док сте ви разгледали град, они су се жустро спремали да сломе ваше сведочење. Да ли су успели?**

– Кад сам поново ушао у судницу, све нас је чекао обиман материјал са свим изјавама лорда Ешдауна, картама, преводима и сл. Приказали су и снимке. Сниматељ је наводно био код села Гегај и све је одатле видео. Од почетка је, међутим, било јасно да је њихов камерман дубоко ушао у нашу територију и да је удаљен више од 2 километра од села. Затим су показали карту у складу са снимком. Одмах сам уочио да село Гегај није на свом месту. Како су лорда померили 3 километра, тако су и село померили за 3 километра. Карту је израдио НАТО, што је било јасно обележено на њој. Рекао сам да је у питању фалсификат и да је то недопустиво. Да бих то доказао, узео сам њихову претходну карту и показао им село Гегај. Затим нашу карту. Било је на свом месту. Само на последњој карти Тужилаштва то није био случај. Судије су то јасно виделе и упитале Најса о чему је реч. Он се вадио да нема карту јер је његова на графоскопу. Рекао је да ће звати НАТО и КФОР како би се распитао о чему је реч.

• **Иако сте дискредитовали стручњаке НАТО, КФОР-а и**

УНМИК-а, Тужилаштво је наставило да износи доказе из истих извора?

– Наставили су. Ешдауна су зивкали сваки час како би координирали наступ. Међутим, овај пут су почетну тачку померили за 300 метара и ставили су је поред једног извора који је био на нашој територији. Ни са других обележених тачака није могло да се види оно што су Тужилаштво и Ешдаун тврдили, јер је погледу сметао један објекат висине 660 метара, док су села била удаљена 14 километара. На снимку су приказали Суву Реку, која је могла да се види јер је била удаљена око 2 километра. Међутим, на карти су затим обележили да се Сува Река не види.

• **То је исти онај материјал који су обезбедили НАТО, КФОР и УНМИК?**

– Да. Када су ме питали шта мислим о карти са пољима видљивости, рекао сам да су је урадиле тоталне незналице и аматери и да такву грешку не би направили ни питомци Војне академије после трећег часа. Питали су ме на основу чега то тврдим. Одговорио сам да смо малочас сви на снимку видели Суву Реку, а да је на карти она ишрафирана црвеном бојом која означава територију која се не види.

• **Енглески судија Бономи је црвено од беса.**

– Уместо да Ешдауна изваде, он је само даље тонуо. Лорд је тврдио да је са обележене тачке видео и запаљене куће у селу Вранић. И то је било немогуће јер се његовом погледу испречило објекат који за 100 метара надвисује само село. Кроз брда и планине није могао да види.

Само су кратко из Већа рекли Најсу: „Наше сумње су се обистиниле, није вам требало да додатно испитујете овог сведока.“ Касније се показало да је Најс у једном преводу који је доставио суду потпуно променио значење неких речи како би све ишло у корист Тужилаштва. Тада се правдао да располаже малим и скромним ресурсима и да му се поткрала грешка.

• **Да ли сте му поверовали?**

– Нисам, наравно. Његови сарадници су тимови Тужилаштва, НАТО, КФОР, УНМИК и други. То свакако није мало.

• **Да ли је на крају Судско веће у доказни материјал уврстило и њихове фалшне карте и на тај начин показало своју пристрасност?**

– Да. Уврстили су и моје и скоро све њихове. Од оних које је Тужилаштво предложило изоставили су две.

• **Да ли су уврстили и ону карту на којој су фалсификовали положај села Гегај померајући га за 3 километра?**

– Да.

• **Иако је Педи Ешдаун оптуживан од стране стручњака Конгреса САД да је заштитник Ал каиде у БиХ, смењен је тек након Вашег сведочења.**

– У БиХ је послат нови високи представник ЕУ.

• **Након 1999. године, када сте зауставили копнену агресију из Албаније, ово је била ваша нова победа над НАТО,**

• **Какви су утисци странаца о нашој војсци били након агресије 1999. године?**

– Показали смо да смо имали снажну и одлично организовану војску. Сви странци које сам срео након агресије су били једногласни у том ставу, и они са Запада и они са Истока. Сви су о нама говорили са изузетним поштовањем. Много јаче силе кроз историју се нису усуђивале да ураде оно што смо ми тада урадили. Нас није напало само 19 земаља, како се тврди, већ много више. Ту није убројана ни Албанија, а агресија из те државе је почела још 1998. године. Нису рачунали ни Хрватску, која је такође била агресор, јер је дозволила коришћење своје територије за нападе на нашу земљу, као ни друге државе које су исто то урадиле. Гледано у општем сегменту, ми смо се супротставили 600 пута јачем противнику. НАТО није остварио своје циљеве и на крају су и они тражили излаз у преговорима.

• **Шта се дешава са нашом војском након доласка ДОС-а на власт?**

– Војска је из рата изашла, иако са порушеном инфраструктуром, веома јака и чврста. Таква је остала отприлике до 2003. године. Међутим, доласком ДОС-а, оно што Американци нису успели ратом, дакле да униште нашу војску, успевају са много мање пара уз помоћ неких политичара. Истина, до 2003, до доласка Тадића војска није поклекла. Доласком Тадића почиње потпуно разарање војске, и то под изговором реформи. Пензионисти се најспособнији официри, гасе се јединице, док се истовремено уништава наоружање и војна опрема. Целу ствар спроводе и неки генерали који нису учествовали у рату, иако су били активни у то време.

• **Генерал Слободан Косовац?**

– Да. Он има најпрљавију улогу у разбијању војске као генерал. Али није то усамљен случај. Криви су и они који се томе нису супротстављали.

овај пут на пољу науке и правосудја. Како након свега гледате на њихове официре: Кларка, који је наређивао бомбардовање цивилних циљева, Шорта, који је говорио да Србима треба ускратити и воду и храну, као и на Ешдауна, учесника у масакру Ираца у тзв. крвавој недељи и Вокера чије су јединице убијале језуитске свештенике у Салвадору?

– Вилијам Вокер је у Салвадору имао неславну улогу. У разговору са новинарима он је тврдио да је имао 50 људи у Салвадору, међутим, на прослави једне од годишњица објављено је да је било 5 хиљада специјалаца тамо. Најпознатији је случај масакра језуитских свештеника. Вокер је управо стручњак за прљаве операције, зато је и био послат на Косово и Метохију. Американци су једини који су имали мисију изван ОЕБС-а.

• **И пре него што сте отишли у Хаг, знали сте отприлике са чиме ћете се суочити, али како гледате на противника, мислим на Тужилаштво, које стално предлаже фалсификоване доказе, које је чак на званичну потерницу ставило један измишљени – књижевни лик Грубана Малића из романа Миодрага Булатовића, окрививши га за учествовање у масовним силовањима муслиманки?!**

– Оно што је карактеристично за Трибунал јесте да кад ви докажете да, на пример, део оптужнице није могућ, они једноставно напишу нову оптужницу, где избаце тај део. Тако се оптужница и десетину пута мења.

„Ми смо бранили и војнички смо одбранили границе”

• **Ви сте командовали херојском 549. моторизованом бригадом из царског града Призрена током агресије НАТО на нашу земљу 1999. године. Реците нам прво када су почеле припреме за рат против СРЈ и Србије?**

– Неки планови везани за Косово и Метохију и овај део Балкана постојали су и раније. Ако се сећате, чак је у НИН-у пре 20 година објављен сценарио могућег рата против Србије још док је постојала СФРЈ. Према том пројекту, рат би букнуо на Косову и Метохији, а одатле би се даље ширио. Када је у питању 1998. година, тада су већ били направљени планови за јужну српску покрајину.

У књизи Веслија Кларка „Модерно ратовање” помиње се Кларков састанак са Олбрајтовом маја 1998. године, у којем они истичу да окупацију Косова и Метохије могу лако да спроведу али да им је главни циљ Београд. Ту се наводи да су разматрали опцију бомбардовања још пре почетка било каквих проблема на Косову и Метохији. Онда су почели да уцењују и притискају наше званичнике, да траже уступке. Кад год би наши политичари изашли у сусрет захтевима НАТО, они би убрзо тражили неки нови уступак, затим нови и тако бесконачно. Истовремено су хушкали Шиптаре да се дигну на оружје.

• **Међутим, пре почетка агресије, још у фебруару 1999. године специјалци енглеског САС познати по убиствима цирила у БиХ, упали су на нашу територију у рејону Качаника, код места Генерал Јанковић. Циљ им је још тада био репетитор РТС.**

– Да. Ја нисам тада био у тој области, али било је упада.

• **Шта се десило када им је наша 72. специјална бригада гошла у сусрет?**

– Побегли су.

• **Толики филмови пуни хвале су снимљени о специјалцима САС, а они су побегли од Прве борбене групе српских „Соколова”?**

– Ово није био филм. Побегли су.

• **Шта је операција „Стрела” и шта је НАТО желео тим акцијама да постигне?**

– НАТО назив те операције је био „Ероу” (стрела). Када је почела агресија 1999. године било је сасвим јасно да постоји координација НАТО и шиптарских терориста. Када су се повукле хуманитарне организације са Косова и Метохије, знали смо да се време почетка агресије мери сатима. Да бисмо спречили отварање два фронта, почели смо да се обра-

• Вас су и пензионисали због тога што нисте дозвољавали да се војска доведе до просјачког штапа а земља лиши одбране?

– Уклањали су сваког ко би се испречио планираном разбијању Војске Србије и Црне Горе. Дакле, прво су почели да уништавају потпуно функционалне тенкове Т 55. Продавали су их на кило. Највећа цена за тако исечене тенкове је била 94 евра по тони. Значи, за првих 200 уништених тенкова нису могли да купе ни четвртину једног модерног тенка. Ту нису стали, јер су намеравали све тенкове Т 55 да исеку. Ако то ураде, онда ће борбену моћ наших моторизованих бригада, које су све у свом саставу имале по један оклопни батаљон, смањити за најмање 30 посто. Затим је уништен велики број артиљеријских бригада. Уништен је и један број ПВО средстава, посебно ручних ракетних система „Стрела-2м”, а по налогу САД настоје да ове и следеће године униште све ракете тог типа под изговором да су наводно погодне за терористичке нападе. Једна „Стрела - 2м” са лансирним механизмом кошта 100 хиљада долара, док сама ракета у циви стаје 60 хиљада долара. Ове године планирају да униште 5 хиљада комада. То је 300 до 500 милиона долара! Давинић је наставио где је Тадић стао и он је прошле године пензионисао велики број најспособнијих официра и то пуковника и генерала, као и професора и доктора наука. Отпустили су већи број цивилних лица и на тај начин створили нове социјалне проблеме. Затим, разарају институције попут, ВТИ итд.

чунавамо са терористима. Кларк у својој књизи истиче да је Војска Југославије напала базе тзв. ОВК. То је најбољи демант медијских вести да је наша војска напала цивилно становништво. За отприлике две недеље ми смо у нашој дубини успели да поразимо терористичке формације. Они на нашој територији више нису имали веће јединице.

Преценили смо НАТО. Сматрали смо да ће им од тренутка почетка агресије требати две до три недеље за отпочињање копнене агресије. Међутим, Кларк у својој књизи наводи да би им било потребно пола године. Ми смо, међутим, првог дана били спремни да прихватимо борбу на копну са НАТО пешадијом.

Заједничка операција НАТО и тзв. ОВК у оквиру копнено - ваздушне битке, по стандардима Северноатлантског савеза, почела је 9. априла. Тог дана из Албаније на правцу Кошара који је бранила 125. моторизована бригада са 53. граничним батаљоном, четири бригаде терориста ОВК, укључујући и бригаду „Делта” су покушале продор у нашу територију. Наступали су уз помоћ албанске војске и њихове артиљерије и тенкова и НАТО авијације.

На правцу на којем се налазила моја 549. моторизована бригада преко планине Паштрик, 29. маја почиње операција „Стрела”. Непријатељ је имао 6 хиљада терориста на фронту од 6 до 7 километара. Наспрам њих је стајало 400 наших војника, а на првој линији мање од 200. Већи део дана наша прва линија их је задржавала, да би касније терористи пробили фронт на неким местима 300 и 500 метара, а само на једном километар. Већ поподне смо успели да стабилизујемо одбрану, а сутрадан смо одбацили њихове снаге, тако да је остао само један појас од око 500 метара уз границу, на којем су још увек остали терористи. Другог дана од почетка агресије потпуно смо их избацили са наше територије. Онда су почели са дневно – ноћним нападима уз подршку албанске војске и то Друге пешадијске дивизије, албанске артиљерије, вишецевних бацача ракета (ВБР), тенкова и непрекидне подршке НАТО авијације. Овде се појавила и тзв. Атлантска бригада, коју су чинили Шиптари – држављани САД. Поред ознака терористичке ОВК, они су на униформама имали и америчку заставу.

• Непријатеља сте брзо довели до очајања, па је он решио да употреби стратегијске бомбардере Б 52?

– Јесте. Ту су први пут употребили стратегијске бомбардере за напад на мале циљеве и подршку терористичким снагама. Око 30 пута је моја јединица нападнута са паровима Б 52 и са „тепих бомбама.” Појас који захвати „тепих бомбардовање” се потпуно уништи и против тога ефикасне одбране нема. Међутим, ми смо одолели том приликом и

нанели смо непријатељу губитке који се мере у стотинама, тако да су њихови каснији напади били знатно слабијег интензитета.

„Вашингтон пост” од 2. јуна 1999. године тада је писао да је „ОВК претворена у кашу.” Ми смо успели да се одбранимо једном специфичном тактиком, уз изузетну подршку наше артиљерије, која је била размештена на великом броју локација. Терористи су успевали да, уз покличе „Алах ербер” дођу на домет ручних бомби, али даље од тога нису могли.

• НАТО је још пре почетка агресије ширио пропаганду да ће за три дана поразити нашу војску и побити више хиљада војника. Шта се десило?

– Они су свакако имали погрешне процене о нашој војсци и та идеја им се брзо распршила у главама као неки сан. Међутим, оно што је интересантно је да су они према Бечком споразуму тачно знали којим средствима ми располажемо, чак су знали и ознаке и специфичан број сваког тенка. Значи, располагали су свим подацима који су потребни за доношење одлука.

• Шта им је онда недостајало да би нас поразили?

– Та прича је много пута поновљена у нашој историји. Овај пут бих рекао да су веома слабо проценили људски фактор и морал наших старешина и војника. То је била наша врхунска тајна. Дакле, оспособљеност, морал и решеност да се до краја брани отаџбина. Мислили су да ће наше јединице кренути да беже по отпочињању бомбардовања и да ће веома лако овладати нашом територијом.

• Какви су били губици ваше 549. моторизоване бригаде?

– Укупни губици моје бригаде у 1998. и 1999. години су 93 погинула и 300 рањених. То су велики губици јер је сваки људски живот незаменљив. По процени НАТО, међутим, требало је да ми у том периоду имамо губитке који би се мерили хиљадама. Весли Кларк у својој књизи „Модерно ратовање” говори управо о томе. Он тврди како је НАТО једном приликом избацио читав мој батаљон од 800 људи, затим још један и да су само тада наши губици били од 400 до 800 људи. Наравно, то није била истина.

• Реците нам још нешто о Кларку?

– Има још занимљивих детаља у Кларковој књизи. Он тамо пише да је због огорчених борби на Паштрику, где је Војска Југославије потискивала тзв. ОВК, којој је претила опасност да буде поражена, захтевао да се „пробуди ко треба у Пентагону, дозволи употреба Б 52, Б 1, далекометне ракете и касетних бомби.” Ово о употреби касетних бомби је написао само за потребе ове књиге, јер су их они користили

током целог рата. Кларк је напомињао да ВЈ не сме заузети доминантни врх на Паштрику висине 1988 метара, јер ће његово поновно освајање морати да плате америчком крвљу. Са друге стране, ми намерно нисмо хтели да га одмах ослободимо. То смо могли лако да учинимо, само у једном јуришу када смо одбацили терористе ОВК са наше територије, али ми смо размишљали на сасвим другачији начин од Кларка. Уколико би ослободили и тај врх, НАТО би нас бомбардовао не водећи рачуна о тзв. ОВК, која онда не би била нигде близу нас. Овако су морали барем мало да чувају своје савезнике. Иако су терористи имали огромне губитке на том врху, Кларк се плашио непотребно.

• Да ли је НАТО остварио своје ратне циљеве у агресији на СРЈ? Видели смо да су САД од наше државе у Рамбујеу тражиле да прихвати трупе Северноатлантског савеза на целој својој територији.

– Они су желели целу територију. Желели су присуство својих трупа у целој држави, а то је окупација. Нико жив то није могао да прихвати. Када су Шиптари хтели у једном тренутку да потпишу споразум у Рамбујеу, Мадлен Олбрајт им то није дозволила, да би потом САД поостриле услове за Србију. Ноам Чомски у својој књизи „Нови милитаристички хуманизам“ управо пише о уцењивању Срба и објашњава податке на који је Олбрајтова изнудила интервенцију. Шиптари и америчка делегација су били један тим. Са друге стране, НАТО није дошао на Косово и Метохију војнички. Ми смо бранили и војнички одбранили границе. Политички споразум са УН је довео до Резолуције Савета безбедности 1244. НАТО је дошао у нашу јужну покрајину под заставом Уједињених нација, али након познатих претњи и уцена.

• Иако су принуђа, претње и уцене забрањене по међународном праву јер представљају кршење императивних норми?

– Да. Управо је НАТО изиграо споразум са УН. Чомски пише да је привилегија великих да не поштују оно што су потписали.

• Да ли је Војска Југославије могла још да издржи у сукобу са НАТО?

– Најтеже борбе у рату су водиле 125. бригада на Кошарама и моја 549. бригада. Сломили смо операцију „Стрела“. Могли смо да издржимо колико је требало. Међутим, имао сам прилику да крајем 1999. године разговарам са господином Слободаном Милошевићем и да га питам зашто је дошло до потписивања споразума Ахтисари – Черномирдин, када смо ми као војници могли још да издржимо, иако смо били тамо где је ипак било најтеже. Чак смо могли њихове снаге да потучемо и у Албанији да су даље наставили да нас нападају. Рекао ми је: „Да, неспорно је да сте ви то као вој-

ска могли, али Србија није могла.“ Нападали су све више цивилне циљеве, комуникације које немају везе са војском јер је она већ добро била ушанчена, отежавали су на сваки могући начин живот цивила.

• Шта мислите о Ахтисарију?

– Када су га једном приликом питали – зашто Русима нисте дали да имају своју зону на Косову и Метохији, одговорио је искрено: „Па, да смо Русима дали зону, тамо би остали Срби.“ Зато су Руси и држали подручје аеродром Слатина – Малишево на територији где нема српске душе. Да су дошли до Ораховца, отуда се нико не би иселио. Међутим, то је био један подмукли сценарио уништења Срба на Косову и Метохији. И данас се спроводи. Ево, они нас позивају на поштовање међународног права, а не поштују Резолуцију 1244 за коју су сами гласали.

• Да ли је Војска Србије и Црне Горе под Тадићем и Г 17 плус разарана како би ослабила наша преговарачка позиција пред преговоре о Косову и Метохији? Мислим овде и на Давинића, али и на Лабуса, који је грубо оштетио војну индустрију изјавом да наша најсавременија пушка М 21 заглављује, вероватно промовишући неке стране јуришне пушке?

– Од 2003. године смо из иностранства од пријатеља из других армија добијали упозорења да сачувамо војску. Представљени су нам неки сценарији који су јасно указивали да би слабљење Војске Србије и Црне Горе ишло на руку отцепљењу Косова и Метохије и егзодусу нашег становништва. Према тим сценаријима, циљ противника је да нас у потпуности лиши војне моћи, како би лакше отцепио Косово и Метохију. И заиста су војску довели у страшно стање.

Иначе, М 21 не заглављује, а сама пушка је добила похвале лично од конструктора „калашњикова“.

За погинуле јунаке ни споменик

У мојој 549. бригади је било добровољаца из Републике Српске Крајине и БиХ. Јуначки су се борили. Многи су и погинули. Данас њихови крстови на гробљима труле, јер их нико не одржава. Немају ни споменик. Такав је однос ове државе према истинским патриотима и родољубима који су дали своје животе у одбрани отаџбине, што свакако не може да служи на част никоме у нашој држави, без обзира на политички став. Такав однос није забележен нигде у свету.

Исто тако, истакао бих да су се припадници националних мањина изузетно срчано борили у мојој бригади. У мојој јединици је погинуо већи број Мађара који су се од првог дана храбро борили. Имао сам чету која се састојала од муслимана. У њој је био само један Србин. Имали смо и јединицу састављену искључиво од Турака, у којој је и командант био Турчин. Такође сам имао јединицу састављену искључиво од Албанаца. Она није била борбена, али се такође налазила на првој линији. Добровољце смо имали из више земаља. Сви они су јунаци одбране Косова и Метохије.

Генерал Ратко Младић на удару безбедносних служби Србије

Власт уцењује, Младић размишља, а Хаг чека

- Српска власт је у моменту закључења овог броја нашег листа, 23. фебруара, ћутала, а премијер Војислав Кошћуница, према нашим сазнањима, мистериозно се смешкао 21. фебруара увече, док су медији објављивали вест о наводном Младићевом одласку у Хаг.
- Сазнали смо и да се иза затворених врата праве неке врсте тајних договора између Хага, Америке и српских власти. Сјомиње се да ће Хаг пустиће Слободана Милошевића на привремено лечење у Русију, само под условом да Младић буде у Хагу. Да ли то неко од страних сила хоће да посвађа Младићево и Милошевићево окружење и о каквој је новој игри реч, то ћемо тек да сазнамо. Надамо се ускоро.

Пише: Угљеша Мрдић

Представници српских власти и безбедносних служби још од средине фебруара па све до тренутка закључења овог броја нашег листа, 23. фебруара, поручују Младићу да се не игра, већ да се преда или убије, јер он ипак има породицу.

Надамо се да српске власти, у циљу опстанка на власти и сарадње са Хагом неће наставити са малтретирањем Младићеве породице, супруге Босе, сина Дарка и снаје, која је пред порођајем.

– Не вреди. Младић је веома нерасположен и просто не зна шта да ради. Плаши се за своју породицу и срце му се цепа када зна да његово унуче, које треба да угледа светлост и сумрак ове Србије, треба да стрепи шта ће му душмани његовог деде урадити. Младић би више него ишта волео да у свом крилу држи дете свога сина, али му власти у Србији и хашки гоничи то не дају. Надамо се да неће под тим притиском да се преда – сазнали смо од Младићевог окружења, које је желело да остане анонимно, 21. фебруара.

Безбедносне службе у Србији, према нашим сазнањима, лоцирале су Ратка Младића још крајем јануара ове године и од тада траје комуницирање и преговарање како с њим, тако и са његовим окружењем. Доказ за то су и дешавања од 21. и 22. фебруара, када се догодио завршни чин сужавања обруча око српског генерала Ратка Младића, који се у свим својим биткама истакао као прави патриота и професионални војник. Вест о Младићевом хапшењу, која је 21. фебруара пласирана прво преко страних а онда и преко домаћих медија потресла је српску јавност. Неки су се обрадовали са констатацијом да се напакон решавају српски проблеми. С друге стране, имајући у виду реакције грађана и патриотски настројених политичара, утисак је да већина народа у Србији није за Младићеву испоруку Хагу, већ се надају да Младић ипак неће жив отићи у Хаг, како је обећао. Влада Србије издала је јако конфузно саопштење са констатацијом да нико не преговара са Младићем, да он није ухапшен и да није на путу за Хаг. Али, оно што је збуњујуће је што многи безбедносни извори аутора овог текста говоре да је ствар са Младићем завршена и да трају преговори. Власт у Србији уцењују Младића да се добровољно преда.

Хашка тужитељка Карла дел Понте је 22. фебруара демантовала да је Ратко Младић ухапшен и да је у Хагу, само је пожелела да што пре стигне. С једне стране имамо демантије, а с друге стране изјаве владиних функционера да пре-

даја још увек траје и да се разговарало са Младићем у Београду 21. и 22. фебруара, али да наводно Младић тражи неколико услова. Први је да кривично не одговара нико из његовог окружења ко је учествовао у његовом скривању, а други услов је да се његова породица остави на миру.

Чак се појавила информација да је Младић рекао своје окружењу да је боље да га убију него да се жив преда, али српске безбедносне службе су, у сарадњи са агентима из САД, све могуће мере предузеле само да би Младића стрпали иза решетака. Српска власт је у моменту закључења овог текста, 23. фебруара, ћутала, а премијер Војислав Кошћуница, према нашим сазнањима, мистериозно се смешкао 21. фебруара увече, док су медији објављивали вест о наводном Младићевом одласку у Хаг.

Сазнали смо и да се иза затворених врата праве неке врсте тајних договора између Хага, Америке и српских власти. Сјомиње се да ће Хаг пустиће Слободана Милошевића на привремено лечење у Русију, само под условом да Младић буде у Хагу. Да ли то неко од страних сила хоће да посвађа Младићево и Милошевићево окружење и о каквој је новој игри реч, то ћемо тек да сазнамо, надамо се ускоро.

Чињеница је да су крајем фебруара ове године српски медији окупирани само писањем о Ратку Младићу, а власт замајава јавност и гладне грађане да ће бити боље када он оде у Хаг. Иста прича се понавља пред сваки одлазак неког Србина у Хаг.

Оно што је јасно и према информацији којом смо располагали 22. фебруара је да је Младић лоциран у Србији, да власт комуницира преко посредника са њим и његовим окружењем и да он није хтео да се преда. Власт уцењује, Младић размишља, а Хаг чека.

Домаћи медији склони сарадњи са Западом, део невладиних организација предвођених „женама“ и део домаћих „демократски“ оријентисаних политичара се такмиче ко ће више тога да каже што би ишло у прилог томе да наведена српска шесторка што пре треба да буде у Хагу и да се придружи Слободану Милошевићу и Војиславу Шешелу.

Док траје оваква врста медијске кампање, према добро обавештеним изворима аутора овог текста, хашки гоничи уз помоћ домаћих безбедносних служби већ су лоцирали Младића и сада праве медијску припрему његовог хапшења или евентуалног принудног добровољног одласка у Хаг. У Србији владајућа коалиција, потпомогнута делом опозиционих и ванпарламентарних странака покушава да ојача хашки лоби са тезом да је боље све српско послати у Хаг као што Запад тражи, да бисмо ми наводно лепо живели.

Безбедносне службе у Србији, како Војно-безбедносна агенција, тако и Безбедносно-информативна агенција и Министарство унутрашњих послова стисли су обруч око окружења хашких оптуженика, које поједини медији и гласноговорници новог светског поретка називају државним непријатељима. Да ли је могуће да ће сви српски проблеми бити решени испоруком Хашком трибуналу тројице српских генерала: Ратка Младића, Здравка Толимира и Властимира Рође Ђорђевића, као и бившег председника Републике Српске Крајине Горана Хаџића, Стојана Жупљанина и најтраженијег Србина и бившег председника Републике Српске Радована Караџића.

Неколико саговорника из БИА нам је навело да се дошло до података да стране обавештајне службе вршљају по Србији, а да се међу њима истичу оперативци америчке ЦИА и британске МИ6. Уместо да наше безбедносне службе јавно саопште ко све од иностраних агената вршља по Србији, они се баве формирањем специјалних тимова за праћење хашких оптуженика и пресретање голубова писмоноша или чак и хапшење некадашњих војних официра који тобоже крију Младића. Да није трагично, било би смешно.

Ексклузивно, за читаоце „Велике Србије”, откривамо да је једна од база страних агената англосаксонске екипе смештена у једном београдском хотелу у строгом центру града. Иду догле да се баве и прислушкивањем некадашњих војних генерала и других официра који се налазе у пензији, па чак прате и некадашње високе политичке функционере, а међу њима је један део оних који су хапшени у акцији „Сабља” по политичкој основи. Док је „објекат” одсутан, оперативци америчке службе, као и британске колеге (раде одвојено) зачас претресу стан, подметну неколико прислушних бубица и организују домаће становништво, које је већ завршило њихову специјалну обуку, како у земљи, тако и у базама у суседној Босни и Херцеговини (изван Републике Српске) да прате све Србе по Србији, а нарочито по Београду и Новом Саду за које се сумња да контактирају са окружењем некадашњег окружења хашких бегунаца.

Други извори, више блиски војним, како обавештајним тако и контраобавештајним домаћим службама, нам кажу да су Младић и Толимир заједно у бекству од хашких гонича, и то у иностранству, као и да нису луди да се крију у Србији поред толиког броја домаћих издајника који пате од

жеље да постану страни сарадници. Чак им нису потребне ни велике суме новца. У стању су за неколико хиљада долара да издају пријатеље који су били у контакту са Младићем, Караџићем, Толимиром и другима.

Захваљујући притискању дела српске полиције и изјавама домаћих доушника недавно је претресен Нови Сад, као и околна села због сумње да се ту крије Стојан Жупљанин. Међутим, нису нашли ништа, али успели су да преплаше локално становништво. За Горана Хаџића сумњају да је у Црној Гори, али имајући на уму како се црногорска власт, предвођена Милом Ђукановићем, галантно опходи према страним силама, домаћи агенти искључују могућност Хаџићевог скривања у лепотама црногорских брда и плажа. За Рођу Ђорђевића наше службе нико од страних агената и не пита, јер су убеђени да је он у Русији, а с друге стране, представници руске Федералне службе безбедности (ФСБ) то демантују.

Док се у јавности пише само о генералу Младићу, исте службе брже боље претражују сваки педаљ Србије не би ли нашли Хаџића, Жупљанина и Толимира.

Истовремено, стране службе су нудиле два милиона евра оним Србима који би пружили комплетне информације о Ратку Младићу.

– Реци нам само локацију и имена његових сарадника, а остало је наше – најчешћа је сугестија.

Према подацима безбедносних служби, у последњих година дана генерал Ратко Младић је тражен у становима у центру Београда и на Новом Београду, као и у руралним деловима Србије као што је околина Пожаревца, па Златибора, околина Ваљева, Лознице и Ниша, као и у граничним пределима Србије и Републике Српске уз читав ток реке Дрине. О претраженим војним објектима да и не говоримо.

Можемо само да закључимо да је генерал Младић у срцима свих патриота и родољуба ове земље, који су свесни чињенице да се име Ратка Младића, као и Радована Караџића користи само за вршење притиска над српским народом, као и да, када би дошло до њиховог хапшења и одласка у Хаг, Република Српска би без трунке правде на суђењу у Хагу, била проглашена за, можете замислити, злочиначку творевину и била би убрзо укинута, а у БиХ би Хрвати и муслимани имали већа права од Срба. Сетите се само, поштовани читаоци, колико је милиона Срба ни криво ни дужно, бранећи своја огњишта, погинуло у претходном веку.

Хашке судије

Хрватско правосуђе на првој линији одбране резултата етничког чишћења

500 година „кривице” Светозара Карана

Пише: Душан Марић

Притиснут неподношљивим теретом избеглиштва и чежње за родним крајем, а охрабрен изјавама највиших државних функционера у Загребу да су прогнани Срби добродошли назад у Хрватску, Светозар Каран из Коренице се 2000. године, након пет година живота у прогонству у Србији, вратио у своју Лику.

Уместо обећане добродошлице, отаџбина му је „приредила” затвор, у којем је сазнао да је у међувремену, у одсуству, оптужен за ратни злочин. Државно тужилаштво није обезбедило доказе и сведоке који потврђују наводе оптужнице, али то Жупанијском суду у Госпићу није сметало да га осуди на 13 година робије, уз нечувено образложење пресуде, из којег недвосмислено произлази да су Каранови највећи злочини – српско порекло и повратак у Хрватску.

– Очигледно је да се оптужени Каран вратио у Хрватску, јер је схватио да се Хрватска налази у таквом стању да ће брзо и једноставно нестати са позорнице свијета, јер су Хрвати незадовољни својим статусом, те између њих може доћи до такве неслоге да ће поново због тога затражити некога да им поново сједне за грбачу, као што је то било 900 година, а у последњих 80 година на грбачи су били оптуженик и његови преци, који су уживали на тој грбачи – издиктирао је у записник судија Бранко Милановић и наставио: „Сада се у Хрватску враћају сви они злочинци који су чинили злочине у Хрватској, а уствари су чинили геноцид над Хрватима, не само у овом рату, него скупа са осталим чинили су то 500 година, од доласка османлија, када су скупа са османлијама долазили и уништавали Хрвате, а откад су присајединили ове крајеве Југославији практично су их уништили на одређеним подручјима. Сада желе да заузму оно докле је османлија доша, а скупа с османлијама докле су дошли оптуженик и његови преци”.

Оваквом пресудом и њеним образложењем судија Милановић, иначе новокомпоновани „хрватски” изданац на српском породичном стаблу, не само што је досегнуо само дно своје професије, него је и изрекао читав низ историјских неистина. Прво, нису Срби у Крајину дошли заједно са османлијама, него вековима пре њих. Друго, нису дошли у Хрватску, јер кад су они дошли, Хрватска није постојала. Треће, нису крајишки Срби заједно са османлијама нападали и угњетавали Хрвате, него су Хрватску и Европу бранили од Турака. И то са таквом храброшћу и упорношћу да их је царски Беч у знак захвалности наградио аутономијом у границама Војне Крајине. Четврто, нису Срби извршили геноцид над Хрватима, него су Хрвати починили геноцид над Србима.

– Пре две године, након што је његово чувено образложење постало предмет коментара и спрдње у европским правничким и судским круговима, у Врховном суду Хрватске сетили су се да укину срамну пресуду судије Милановића. На поновљеном суђењу, које је одржано пред Жупанијским судом у Карловцу, Светозар Каран осуђен је на седам

година затвора. У новој пресуди нема увредљивог образложења, али нема ни доказа да је осуђени у време рата у Хрватској починио било какав злочин.

Његови адвокати су убеђени да ће Врховни суд на крају укинути и ову пресуду и Карана пустити на слободу. Само не знају када ће се то догодити и да ли ће, након свега, несрећник имати снаге да остане у Хрватској.

Истинитост српске народне изреке да је потурица гори од Турчина судија Бранко Милановић потврдио је и у случају Дане Сердара (61) из Широке Куле код Госпића. Њега су хрватски полицајци ухапсили 20. октобра 2003. године, када је покушао да, преко граничног прелаза Бајково, уђе у Хрватску, с намером да се након десет година живота у прогонству врати кући.

Испоставило се да је у међувремену у Жупанијском суду у Госпићу осуђен на 15 година затвора. Уместо да му након хапшења, у складу са Законом о опросту, пресуда донесена у одсуству буде укинута и организовано ново суђење, Сердар је одмах упућен на издржавање затворске казне. По решењу које је потписао – судија Милановић.

На захтев његовог адвоката Луке Шушка, који се са захтевом за заштиту законитости обратио Врховном суду и Државном одвјетништву и најавио судске тужбе против председника Жупанијског суда Павла Рукавине и председника Врховног суда Ивице Црнића, процес против Сердара је ипак обновљен.

Ново судско веће ослободило га је било какве одговорности. Правда је победила, али је пут до ње Сердара коштао здравља. У затвору је доживео тежак стрес, због чега је највећи део времена до изласка на слободу провео прикован за постелу у затворској болници.

Медицинску сестру из Земуника код Задра Зорану Банић (53) хрватско правосудје је у одсутности осудило на 20 година затвора. У образложењу драконске казне пише да је Банићева у новембру 1991. године учествовала у убиству 34 хрватска цивила у селу Шкабрња код Бенковца.

Пре пет година, на основу међународне потернице, Зорана је ухапшена и изручена Хрватској. Одведена је у затвор у Задру, где јој је, у складу са Законом о опросту, организовано ново суђење. У „европском“ и „цивилизованом“ Задру, једном од највећих градова и културних и интелектуалних центара Хрватске, није било ниједног адвоката који би пристао да, чак ни по „службеној дужности“, брани осумњичену Српкињу. Која би, да није било одважних загребачких адвоката Луке Шушка и Ратка Радовића, остала без браниоца.

Током поступка, суд је утврдио да оптужена не само што никог није убила, него уопште није пуцала, било на убијене у Шкабрњи, било на неке друге Хрвате. Међутим, неколико сведока изјавило је да је Зорана тог дана носила аутоматску пушку и из подрума једне куће у Шкабрњи изводила цивиле, од којих су неки касније убијени. Што је, по оцени суда, било довољно да јој пре три године изрекне казну од 13 година затвора.

Узалуд је оптужена понављала да тог дана уопште није била у Шкабрњи, него у Земунику и да је тек касније мобилисана у војни санитет. Навела је и сведоке који то могу потврдити, међу њима и своју комшиницу у чијој кући се налазила спорног дана, али суд је одбио да их саслуша. Суд није уважио ни доказе и сведочења из којих се види да погинули Хрвати у већини нису били цивили него војници, који су погинули у борби против ЈНА (која је у то време још увек била једина регуларна војна формација на подручју Хрватске и СФРЈ), док су цивили такође страдали или у борби или у унакрсној ватри.

С обзиром на карактер и величину наведених пропуста Жупанијског суда и упорност њеног адвоката Шушка, Врховном суду Хрватске није преостало ништа друго него да укине и ову пресуду, тако да је Зорана Банић, након три године проведене у затвору, организовано ново, треће, суђење.

И на трећем суђењу судско веће је закључило да оптужена медицинска сестра критичног дана није пуцала, али му то није сметало да је осуди на 10 година затвора. Након жалбе, Врховни суд је ову пресуду преиначио на шест година затвора. Из образложења произлази да се ратни злочин Зоране Банић огледа у томе што се наведеног дана, када се страдање хрватских војника и цивила догодило, налазила у Шкабрњи.

Било би занимљиво чути да ли су се приликом доношења пресуде судије Врховног суда макар запитале шта је једна медицинска сестра, ако је и била у Шкабрњи, требала и могла да учини да се злочин не догоди. Ако се уопште и догодио.

Пред истим судом, такође због погибије Хрвата у Шкабрњи, вођен је и поступак против Миленка Радака (41) из Банковца. Он је ухапшен у јулу 2005. године, када се, заваран формално проглашеном амнестијом за „лобуњене Србе“ и изјавама највиших хрватских званичника да српским повратницима гарантује личну и имовинску сигурност, вратио кући.

Његов грех, по мишљењу тужиоца ратни злочин, јесте то што је пре него што ће неки Хрвати бити убијени (од других чинилаца) учествовао у њиховом извођењу из скровишта у којем су се крили.

Задарски државни тужилац Галовић и његов заменик Даноне одбили су да у истрази саслушају сведоке српске националности, али и Хрвате који су били спремни да потврде Радакову невиност, као и то да „невини цивили“ уопште нису били цивили него припадници Туђманове паравојске. Уз то, одбијен је и предлог одбране да се изврши реконструкци-

У мноштву крајишких Срба који су по повратку у Хрватску безразложно ухапшени и осуђени на вишегодишње казне затвора, по својој трагичности издваја се случај Милана Бракуса из Залужнице код Оточца. Њега је хрватска полиција ухапсила кад је, као службеник УНХЦР-а, дошао у своју Лику.

Оптужен је за ратни злочин. Тужилаштво у Госпићу није обезбедило ниједан несумњив доказ о његовој кривици, али то Жупанијском суду у Госпићу није сметало да га осуди на 10 година затвора.

Несрећни човек није могао да се помири са тим да невин робује и обесио се у затвору.

ја и вештачење догађаја. Радак је испитиван без присуства браниоца, а његов исказ дат у истрази накнадно је измењен без његовог знања.

Као логична последица таквог противзаконитог поступка хрватских правосудних органа, лакрдија од суђења окончана је пресудом на седам година затвора. Поред тога што је невин, Радакова срећа у несрећи била је и то што се његове одбране прихватио агилни адвокат Лука Шушак. Захваљујући Шушковом ауторитету и неспорним чињеницама, Врховни суд је поништио пресуду Жупанијског суда у Задру, тако да се после две године тамновања Радак напокон нашао на слободи.

Шеснаестог јануара 2004. године Жупанијски суд у Сиску расписао је потерницу против 14 Срба, уз образложење да постоји основана сумња да су октобра 1991. године у Новој Дренчини, као припадници „паравојних формација тзв. САО Крајине“, починили ратни злочин против цивилног становништва.

Осумњичени су наводно пљачкали напуштене хрватске куће у Дренчини, а неке од њих и запалили. На списку су Александар Стојковић (35) из околине Сиска (ухапшен два дана након расписивања потернице на граничном прелазу Батровац), и његови земљаци Предраг Тадић (36), Предраг Радишић (36), Ненад (40), Никола Мандић (45), Перо Баљак (44), Душан Виленица (45), Дејан Тршма (36), Небојша Дабић (36), Перо Комњеновић (32) и Далибор Марковић (36).

Наравно, док је оптужница на снази, ниједном од набро-

У току суђења у Задру мржња и хистерија против Банићеве и свега српског достигла је такве размере да је било неопходно вишеспешно ангажовање јаких полицијских снага како би се спречило да је руља линчује. Због атмосфере линча која је владала не само на задарским улицама него и у судници, браниоци Банићеве званично су тражили да случај преузме Хапшки трибунал.

јаних Срба неће пасти на памет да пређе хрватску границу. И управо то је и био основни мотив подизања оптужнице. Јер, кад би се у Хрватској подизале оптужнице и расписивале потернице за свима за које постоји „основана сумња“ да су у току рата палили и пљачкали, онда би се у затворима морало наћи неколико десетина хиљада људи, Срба и Хрвата.

Само у време „Бљеска“ и „Олује“ и неколико месеци након њих у окупираној Републици Српској Крајини запаљено је више од 40.000 кућа и других објеката у српском власништву, а тешко да је могуће наћи иједну српску кућу или стан на подручју више од четрдесет општина из којих није барем нешто, а углавном све, од имовине отето и опљачкано.

Старицу Иванку Савић, која је у време изрицања пресуде имала 78 година, веће Жупанијског суда у Вуковару, којим је председавао Никола Бешенски, крајем јануара 2004. године осудило је на казну затвора од четири и по године. Иванкин „ратни злочин“ је то што је од октобра 1991. године до априла 1992. године, „за време агресије и окупације“, „непријатељским војницима проказивала Хрвате који су бранили град“, застрашивала хрватске цивиле, а Хрватици Марији Блажинић, са којом је у то време живела у истој кући, наводно украла постељину, посуђе и још неке мање вредне ствари.

Након што је починила те страшне „злочине“, Иванка је у мају 1992. године напустила Вуковар и избегла у – Осиек! Не у Београд, Нови Сад или неки други српски град, него у Осиек. Суд очигледно није сматрао за потребно да разјасни да ли је нормално да Српкиња која је починила злочине над Хрватима усред српско-хрватског клања напусти српску и добровољно пређе на хрватску територију. И то територију која се налазила под контролом по злу чувених и крволочних присталица Бранимира Главаша.

Још занимљивије је то да је крунски сведок, на основу чијег сведочења је Иванка Савић и осуђена, Марија Блажинић знала „мали милион“ детаља о Иванкиној кривици, али да ни након упорног инсистирања адвоката окривљене на суђењу никако није могла да се сети да ли су 1992. године, неколико месеци након што су јединице ЈНА запоселе тај град, власт у Вуковару имали Срби или Хрвати!

Дипломирани правник Дмитар (Миле) Дукић, рођен 1951. године, у Дорингају код Грачаца, годинама је радио у сплитској полицији, углавном обављајући највише командне дужности. У августу 1992. године, без икаквог званичног образложења, прво је смењен са руководећег положаја, а затим суспендован с посла и стављен под непрекидну prisмотру својих дојучерашњих колега и „пријатеља“.

Након годину дана живота у својеврсном кућном притвору, крајем 1993. године, опет без икаквог формално-правног образложења, супруга, двоје малолетне деце и он избачени су из адаптираног поткровља у којем су становали и остављени на улици. У стан је усељен један од хрватских „бранитеља“.

Нашавши се на улици, без посла, уз објективну опасност да сваког дана буде ухапшен или убијен, Дмитар је напустио Сплит, и, преко Словеније и Мађарске, са породицом стигао у Нови Сад.

После десет година живота у Србији, мучен носталгијом за Грачацом и Сплитом, одлучио је да накратко посети Хрватску. Супруга га је одвраћала од пута, али ни она није видела ниједан довољно јак разлог због којег би требало да се плаше одласка у „стари крај“. Дмитар је на пут кренуо на Аранђеловдан, 21. новембра 2003. године. Ухапшен је чим је ногом крочио на хрватску територију и пребачен у затвор у Сплиту. Ту је обавештен да је у међувремену, у одсутности, због наводних пропуста на послу осуђен на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца.

Рајко Јанковић из Марасовине, села на подручју Промине, ухапшен је и неколико месеци држан у затвору у Шибенику због тога што је, како пише у оптужници која је против њега подигнута, у периоду од 1991. до 1995. године застрашивао хрватске цивиле у селима Промине, претио им затварањем и убиством. Истина, коју је признао и тужилац, ниједног хрватског цивила или војника није убио, али као и да јесте – оптужен је за ратни злочин.

Пошто на суђењу није изнесен ниједан доказ који би указивао на постојање његове кривице, Јанковић је пуштен на слободу. Али не потпуно, него условно. Да се случајно не опусте и не заборави у чијој држави живи и колико је мало потребно да му се напакује неки нови „злочин“ и нови заговор.

Било би занимљиво знати да ли је државном тужиоцу у Шибенику, који је Јанковића лажно оптужио, пало на памет да би у случају да критеријум за подизање оптужнице који је он применио у овом случају буде општеприхваћен, у Хрватској врло мало, евентуално неколико хиљада грађана Хрватске остало на слободи. Јер, наћи Хрвата или Србина који у време док су на обе стране свакодневно падале главе и чињена разна зверства, а Хрватска се давила у међународној мржњи, није бар једном запретио неком припаднику друге нације једва да би било лакше од проналажења игле у пласту сена.

На скоро идентичан начин хрватска држава измалтретира је и, сада четрдесет четворогодишњег, Дану Миловића из села Грачац код Скрадина. У саопштењу шибенско-книнске полицијске управе од 24. октобра 2003. године, јавност је обавештена да је Миловић ухапшен у својој породичној кући, због сумње да је 1991. године, починио ратни злочин против заробљеника.

Након хапшења и „проведене криминалистичке обраде“ приведен је у истражни центар Жупанијског суда у Шибенику. Даљом истрагом, пише даље у саопштењу хрватске полиције, утврђено је да је Миловић као припадник резервног састава ЈНА 4. октобра 1991. године у месту Грачац физички малтретирао, злостављао и нечовечно поступао према тројици заробљених Хрвата.

Реч је о припадницима Збора народне гарде М. С. (40) и А. М. (30), те цивилу М. П. (48), сви из скрадинског подручја. Они су, наиме, тог дана били заробљени од стране непријатељских српских војника на челу са Миловићем. Дан након заробљавања сва тројица су превезена у кнински затвор, а 2. новембра 1991. године размењена у Житнићу.

Детаље Миловићевог „злочина“ и пуни идентитет његових жртава јавност је сазнала тек на суђењу пред судским већем Жупанијског суда у Шибенику, којим је председавао судија Далибор Дукић. „Жртва“ и сведок Милан Брајковић изјавио је да га је након заробљавања оптужени чак два пута ногом ударио у слабине и, греха ли, назвао га усташом, што је Брајковића много увредило, мада је у том тренутку на себи имао усташку униформу.

Сведок Милан Перак дошао је на суд да би се пожалио да га је оптужени ударио шаком у леђа. Трећи сведок Анте Матић посведочио је да га је један од резервиста ЈНА ухватио за косу и главом му ударио у бетонски стуб. Миловић то није ни наредио, ни видео, али Анте је сматрао да ту постоји тзв. командна одговорност.

Кад Слободан Милошевић и други српски политички лидери и војни команданти морају да пред Хашким трибуналом одговарају зато што је неки Србин у неком селу код Вишеграда или Топуског малтретирао или убио неког муслимана или Хрвата, зашто Миловић не би одговарао зато што је један његов комшија главом другог комшије ударио у бетонски стуб?!

После наведених „доказа“, судији није преостало ништа друго већ да закључи да два ударца ногом у задњицу и један шаком у леђа, па таман нога и шака биле српске, а задњица и леђа хрватска, и поред његове најбоље воље и постављеног му задатка, ипак не могу да се стрпају у ратне злочине, па их је оквалификувао као „сурово поступање против ратних заробљеника“, што јесте кривично дело, али је по хрватским законима већ било застарело, тако да је морао донети ослобађајућу пресуду.

Поређења ради, већина српских војника и цивила, које су на подручју Промине, али и у другим деловима Хрватске заробили хрватски војници, уопште не може да посведочи да је према њима сурово поступано – из разлога што нису преживели заробљеништво. Убијени су, и то чешће ножем и маљем него метком.

За оне Србе који су имали срећу да преживе заробљеништво, свако поређење зверске тортуре кроз коју су прошли са „суровим поступањем“ са Хрватима у случају Миловић представљало би велику увреду. Јер, у односу на преко 150 регистрованих метода мучења које су Хрвати примењивали над заробљеним Србима, војницима и цивилима, ударци ногом у слабине или шаком у леђа представљају – дечију игру.

Жупанијски суд у Задру, 3. децембра 2003. године, осудио је четворицу официра бивше ЈНА на укупно двадесет и седам година затвора. Часлав Костић, Љубомир Цвјетан и Зоран Тадић осуђени су на по шест и по, а њихов колега Суад Хасовић на седам и по година.

Судско веће којим је председавала Енка Моковић прогласило их је кривим зато што су у септембру и октобру 1991. године потчињеним старешинама и војницима у касарнама „Марко Орешковић“ и „Ђуро Ђаковић“ издавали наређења да отварају ватру из топова, минобацача, противавионских митраљеза и аутоматског оружја по цивилним објектима „у свим деловима Задра“. Пуковник Часлав Костић је у наведено време био заменик команданта Школског центра противваздушне одбране, потпуковник Љубомир Цвјетан начелник школе ПВО у Задру, капетан Суад Хасовић радио је као официр безбедности у школском центру, а капетан Зоран Тадић био је један од њихових најближих сарадника.

С обзиром на то да им је суђено у одсуству, задрски суд је након саопштавања пресуде за њима расписао потернице.

У образложењу пресуде судија Моковић рекла је да су оптужени „без икаквих војних потреба, са унапред створеном намером уништавања цивилне имовине“ запалили и уништили већи број станова „обичних грађана“, али и „господарских објеката“, од којих је поменула зграде „Месопромета“ и „Чистоће“. Затим, да су без икаквог разлога гађали људе који су ишли на воду и „том злочиначком активношћу изазвали рањавање већег броја грађана Задра“. Она је нагласила да само чињеници да при том нико није убијен могу да захвале па су добили „мале казне“. Капетан Хасовић је своју годину робије дуже у односу на своје колеге зарадио због тога што је утврђено да је, за разлику од њих, и лично пуцао из касарне.

По образложењу Енке Моковић, рекло би се да је пресуда резултат коректног суђења а изречене казне сасвим логичне и заслужене. Међутим, и пресуда и образложење су најобичнија подвала, усташки памфлет утемељен на лажима и полуистинама.

У њима нема ни речи о томе да је ЈНА у то време по државном уставу била једина регуларна војна сила у СФРЈ; да су касарне „Марко Орешковић“ и „Ђуро Ђаковић“, као и сви други војни објекти у Задру и околини, у времену о којем је реч били мета свакодневних оружаних напада Туђманових „зенги“, али и обичне, добро наоружане, градске руље; да им је био онемогућен дотур хране и да су Костић, Цвјетан, Хасовић и Тадић само бранили свој и живот својих војника, онако како су по уставу, законима СФРЈ и природном праву на одбрану оног ко је нападнут и животно угрожен били обавезни да бране. Истина је да то нису чинили добро, а ни до краја по закону. Да јесу, с обзиром на ватрену моћ којом су располагали, Туђманови бојовници и грађани који су данима кидисали на касарне и у њима убијали војнике били би ликвидирани, а објекти око касарни из којих су војници убијани и рањавани, сравњени са земљом. На њихову срећу, а своју несрећу, Срби су већ тада увелико почели да ратују „у рукавицама“, са пола снаге, на начин који је буквално фаворизовао непријатеља и, на крају, омогућио му да почини масовне злочине над српским становништвом и окупира вековне српске етничке територије.

Стучај још увек није завршен, пошто је државни тужилац уложио жалбу. Међутим, следећу одлуку Врховног суда Радак неће дочекати у Хрватској. Након изласка из затвора покупио је најнужније ствари и побегао у Србију, што је и био крајњи циљ оних који су организовали његов судски прогон.

Професор др Милан Булајић говори о новој поставци музеја Јасеновац којом се драстично фалсификује историја

Срби избрисани

- У новој поставци музеја Срби се не сјомињу као народ који је највише сјарао у сисјему логора Јасеновац. Сјомињу се сјановници Козаре, Лике, овог или оног краја, иако да се лако може закључити да су то можда били и Хрвати или држављани Хрватске, како већ хоће. Самим тим, губи се онај основни смисао иша је заправо Јасеновац био. За тим, они у тој поставци избјегавају да покажу суштинску Јасеноваца. Дахау, Аушвиц, Треблинка су биле индустрије смрти.
- Овде су доминантну улогу имали нож, маљ, секира, кама, клање, изгладњивање људи и деце. Они то не желе да прикажу на ишакав начин. Ја морам да нагласим да је Драго Лукић, као један од деце-започеника, после рата свој живој посветио ишису имена и презимена деце које су у Јасеновцу побијена. Бројка од 19.432 деце, сјаросити од једног дана до 14 година коју је он ишисао именом и презименом је језива. Ако се ишакве сјвари негарају у будућој поставци, онда о чему даље да говоримо.

Разговарао: Владимир Букановић

Председник Фонда за истраживање геноцида, професор др Милан Булајић, човек који је именом и презименом пописао 81.000 жртава логора Јасеновац, за „Велику Србију“ говори о срамним фалсификатима у новој музејској поставци логора Јасеновац коју Хрватска намерава да направи. На тај начин, Хрватска по ко зна који пут показује да јој није стало до истине, нити до суочавања са чињеницом о монструозним злочинима које је починила према српском народу, посебно током Другог светског рата.

- **Господине Булајићу, на делу је срамни покушај фалсификовања свих чињеница везаних за монструозна злодела почињена од стране усташа према Србима у Јасеновцу. Да ли заиста данас постоје такви бездушници, који имају дрскости да тако нешто чине?**

Основни проблем данас са којим се сваки објективни истраживач сусреће је истина. Сви се у њу куњу, а ње нигде нема. Она је записана и у Светом писму, односно у Јеванђељу по Јовану, где се каже „истина ће вас избавити“. На жалост, има данас оних који би истину да сакрију и који би истину да фалсификују.

Својевремено, док сам био у одбору САНУ који се бавио прикупљањем грађе о злочинима почињеним над српским народом, али и другим народима на простору некадашње СФРЈ током Другог светског рата, заједно са покојним академиком Радованом Самарџићем, организовали смо један научни скуп под називом „Систем неистина о злочинима геноцида“. За ових 13 година, какве су се лажи и фалсификати ширили, убеђен сам да бисмо данас могли да одржимо неколико таквих скупова. Заиста, на делу су прави системи неистина и срамно је то што се чини.

- **Шта то данас Хрватска покушава да уради када је у питању Јасеновац и у чему се огледа проблем са новом поставком у самом музеју?**

Пре свега је проблем у самом броју побијених логораша, иако број није толико суштинско питање. Сасвим је небитно да ли су они побили 10.000 или на стотине хиљада неви-

них жртава. Злочин је злочин и ту се све завршава. Међутим, оно што покушава Хрватска да учини минимализовањем броја побијених је врхунски пример бешчашћа.

Прошле године обележено је 60 година од херојског пробоја јасеновачких логораша. Говорећи у Доњој Градини, у Републици Српској, председник Драган Чавић је изјавио да је у Јасеновцу побијено 700.000 људи. На другој обали Саве, у Јасеновцу, премијер Хрватске Иво Санадер, заједно са председником савета Јасеноваца Славком Голдштајном, говори да број жртава није већи од 80.000 и јасно стављају до знања да је оно што говори председник Републике Српске по њима заправо лаж.

- **Како је то могуће, када сте лично ви именом и презименом пописали 81.000 жртава?**

Док сам ја био директор Музеја жртава геноцида, ми смо дошли до тог броја, а гарантујем, да смо имали средстава, могли смо доћи и до 100.000. Била су нам потребна минимална новчана средства да пошаљемо истраживање на одређена места и да се консултују архиве. На жалост, нисмо успели да их обезбедимо. Пошто то нисмо учинили, остала је та бројка од 81.000 именом и презименом пописаних и то је оно чиме се Санадер и уопште Хрватска служе да подмећу њихове фалсификате.

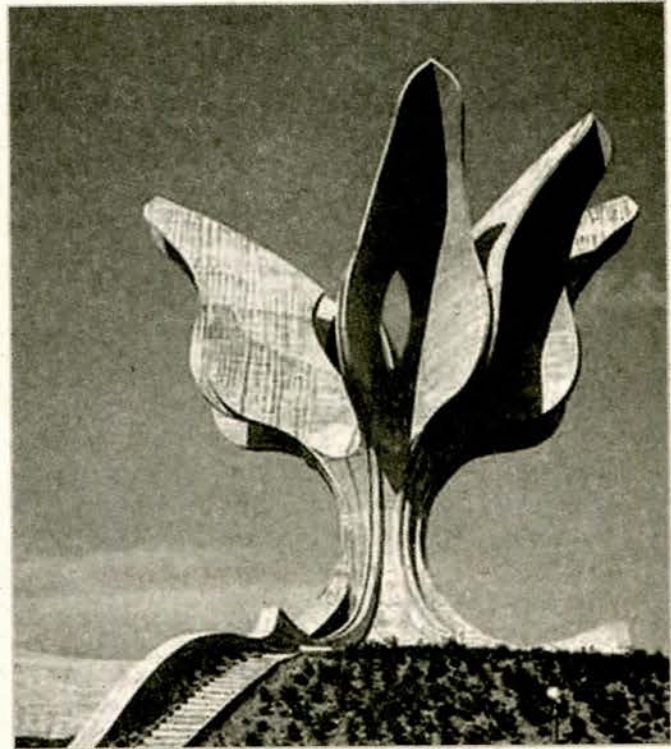
Пазите, то су пописани именом и презименом, а можете само да замислите колико је било оних за које се никада није сазнало ни да су у Јасеновцу завршили. На крају крајева, имате примере неких села која су потпуно збрисана са мапе. Једноставно не постоје после усташких погрома. Кога смо ту могли да консултујемо? Никога, јер нема више живих сведока. Када се на све то дода катастрофални попис жртава рата од 1941. до 1945. године, који је извршила тадашња влада Југославије, а који говори да је на територији читаве ондашње Југославије страдало 597.000 жртава, што је схваћено као нешто што је далеко од истине, онда је Хрватска, сасвим разумљиво, употребила те податке да изнесе бројне фалсификате о Јасеновцу.

Пазите, тај извештај, уместо да доживи ревизију, јер је очигледно да је био неистинит, на њега се ставља ембарго. Сам по себи ембарго не решава ништа, посебно не са аспекта међународног права. Тог извештаја се после докопао Туђман са својом свитом и на основу њега развио срамну теорију „Јасеновац српски мит“. По његовој логици, на основу тог неистинитог извештаја, како се може говорити о 700.000 жртава у Јасеновцу, када је на територији целе Југославије током рата настрадало све укупно 597.000 људи.

• **Шта кажу инострани извори о броју страдалих у Јасеновцу?**

Да кренемо прво од Земаљске комисије Хрватске, која је 1946. године поднела извештај Међународној комисији за ратне злочине, у коме се каже „вероватно се никада неће знати тачан број жртава, али на основу свежих података и сведочења преживелих може се рећи да је у Јасеновцу убијено између 500.000 и 600.000 жртава“. Подсећам вас, то је извештај из 1946. године, што значи да су подаци били веома свежи.

Посебно бих споменуо „Енциклопедију холокауста“ штампану у Лос Анђелесу, у којој се говори о 600.000 жртава Јасеновца. Најновија „Енциклопедија геноцида“, такође објављена у САД, говори о неколико стотина хиљада жртава. Све то јасно указује да се о Јасеновцу не може говорити на начин како то покушавају Голдштајн и Санадер. На нашу жалост, ни после 60 година не можемо да кажемо тачан податак колико је стотина хиљада људи убијено у Јасеновцу, али оно што могу да кажем је податак који сам добио из Стејт департмента.

Наиме, из министарства правде САД, од господина Розенбауера, добио сам немачки документ из 1943. године, у коме сами Немци наводе да је до тада у Јасеновцу убијено 120.000 жртава, док је у Старој Градишци, која спада у комплекс јасеновачких логора, до тада убијено 80.000 људи, што значи да је до децембра 1943. године, по немачким подацима, убијено 200.000 људи. Наравно, на ово се мора додати крвава 1944. година и половина 1945. године. Такође, волео бих да нагласим да Јасеновац није био само логор, већ систем усташких логора који обухвата комплетну ондашњу НДХ. Тако се мора схватати Јасеновац.

• **Данашњи фалсификати, посебно у новој поставци самог музеја, огледају се и у томе што се намерно не помињу Срби као жртве, већ се, рецимо, каже да су страдали људи који су доведени са Козаре, па се намерно означавају као Козарчани, а не Срби.**

Управо у томе је велики проблем. Данас се ради на тој новој поставци, која је одиста срамна. Међутим, као предисторија те поставке, мора се рећи да је влада Републике Српске, коју је 2002. године предводио Милорад Додик, предала комплетну документацију о Јасеновцу Музеју холокауста, односно амбасади САД. Међутим, проблем је у томе што је читав документација предата без регистра, тако да се заправо и не зна шта је предато.

• **Као доктор правних наука и истраживач, како видите данас ту застрашујућу замену теза да се народ који је преживео најгори могући геноцид, данас проглашава за геноцидни народ?**

То је толико невероватно објаснити и просто не знам шта да кажем. Цитираћу чувеног америчког новинара Дејвида Бајдена, који је можда најбољи познавалац прилика на Балкану. У свом тексту он је написао да су злочини нациста, усташа и сличних крвника из Другог светског рата данас изгледали и да је креаторима новог светског поретка било потребно да пронађу неке нове кривце.

Избор је пао на Србе из потпуно непознатих разлога. По њему, Срби се данас котирају горе од нациста. То је ужасна и срамна чињеница, јер Срби су у протеклом рату, да не говоримо о Другом светском рату, преживели геноцид у правом смислу те речи. Ми смо протерани са наших вековних огњишта, етнички је очишћен простор где смо живели, али ето, поставили смо дежурни кривци за све што се дешавало на овим просторима.

Данас је на делу једна класична замена теза, јер можете мислити, 1993. године Босна и Херцеговина подноси тужбу против СРЈ за геноцид, а шест година касније то исто чини и Хрватска, и то за геноцид који је СРЈ наводно направила на простору Далмације и Книна!

Када је та архива у Вашингтону сређена, она није враћена тамо одакле је и узета, значи у Бањалуку, већ је дата Хрватској. Ми сада због такве немарности Додикове владе заправо и не знамо шта смо предали, а на основу те документације Хрватска прави нову поставку музеја у Јасеновцу. Ко зна како су они те податке себи прилагодили.

Приликом гледања те поставке, прва ствар коју сам приметити је да у њој нема Рома. Роми се нигде не спомињу. Хрватске публикације говоре да је све укупно током рата у НДХ страдало 8.000 Рома. Својевремено сам присуствовао једној комеморацији поводом убиства 12.000 Рома, убијених само на том месту.

Оно што је најбитније, то је да се у тој поставци Срби не спомињу као народ који је највише страдао у систему логора Јасеновац. Спомињу се становници Козаре, Лике, овог или оног краја, тако да се лако може закључити да су то можда били и Хрвати или држављани Хрватске, како већ хоћете. Самим тим губи се основни смисао шта је заправо Јасеновац био. Затим, они у тој поставци избегавају да покажу суштину Јасеновца. Дахау, Аушвиц, Трештенка су биле индустрије смрти.

Овде су доминантну улогу имали нож, маљ, секира, кама, клање, изгладњивање људи и деце. Они то не желе да прикажу на такав начин.

Морам да нагласим да је Драго Лукић, као један од деце заточеника, после рата свој живот посветио попису имена и презимена деце која су у Јасеновцу побијена. Бројка од 19.432 деце, старости од једног дана до 14 година коју је он

пописао именом и презименом је језива. Ако се такве ствари негирају у будућој поставци, онда о чему даље да говоримо.

• **Све се више Јасеновац помиње као нека врста радног логора, малтене као да је био неки привредни субјект?**

На то питање је најбољи одговор дао Садик Браца Дانون, Јеврејин који је преживео Јасеновац. Када је гостовао у емисији „Клопка“ на БК, он је лепо објаснио да је Јасеновац био систем логора за изгладњивање људи током принудног рада. Као истраживач, правник и историчар, могу само да кажем да су овакве тврдње уперене ка срамној ревизији чињеница око Другог светског рата. Над тим ужасом у Јасеновцу су се и Немци згражавали и свако ко на овакав начин покушава да говори о Јасеновцу има у најмању руку нечасне намере.

• **Шта сте ви лично и ваша организација покушавали до сада да учините како бисте спречили фалсификовање чињеница везаних за Јасеновац?**

Својевремено, уз доста напора, ја сам са својим сарадницима успео да издејствујем одржавање Треће међународне конференције о Јасеновцу, и то на Хебрејском универзитету у Јерусалиму. Тамо је усвојена Декларација о Јасеновцу, за коју једино није гласао Славко Голдштајн као представник Хрватске. Очито је да то није учинио по налогу хрватских власти. Међутим, оно што много више боли од тога је чињеница да ми, ево већ четврту годину, нисмо успели да објавимо зборник Јерусалимске конференције.

Такође, није ништа предузето да се оствари десет тачака Јерусалимске конференције, међу којима је први захтев био да се припреми Четврта међународна конференција о Јасеновцу. Било је предвиђено да се та четврта конференција одржи баш у Јасеновцу. У случају да Хрватска одбије одржавање те конференције, било је предвиђено да се она одржи у Паризу, јер је тамо седиште УНЕСКО-а. Пре једанаест година ја сам предложио да се цео комплекс логора Јасеновац стави под заштиту УН.

• **Зашто нисте успели у тој иницијативи?**

Прво, рат се тек завршио. Ми смо добили подршку од господина Владислава Јовановића и тадашње Савезне владе СРЈ, затим од владе Републике Српске, али од владе БиХ и Хрватске подршку за тако нешто никако нисмо могли да добијемо. Штавише, у Хрватској је та иницијатива дочекана на нож. Разлог такве реакције Хрватске је чињеница да, у случају да се Јасеновац стави под заштиту УНЕСКО-а, ниједна поставка музеја не би могла да се врши без сагласности УН.

• **Својевремено сте пратили суђење усташком злочинцу Андрији Артуковићу. То суђење се одржавало у Загребу још пре распада СФРЈ. Да ли се већ тада назирало да Хр-**

• **Хрвати покушавају са себе да скину хипотеку злочина које су усташе починиле према Србима. Међутим, како видите потпуно пасиван став наших власти по питању мењања поставке у Јасеновцу?**

То је оно што ме највише забрињава. Влада мора да реагује и најбоље би било да представницима Владе поставите то питање. Током емисије на БК телевизији, на директно питање да ли подржавате измену музејске поставке у Јасеновцу, 94 посто гледалаца одговорило је да не подржава. Самим тим, чим у нашем народу постоји толики отпор, влада би морала да реагује. Фонд за истраживање геноцида, чији сам ја председник, предлаже формирање међународне комисије за истину о Јасеновцу, где ћемо од Срба бити само моја маленкост и професор Живановић.

Остатак ће чинити најеминентнија имена из ове области, попут професора Клајна, Берембауерна, директора Визенталовог центра из Јерусалима Зурофија и осталих, да их не набрајам. Три године покушавамо да формирамо ту комисију и мени професор Клајн у писму поставља питање да ли неко подржава формирање те комисије,

У супротном, Голдштајн ће формирати у Хрватској своју комисију и онда ће кренути са фалсификатима. До сада нико озбиљно није схватио наш предлог. То није скупо, није потребно издвајати велики новац, а од вишеструке важности је за наш народ и државу. Професори и стручњаци не траже ништа од новца, само траже да им се плати хотелски смештај и карта да дођу. Ми смо спремни и у Бањалуци да то организујемо. Желимо да их одведемо до Старе Градине да виде комплекс тих логора, па затим да оду у Јасеновац да виде ту нову поставку и да они оцене ту нову поставку. Не знам зашто нико у Србији не жели да нам изађе у сусрет. Заиста, то је несхватљиво.

ватска не жели да се суочи са злочинима које су усташе починиле у НДХ и самом Јасеновцу?

Управо тако. Андрија Артуковић је осуђен за нешто што није урадио. Њему није суђено за геноцид, иако је он био министар полиције у НДХ. Он је одговоран за бројне застрашујуће злочине, а није му суђено за то. Онда сам ја преко ТВ Загреб позвао своје хрватске колеге и рекао им – хајде да заједно радимо на утврђивању истине. Као правник и историчар, ја немам само интерес да браним српски народ, који је несумњиво највише страдао и над којим је почињен геноцид.

Желим да се утврди истина, а она је везана и за страдање Јевреја, Рома, али и Хрвата који нису желели да прихвате концепт НДХ и који су завршили у Јасеновцу. Желео сам да се скине та језива хипотека са младе хрватске генерације. Међутим, до сада, а од тада је прошло заиста много, на искрену сарадњу од стране хрватских колега никада нисам наишао. Велике наде сам полагао у др Иву Голдштајна, али после његових наступа у јавности, посебно на БК телевизији, искрено сам разочаран. Он је тврдио да Динко Шакић, командант Јасеновца, није могао да буде осуђен за геноцид, зато што се утврдило да је он наводно убио само два човека.

Др Голдштајн намерно избегава чињеницу да је Шакић био командант логора Јасеновац где се геноцид систематски спроводио. Ви имате данас један страشان нонсенс. Генерал Радосав Крстић, командант Дринског корпуса Војске Републике Српске, осуђен је за саучесништво у геноциду у Сребреници, иако до сада геноцид никада није утврђен, а један Динко Шакић, који је командовао Јасеновцем није осуђен за очигледан геноцид. Заиста је трагедија да ни Артуковић ни Шакић нису осуђени за геноцид, јер је код њих очито постојала намера да се Срби, Јевреји и Роми систематски истребе из НДХ.

• **Данас те злочинце у Хрватској величају, посебно Динка Шакића. Очито је да ни млађе генерације Хрвата не желе да скину хипотеку језивих злочина које су починили њихови преци, па их чак и славе?**

Да, и то је страшно. Рецимо, Динко Шакић може мирне душе да изађе из затвора и да се прошета до своје супруге Наде Шакић у старачком дому. Она га показује по новинама. Узгред, и она је један од великих усташких злочинаца. Они су били тандем злочинаца. Нада Шакић је морала бити осуђена, али она данас ужива све благодети у Хрватској. Ето шта је трагедија. Ми данас не можемо да објавимо зборник са Јерусалимске конференције, а Динко Шакић најављује да ће ускоро објавити књигу о Јасеновцу.

• **Имате ли податке колико је логорских експоната уништено када су хрватске снаге окупирале западну Славонију 1995. године?**

Немамо тих података, јер просто је немогуће остварити било какву сарадњу са Хрватском. Организација коју водим, као и бројна удружења логораша нису у прилици да сарађују са хрватском владом, јер она то избегава. Оно што је важно истаћи је чињеница да су сви Срби који су били у савету спомен подручја Јасеновац напустили то тело. Да трагедија буде већа, на чело савета изабран је припадник ХДЗ. То вам све говори. Већ сам напоменуо да је Милорад Додик предао комплетну документацију о Јасеновцу Вашингтону, без реверса, тако да смо данас онемогућени да направимо било какав попис шта у логору има, а шта нема.

• **Са ким сте из власти Србије и Републике Српске покушали да разговарате о вашој иницијативи за организовање међународне комисије о Јасеновцу?**

Контактирао сам са господином Драганом Чавићем, председником Републике Српске. Он је подржао формирање комисије, али никакве даље кораке није предузео, одно-

сно нисмо добили никакав одговор да ли конференцију можемо или не можемо да одржимо. Контактирали смо и до-скорашњег председника владе Републике Српске, Перу Букељевића. Са њим смо постигли договор. Имали смо и разговоре са његовим представницима на највишем нивоу. Чак нам је обећао да ће у буџет Републике Српске за 2006. годину убацили средства за одржавање међународне конференције о Јасеновцу у Паризу, али као што смо имали прилике да видимо, Букељевићу је изгласано неповерење и не знам како ће се нови премијер понашати. Вероватно ћемо морати да почнемо све из почетка.

Што се Србије тиче, имали смо контакте са премијером Коштуницом, министром правде Стојковићем и министром културе Којадиновићем, као и са представницима САНУ. Међутим, до сада, а прошло је више од две године, нисмо добили никакав одговор од премијера, нити од министара. Ни позитиван, ни негативан.

• **Када говоримо о замени теза да се народ који је преживео најгори геноцид данас проглашава за геноцидан, како вам се чини наша одбрана од тужби за геноцид које су против СРЈ поднеле Босна и Херцеговина и Хрватска?**

Изузетно лоше. Својевремено сам учествовао у изradi противтужбе према Босни и Херцеговини. Међутим, прву ствар коју су учинили нови властодршци после 5. октобра било је повлачење те противтужбе. То је учињено без услова да и БиХ повуче тужбу против нас, тако да ће процес по тој тужби БиХ против нас ускоро почети пред Међународним судом правде. Ми немамо никакав одговор и то је оно што ме ужасно забрињава. Не постоји никакав ваљан разлог због кога је противтужба повучена. Такође, нико не зна имамо ли ми било какву противтужбу према Хрватској. На примеру Хрватске сасвим је евидентно да је злочин према Србима вршен све од Јасеновца, односно НДХ, па до „Олује“. Данас се у Србији догађају невероватне ствари.

Рецимо, госпођа Соња Бисерко захтева од наше државе да подржи тужбе БиХ и Хрватске против СРЈ. Да сами себе тужимо! Гарантујем вам, а то чиним са аспекта стручности, јер сам докторирао још 1953. године и све ове године се активно бавим међународним правом, да правним средствима можемо да докажемо ко је заправо преживео геноцид и да одбранимо своју државу и српски народ. Наш министар спољних послова и његови сарадници предлажу нека ванинституционална решења, што је ноторна глупост. Уместо да их аргументима победимо, да се правнички изборимо за истину и правду, овде неко на индиректан начин импутира Србима кривицу, јер зашто бисмо ишли на ванинституционалне методе, када нисмо ништа никоме учинили. Нас су протерали, етнички нас очистили са наше земље и то је аргумент који увек можемо употребити.

Велика Плана: промоција књиге
„Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу”

ЗЛОЧИНАЧКИ ПОДУХВАТ ПРОТИВ СРПСКОГ НАРОДА

Сала Дома омладине у Великој Плани била је претесна да прими све оне који су 9. фебруара увече, упркос веома лошем времену, дошли да присуствују промоцији књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу”, коју је организовао плањански Општински одбор Српске радикалне странке.

Посебно значајно је то што су и међу гостима и међу посетиоцима промоције, на којој су говорили проф. др Коста Чавошки, др Веселин Ђуретић, књижевник Мирослав Тохољ, председник Извршног одбора Српске радикалне странке Драган Тодоровић, публициста Слободан Јарчевић и новинар Душан Марић, чланови Српске радикалне странке били у мањини. То потврђује да су идеје и циљеви српских радикала и њиховог председника све прихватљивији и за грађане који су (до сада) били другачијих идеолошких убеђења и страначког опредељења.

Означивши Војислава Шешеља и Српску радикалну странку као „стратегијску препреку на путу великом науму коначног довршења потпуне дезинтеграције српских земаља и Српства”, историчар др **Веселин Ђуретић** је направио краћи пресек онога што је претходило „сумраку у којем се сада налазимо”.

По његовим речима, Срби су седамдесет година тешко боловали од опасне болести југословенства. Док су они све своје националне потенцијале упрegli у оживљавање те наднационалне идеје, суседни народи водили су рачуна искључиво о остваривању својих националних циљева; углавном на рачун српских интереса и на српској територији. За-

хваљујући томе, већина њих данас има заокружено национално и државно питање, а Срби немају ни једно, ни друго. Остали су „ни тамо, ни овамо”.

– Деведесетих година, после седам деценија лутања, Срби су се на историјској сцени поново појавили као народ – подсетио је Ђуретић. – Али не својом заслугом и памећу, већ зато што су нас својом себичношћу опаметили они за које смо све жртвовали. Међутим, уместо да на изазов пред којим смо се нашли због насилног разбијања земље одговоримо српски, захваљујући несрећном Слободану Милошевићу, ми смо се заглавили у процепу између половичног српства и југословенства, у којем се и даље налазимо.

Ђуретић је истакао да је било за очекивати да ће након рушења Милошевића са власти његови наследници на челу државе стати у заштиту српских националних интереса и „одговорити јасним српским одговором”, али да су се они „поставили као обичне слуге Запада”, који се према њима и понаша онако како то газда чини према слугама. Захваљујући издајничкој власти, која се стално повлачи са линије одбране српских интереса, стално чини уступке на штету свог народа и брутално му натура комплекс колективне кривице, „Срби су у доброј мери поново попримили менталитет раје из времена Турака”.

– Једини који су препознали историјски тренутак у којем се налазимо, његов значај за будућност српског народа и понудили прави српски одговор јесу проф. др Војислав Шешељ и Српска радикална странка – наставио је др Ђуретић. – Шешељев говор је понекад наизглед превише дрзак, пре-

јак, али то је, нажалост, једини језик који српски непријатељи разумеју. Због тога је сведочење мог драгог пријатеља на суђењу Милошевићу историјска лекција упућена свету, јер је показало да српски народ није, као што су они помислили, нестао, постао мртво политичко море, неспособно да се покрене, него да се, као што је написао Његош, поново диже из мртвих; понајвише захваљујући професору Шешелу. Он је постао персоналификација српског отпора непријатељима и плановима уништења Србије. Због тога они њега три године не пуштају из Хага.

Буретић је закључио да је дошло време да се српски народ идентификује са једном великом националном странком, Српском радикалном странком и изрази наду да ће се др Шешел, пре него што то неки мисле, наћи на слободи.

– Кад је његово сведочење Милошевићу било онакво, није тешко замислити каква ће бити његова одбрана – ако у Хашком трибуналу не буду довољно паметни да га одмах пусте на слободу, и тако избегну потпуни фијаско у „случају Шешел”.

Мирослав Тохол је своје излагање започео упозорењем да је Хашки трибунал тешки крст који ће српски народ, наша и генерације после нас, а накнадно и постхумно и генерације пре нас, носити на својој грбачи до врха Голготе, да би на њему био разапет.

– Код нас Срба и православца правило је да се оном ко носи крст на Голготу припомогне – наставио је Тохол. – Када је одлазио у Хаг, Војислав Шешел је, као један од првих људи, првих бораца у свом народу и свом времену, велики део терета ношења тог тешког крста добровољно, без силе и било каквог наговора, преузео на своја плећа. Рекао је: „Браћо, ја одлазим да тамо кажем истину, да се борим за свој народ, али вас молим да тамо не шаљете нашу другу браћу. Посебно не дајте Ратка и Радована”. И ево, до дана данашњег, њих тројица носе тај свој и наш крст у страшним условима. Војислав то чини у Хагу, а Ратко и Радован по горама, измичући страшну потеру, у коју је укључено све: од сателита, до голубова писмоноша. Нажалост, у тој потери главну улогу имају српска влада, војска и полиција.

Тохол је истакао да сведочење Војислава Шешела на суђењу Милошевићу заслужује дивљење и да је оно Србима и Србији први пут после 5. октобра 2000. године вратило осмех на лице и понос у срце и позвао да се „брату Војиславу, али и свој другој браћи у Хагу на чија леђа је пао највећи

терет нашег крста” пружи максимална морална, али и свака друга подршка.

– Иако је ово што ћу сада рећи можда и противзаконито, ми морамо да пружимо подршку и незнатим јатацима Ратка Младића и Радована Караџића – завршио је своје излагање Мирослав Тохол.

Сведочењем на суђењу Слободану Милошевићу, проф. др Војислав Шешел аргументовано је доказао да су Америка и НАТО починиле читав низ злочиначких подухвата – од злочина против мира изазивањем рата и разбијања СРФЈ, преко агресије на СРЈ, до злочина који се пред очима целог света и данас одвија над српским народом на Косову и Метохији, упозорио је **Драган Тодоровић**, председник Извршног одбора Српске радикалне странке. Најновији доказ постојања тог злочиначког подухвата је и недавна изјава енглеског дипломате Џона Сојерса о независном Косову.

– Низом неспорних чињеница др Шешел је доказао да је и Хашки трибунал део тог злочиначког подухвата – рекао је Тодоровић. – Квазиправна институција, коју су Американци формирали с циљем да почине морално можда и најтежи од свих злочина који су до сада почињени над српским народом – да жртву, српски народ, оне који су само бранили своју нападнуту државу, своје етничке територије и своју породицу, прогласи за кривца. Колективног и трајног кривца.

Круну сведочења професора Шешела ипак представља то што је Џефрија Најса довео у ситуацију да се уједе за језик и јавно изјави да никада никога, па ни Милошевића, није оптужио за стварање Велике Србије! И то након две године суђења током којих је тврдио да је постојао план стварања Велике Србије била камен-темељац оптужнице. Ко зна колико пута су се Најс и Карла дел Понте, али и њихови налогодавци, у 14 дана Шешелјевог сведочења ухватили за главу, због тога што су пристали да због политичких прилика у Србији, на молбу Ђинђићевог режима, подигну оптужницу против председника Српске радикалне странке. Сада такву грешку сигурно не би поновили. Не би се упуштали у авантуру, у обрачун са човеком који је очигледно у стању да својом интелигенцијом, знањем и истрајном вером у своје идеје, победи Хашки трибунал, али и да из улоге оптуженог постане тужилац, и пре него што је почело његово суђење, нагласио је Тодоровић и наставио:

– Сведочећи на начин на који је сведочио, проф. др Војислав Шешел не само што је потврдио да је политичка и интелектуална громада, већ и да је достојан потомак наших херојских предака, спреман на доследну одбрану српских националних интереса, без обзира на цену коју ће због тога морати да плате он и његова породица.

По мишљењу **Слободана Јарчевића** професор Шешел је у току сведочења у процесу против Милошевића изнео низ чињеница и података, од којих и неке до сада непознате, не само широј јавности, већ и стручним круговима, које ће српском народу помоћи да се ослободи неправедно наметнуте кривице, али и неких столетних заблуда, од којих су две највеће југословенство и комунизам.

– Мислим да су јавност, судије и тужиоца Хашког трибунала највише заинтересовале и изненадиле, није претерано рећи запањиле, лакоћа и стручност са којима је господин Шешел говорио о питањима српског језика – рекао је Јарчевић. – Аргументацијом достојном експерта за лингвистику доказао је да се на простору Републике Српске Крајине, али и на већини других територија које се данас налазе у саставу Хрватске, никада није говорило хрватским, већ српским језиком.

Сви који су пратили тај део сведочења, могли су да чују и објашњење зашто су се Хрвати практично одрекли сопственог језика и за свој званични државни језик узели српски, да-

кле језик другог народа. Учинили су то да би присвојили српске етничке територије, али и што већи део огромног српског културног наслеђа. Последњи пример таквог својатања је покушај да се докаже да је најпознатији српски научник Никола Тесла уствари био Хрват.

– Војиславу Шешелу, човеку ретког талента и знања, који види даље и боље од других, и каквих је мало не само у нашој нацији, не остајемо дужни само ми као народ, већ и сви стручњаци из области у којима је он, током сведочења, разоткрио бројне лингвистичке и историјске фалсификате. Да завршим, својим наступом пред Хашким трибуналом Шешел је пред наш народ поставио тежак, али частан задатак да увек и на сваком месту одбрану истине и српске нације стављамо испред личних интереса.

– За мене је посебна част да говорим о књизи „Сведочење”, хашког сужња и нашег пријатеља Војислава Шешела – истакао је **проф. др Коста Чавошки**. Он је заиста страдалник без премца, јер је сам, добровољно, отишао у Хаг, да брани себе и српски народ, и скоро је једини који се није вратио. Многе који су у Хаг стигли тек након вишегодишњег скривања и хапшења хашке кадије и судије убрзо су пустиле назад у Србију и велико је питање да ли ће се њима уопште судити.

Ко буде пажљиво читао ову књигу, а ја је заиста топло препоручујем, видеће да је др Војислав Шешел Трибунал и његов рад извргао руглу и сраму, што је овај и заслужио, јер представља изругивање праву и правди. Они који су га створили очигледно имају не само најподмуклије политичке циљеве, него и расне предрасуде. Мисле да је такав суд примењен само за домороце са Балкана, али не и за фину господу за Запада, као што су они. Да није тако, пред Хашким трибуналом би се судило свима који су починили злочине у ратовима који су вођени на овим просторима, а пре свега онима који су у тим ратовима починили најтеже злочине – а то су лидери Америке и западних земаља и њихови војници, а судило би се и за злочине које Американци свакодневно чине широм света, посебно у Ираку и Авганистану.

– Као што знате, у Хагу постоји и недавно основани Стални међународни кривични суд, подсетио је професор Чавошки, који би требало да суди свима који су починили злочине било где у свету. Американци не само што нису ратификовали споразум о оснивању тог суда, него сада врше притисак на све земље да се писмено обавезу да америчке грађане који почине, без обзира колико тежак злочин у некој од тих земаља, неће изручити суду у Хагу, већ Америци. То захтевају и од Србије. У исто време, они нас уцењују да своје грађане морамо изручити Хашком трибуналу. Значи, имамо два међународна кривична суда, оба су у Хагу, и оба могу да суде само припадницима 'мање вредних' народа, као што су Срби. Шта је то, него расизам.

Један од разлога због којих Трибунал не заслужује поверење и сарадњу јесте и то што професора Шешела већ три године, упркос одредбама сопственог статута, држи у затвору, а не организује му суђење. Док суд не одлучи другачије, сви они који су у притвору, невини су. Њихова кривица тек треба да се докаже. Пошто постоји могућност да они после суђења буду ослобођени одговорности, а како нико не може вратити и платити изгубљено здравље и слободу, у свим модерним правосудним системима и судовима гледа се да притвор што краће траје. Неподельено мишљење струке јесте да је сваки притвор дужи од две године правно недопустив. А господина Шешела држе у затвору пуне три године, упозорио је др Чавошки, и не показују намеру да му суде. Можда неће ни да му суде. Држаће га у затвору још две-три године, све док им ови из Београда не јаве да им Шешел овде више не смета. Као што су јавили да им смета, па су заједно

написали и подигли оптужницу. А да не би признали да су невиног човека годинама држали у затвору, објасниће да „случај Шешел препуштају домаћем правосудју”. Да није ничег другог, само због таквог односа и злоупотреба у процесу против господина Шешела, Хашки трибунал не заслужује никакво поштовање. Не заслужује да се са њим на било који начин сарађује, а камо ли да му се, као што ради наша власт, изручују наши држављани.

– Када овај наш скуп буде завршен, сви ми поћи ћемо својим кућама, својим породицама – рекао је **Душан Марић**, – и не размишљајући о томе колико смо срећни што то можемо. Овог месеца навршавају се три године како Војислав Шешел нема ту могућност, три године како сања да уђе у свој дом у Батајници и буде са својом породицом. Карађози из хашке проклете авлије не дају му да досања тај сан, иако су по правилима која су сами скројили, по сопственим аршинима, још пре две и по године били дужни да га пусте на привремену слободу.

То, као и свеукупни нељудски третман који професор Шешел има у Хагу, показује да хашки инквизитори, њихови налогодавци из Вашингтона и Брисела и шерти у Београду, оптужницу против председника српских радикала нису подигли само због тога да би га физички уклонили из Србије, већ и да би га психички сломили, да би уништили његову политичку идеју и његову странку.

– Сведоци смо да нису успели ништа од тога – истакао је Марић. – Српска радикална странка је сваки даном све јача и одавно представља најјачу политичку снагу у земљи. Идеје др Шешела, посебно идеја о Великој Србији, су у српском народу данас присутне ништа мање него што су биле пре три године. И треће, сви који су бар један дан имали задовољство да прате Шешелјево сведочење на суђењу Милошевићу видели су да се он јуначки бори против хашке аждаје, да стоички прима и узвраћа ударе, да није клонуо духом.

Нема сумње да ће хашки Карађози и њихове газде наставити да се још бруталније обрачунавају са најпознатијим српским националистом, јер су свесни да би сламањем његовог, најлакше сломили дух и отпор читавог српског народа.

– Пошто ће председник Српске радикалне странке бити упознат са овим што овде говоримо, користим прилику да га у име свих нас братски поздравим и да му поручим: Војиславе, издржи! Издржи због себе, због своје породице, због Србије. Кад год ти је тешко, кад клонеш духом, сети се да ниси сам, да су твоја породица и милиони српских родољуба у мислима и молитвама са тобом и осталом браћом у хашким казаматима. Сети се да је и Србија у затвору. И да се, борећи се за своју, бориш и за њену слободу!

Личност изблиза – Борис Тадић

Перфидан и опасан тип

Пише: Радислав Ђук

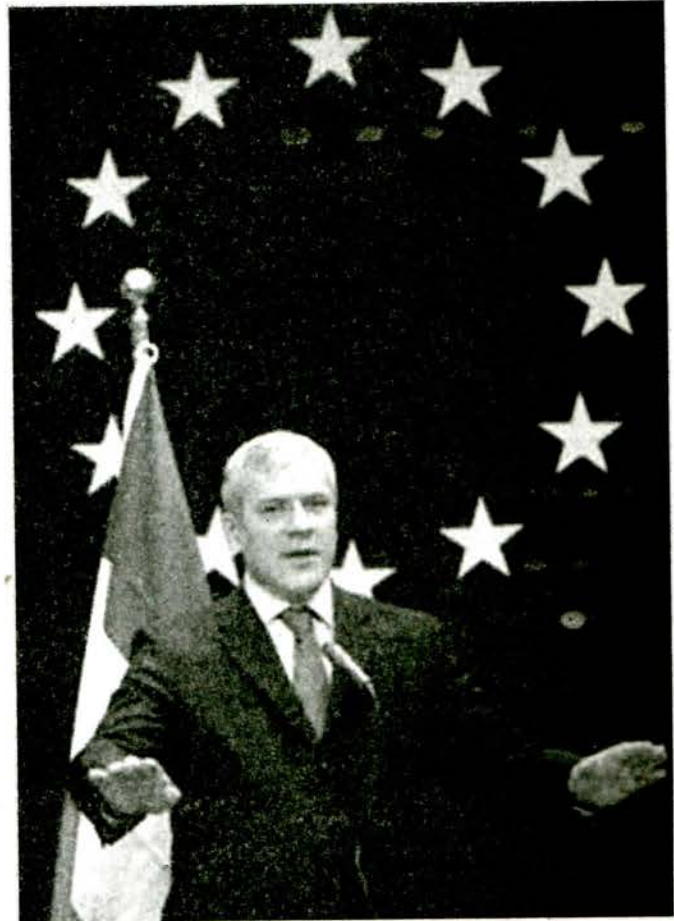
Средином фебруара у Њујорку је одржана седница Савета безбедности УН. На овом састанку разматрана је ситуација на Косову и Метохији пред почетак преговора у Бечу, 20. фебруара. „Ставовe Београда” представио је Борис Тадић, перфидан и опасан тип, тај „реформатор”, у суштини високи представник Атлантског пакта.

Говори у Савету безбедности намењени су уском кругу врхунских дипломата који се баве питањима спољне политике. Нису сви они само западњаци, па баш због тога – пред том публиком није допуштено говорити онако као што се овде говори, на пример на неком скупу ДС-а, у „Пешчанику” Б92 или на некој трибини у друштву Соње Бисерко, Наташе Кандић или Војина Димитријевића. То је оно о чему Тадић није водио рачуна. Он, истина, није зачинио своје излагање славопојкама о међународној заједници, на које се прозападни политичари овде одазивају скандирањем „живео Запад”, али иначе, није уложио нимало труда да своје излагање уздигне на достојанственији ниво. Ипак, реч је о председнику једне земље.

Тадић је, тако, с неба па у ребра, за Косово и Метохију предложио „прелазно решење”: то решење би било „међународно гарантовано и, после истека одређеног периода, од, рецимо, 20 година, оно би се поново нашло за преговарачким столом”, рекао је Тадић. Остало што је рекао било је у складу са већ познатим приступом Београда: да се Албанцима на Косову осигура веома широка аутономија, која ће их у већини области свакодневног живота учинити самосталним у односу на Београд – под условом да исту такву аутономију прихвате за српски ентитет у покрајини.

На страну то што нико не зна где то Србију може да одведе „прелазно решење”, питање је откуд председнику Србије таква идеја да, без овлашћења других политичких фактора у Србији, изложи један овакав предлог. Али, није му први пут, чак би се могло рећи да је то, у ствари, у његовој природи.

Борис Тадић је на сличан начин пре извесног времена приредио изненађење у Москви Владимиру Путину, када му је изнео да је решење косовског проблема – у два ентитета, другим речима – подела Косова и Метохије. Шта би друго могло да се помисли него да је председник Србије изложио уговорени став Београда, али није, испоставило се да је оваква „политичка платформа” била само Тадићева, јер о томе није разговарао ни са ким овде, и тако је направио непримењени гаф пред моћним руским председником, чија је земља

чланица Контакт групе и стални члан Савета безбедности. И ником ништа.

На седници Савета безбедности, наравно, сви осим председника Србије доследно су се држали својих гледишта.

Јесен-Петерсен је наступио као и досад, као албански лобиста, као што су страну Албанцима држали британски и амерички амбасадори. Руско виђење косовског питања на седници је изнео амбасадор Андреј Денисов који је, према очекивању, инсистирао да будућност Косова и Метохије лежи у поштовању принципа Резолуције 1244 и Контакт групе и да „стране укључене у процес морају заједнички да нађу прихватљиво решење”.

Интелектуалне способности председника Србије, високог представника Атлантског савеза, нису баш завидне, као што су рангиране и његове политичке оцене.

За Бориса Тадића би се могло рећи исто оно што је један умни руски филозоф рекао за Јељцина 1992, када је Русија у Савету безбедности гласала за санкције против Срба: „Просто ми је тешко, када је реч о Јељцину, да било шта формулишем. Осим огромних амбиција и потпуног неразумевања Русије, мислим да ту нема ничег.”

Сасвим на крају, ево Бориса огољеног до краја: „Ја сам човек који ће ову земљу водити према Европској унији, вас и вашу децу у сигурнији живот и бољу будућност! Победићу све, све ћу победити!”

Не воли да говори о обнављању производње, или о незапослености. Извоз му, међутим, није мрска тема. „Испоручићу сваког којег од нас траже” (хашке оптуженике).

Као што се да видети, руски амбасадор је бадио акценат на поштовање принципа Резолуције и Контакт групе, док је Тадић говорио о некаквом „прелазном решењу“.

Председник Србије, само током овог месеца, шокирао је још два пута јавност. Једном се нудио да оде на сахрану окупационог председника Косова и Метохије Ибрахима Ругове. Није му било допуштено да дође. Друго, одржао је састајак са командантом терористичке ОВК Хашимом Тачијем и том приликом су „разменили мишљења“.

Хашим Тачи, познат по ратном надимку „Змија“, избегао је затвор. Он је на слободи. Руководио је оперативном зоном „Дреница“ када је убијено више од четрдесет Срба. Злогласни логор Лапушник, у коме су мучени и убијани цивили, направљен је по његовом налогу, а у Клечки је та „Змија“ направила масакр незабележен у новијој историји. У лето 1998. године његови оперативци побили су лекаре и медицинске сестре код манастира Зочиште.

Само по себи се намеће питање – шта то ради председник Србије? Тадић или Тачи, свеједно, нису у прилици, јер такве су им политичке биографије, да поступају онако како би можда лично желели. Њихове поступке одређује тзв. међународна заједница, односно атлантски савезници. Кад им кажу да „размене мишљења“, они то спроведу. Али, остаје тајна, шта један другом кажу. Можда је, на пример, на састанку Тадић – Тачи у Атини било говора о „прелазном решењу“. А шта ако је то само синоним за „условну независност“ у трајању од, рецимо, 20 година, да би се онда питање коначног статуса Косова и Метохије поново нашло за преговарачким столом, како је рекао Тадић пред Саветом безбедности.

Е сад, прескочићемо много шта, уз уверење да је сваком јасно да Тадић и не може да поступа друкчије. Он није слободна личност, јер бити у савезу са „атлантском браћом“ тако нешто просто не допушта. У том смислу, ни Борис Тадић не може бити изузетак. Кусур, наравно, плаћа српски народ, а „лепи Борис“? Оставимо га себи да размишља о својим поступцима. Којим? Каквим?

Наравно, може бити реч само о кукавичлуку и неморалу.

Зашто није изашао пред домаћу и светску јавност и осудио злочин који су починиле недавно снаге ЕУФОР у БиХ: убиство Раде Абазовић и рањавање њеног малолетног једнаестогодишњег сина и мужа? Где је био Борис када се угасила тринаеста „бањалучка звездица“, Слађана Кобас. Те бањалучке бебе биле би данас живе да им је НАТО дозволио да дођу до кисеоника. Ово је председник Србије, ма како се он звао, морао да каже. Затим, шта би с њим онда кад је нападнован Светко Млинар, несрећни старац-повратник у Крајину који је, понижен и осрамоћен, на крају извршио самоубиство у тој „европској Хрватској“. Дабоме, Демократска странка, чији је Тадић председник, након тога у Европском парламенту није подржала резолуцију којом се од Хрватске тражи да испуни своје обавезе по питању повратка српских избеглица.

Зашто је онако тај Тадић понизио српску јавност када се догодио погром над Србима на Косову и Метохији 17. марта. Сетимо се да је тада рекао: „Ово је први пут после 14 година да су званичници међународне заједнице признали да су Срби жртве на Косову и Метохији. ...“ Благо Тадићу, када може да се задовољи мрвицама! Само нико се није сетио да га упита: коме су то званичници међународне заједнице признали? Србима?! Па шта онда? Толико Срби одавном сами знају! Да ли су то истински признали својим народима и изнели то отворено у јавности? Свакако да нису.

Колико још сличних примера се може набројати, али нема потребе за тим. Довољно је само упитати: због чега Борис ћути на све то?

Одговор лежи, ваљда, у нарави тог „реформисте“, који, осим огромне амбиције, нема ничег другог.

На путу ка врху, Ђинђићев наследник и није могао да буде друкчији него такав какав је. Баш зато што је такав, доспео је на кормило Демократске странке у фебруару 2004. Од убиства лидера ове странке и премијера Зорана Ђинђића (12. марта 2003), партија је била без председника. На изборној скупштини Тадић је (до тада један од потпредседника ДС) убедљивом већином гласова победио Зорана Живковића (заменика председника ДС и премијера одлазеће владе – пораз на изборима 28. 12. 2003). Демократска странка се, као водећа партија ДОС-а, компромитовала разним прљавштинама и аферама, због чега је кажњена на изборима. Пошто није био у републичкој, већ у влади Државне заједнице СЦГ (министар одбране), Тадић је покушао да то искористи за прање сопственог образа. А онда је организовао своју фракцију у партији, у коју је, уз Ужичанина Гавриловића и Шапчанина Петровића (који вероватно нису имали непосредног удела у аферама досовске власти) уз себе пригрлио Новосађанина Пајтића. Пајтића, који је био шеф посланичке групе ДОС-а у Републичкој скупштини, где се дрско отимало и крало! Они су победили другу, омраженију и у лоповлудима огрезлу Живковићеву струју, у којој су били дотадашњи потпредседници странке и високи државни функционери, Гордана Чомић и Чедо Јовановић („Ја сам ватра, они вода“). Кад су углавном „демократе“ најзад скинуле рукавице, у тој братији полетело је перје. Јовановић је два пута оштро ошинуо Тадића. Једном, алудирајући на Тадићево држање у „заветрини“ кад год је густо, и у другом случају, да је слагао јавност када се правио блесав поводом крађе гласова у Скупштини (случај Бодрум).

Занимљиво је како је Тадић реаговао.

Задржавајући извештачени осмех (иначе има ледени израз), затражио је од млађег партијског колеге да му се обраћа с поштовањем, јер су његове заслуге за Демократску странку познате, као оснивача и као генералног секретара. Изречено није остављало сумњу да је он годинама био некакав важан фактор. Судећи, међутим, по новинској документацији из тих десетак и више година, њега готово нигде нема. Тајанствено, заиста.

Мистерија око афере Бодрум је разголићена, као и то да је Тадић покушао да се у вези с тим, на некоректан начин, окористи. Уочи последњег обрачуна у борби за власт у Демократској странци, он је био тај који се одважио да коначно саопшти „истину“ о крађи гласова у Скупштини Србије. У изјави за јавност рекао је како га је Неда Арнерић управо позвала и рекла му да у време гласања за гувернера (Кори Удовички) није била у Скупштини него на одмору у Турској, у Бодрму. Из тога произлази да Тадић до тог момента није знао за крађу гласова.

Међутим, знао је... Чедо Јовановић му је освежио памћење, подсетио га је на састанак Председништва ДС на којем је, неколико месеци раније, било речи о гласању и Бодрму.

Тадић се не зауставља. Хоће да га изабере за председника Републике Србије и – кандидовао се за највишу функцију у држави. Мало изосола, затражио је да га подржи цео „демократски блок“. Као своју предност над другим кандидатима, Тадић је истицао да има подршку САД и НАТО.

Војислав Коштуница се први огласио. Мало изосола, лидер ДСС-а и председник владе Републике Србије је, ипак, одбацио пружену руку: „Немогуће је да групација која је на власти подржи опозиционог кандидата.“

Мирољуб Лабус, председник Г-17 плус и потпредседник републичке владе, рекао је да ће његова странка подржати (неименованог) демократског кандидата, „без обзира ко

Председникова обећања

био". Није рекао да ли је то Тадић. Међутим, Лабус је – на фону Коштуничине изјаве – затражио да Тадић напусти функцију министра одбране.

Вук је ћутао и чекао. Одлазећи министар одбране се узврпољио. Како да обезбеди подршку за председника, када је гласање тајно, а зна да за њега није ни половина чланства партије чији је председник.

Почетак није слутио на добро. Готово као оно у Нишу. У моменту код је у својству министра први пут изашао пред постројену елитну јединицу, заскочио га је неки вучјак, оборио и замало га није растргао, пред очима официра и војника.

Кад се све сабере, ипак је Тадић успео да направи брилијантанган скок у каријери. Психолог је вероватно у праву, када сматра да је добио поверење у Вашингтону. Како и не би? Реорганизујући је, растурао је војску у којој су му саветници били странци, пре свега Британци. Онда, понудио је да наши војници (добро, „добровољци, за велике паре“) оду у Авганистан да бране окупациони, проамерички режим, у „изградњи слободе и демократије“. Комуницирао је често са командантом јужног крила НАТО, америчким генералом који му се поверио „да и он осуђује албански екстремизам...“ Па лепо, али, зашто тај генерал није, уместо да комуницира са Тадићем, затражио одговорност и смене старешина НАТО или, како се већ зове, КФОР-а на Косову и Метохији.

Узрок проблема је, како га сагледава Тадић, на другој страни – овде: „Док у Србији постоје странке као што су СРС, ЈУЛ и СПС, нећемо имати нормалну атмосферу за решавање овог проблема. То су странке које воде бесмислене политичке дискусије и не иду ка томе да се проблем заиста реши.“

Стављајући поенту на ничим поткрепљену оптужбу против појединих странака у Србији „које воде бесмислене политичке дискусије“, том перфидном типу промакло је да је у првој реченици интервјуа изјавио: „Међународна заједница врло добро зна да је на Косову добро организован албански криминал, који је, рецимо, у Италији уклонио 'Коза ностру'“.

Интелектуалне способности председника Србије, високог представника Атлантског савеза, нису баш завидне, као што су рангиране и његове политичке оцене.

За Бориса Тадића би се могло рећи исто оно што је један умни руски филозоф рекао за Јељцина 1992, када је Русија у Савету безбедности гласала за санкције против Срба: „Просто ми је тешко, када је реч о Јељцину, да било шта формулишем. Осим огромних амбиција и потпуног неразумевања Русије, мислим да ту нема ничег.“

Сасвим на крају, ево Бориса огољеног до краја: „Ја сам човек који ће ову земљу водити према Европској унији, вас и вашу децу у сигурнији живот и бољу будућност! Победићу све, све ћу победити!“

Не воли да говори о обнављању производње, или о незапослености. Извоз му, међутим, није мрска тема.

„Испоручићу сваког којег од нас траже“ (хашке оптужнице).

Човек је непознаница; сваки човек је тајна за себе. Треба га упознати да бисмо о њему судили.

Како изгледа Б.Т. док се креће Београдом? У центру града, у Кнез Михајловој још и некако. А како је са унутрашњошћу Србије? Упознајемо га по први пут у том амбијенту. У складу с његовом великом амбицијом су његове речи, осмех, покрети, гардероба, једрина, све... Само, све то је у страшном нескладу са људима с којима се рукује, које тапше и грли; људима упалих очију, измученог лица и тужног погледа које је дотукао бивши ДОС-ов режим („најбоља влада у Србији у последњих сто година“). А онда видимо оно што је морало бити: нити они њега разумеју о чему прича, нити он њих о чему му они говоре. Једно с другим не иде. Не пасује. Делује накалемљено.

Човека краси амбиција, неке, међутим, свестране амбиције. Клинички психолог је радио нешто мало у струци, па је, вучен амбицијом, ишао даље. У његовој биографији (извор: Federal Ministry of Telecommunications 2001; НАТО) пише: да је отворено учествовао у активностима опозиције под

комунистичком владавином, због чега је хапшен неколико пута. У ДС је био: секретар Главног одбора, потпредседник Извршног одбора. Био је посланик Народне скупштине Србије и члан скупштинског Комитета за науку и технологију. Б.Т. је, такође, директор Центра за развој демократије и политичке вештине. У том својству, последњих неколико година радио је на успостављању регионалног система за политичку едукацију (у Србији, Републици Српској, Македонији и Бугарској) као и у Демократској партији. Био је и посланик у савезном парламенту. У новембру 2000, Б.Т. постаје савезни министар за телекомуникације у новој демократској влади СРЈ. Затим постаје министар одбране СРЈ (Србије и Црне Горе).

Какви су били његови резултати на пољу едукације, није нам познато. (Можда зато што се едуковање овога типа последњих година одвија по кружоцима!) Исто тако, било је и у министровању са телекомуникацијама: осим да је био опрезан са доделом фреквенција, пошто је реч о клизавом терену и законским ограничењима. Али, Б.Т. је, као врло свестран, у својству министра војног показао и оно што шира јавност код њега до тада није уочавала - одлучност у реформама. Због тога је добио велике похвале на Западу и од Весне Пешић, амбасадора у Мексику, али овде углавном тврде супротно. Веле, растурио је Војску. И то „по нечијем налогу”. По чијем налогу? По налогу НАТО-а, оних што су нас бомбардовали.

Завапио и министар за капиталне инвестиције:

„Ви сте девојка за све...Ја, господине Тадићу, нисам чуо да ни у једном озбиљном парламенту министар одбране седи као нека Баба Симана. Министар војске треба да буде даса, да буде војничина, а не да седи као нека Сека Перса. Ја мислим да се многи генерали стиде што имају таквог министра.”

Човек је онакав каквим га други виде. Глумац Љуба Тадић рече, загледајући га својевремено: „Ми Тадићи имамо четвртасте главе!”

Тад још Б.Т. није рекао „Србији треба хиљаду нових младих лидера!”

Какав је био смисао изабрати за председника Републике некога само да би се задовољиле његове личне (четвртасте) амбиције?

На питање каква су његова политичка уверења и под чим утицајем их је оформио, Тадић каже да је са 17 година први пут поцепао неки плакат поводом неке годишњице Титовог lika и дела, а да је дотични још увек био жив: „Моји родитељи су хтели да будем далеко од онога у шта се мој отац упуштао. А ја? Ја сам мислио да ћу побећи од политике ако упишем психологију, а уствари сам студирао науке које ће ме најлакше довести до политике. Просто, од политике нисам могао да побегнем.”

Његов отац је (био) левичар, а Борис? „Ја то извесно нисам. На мене је велики утицај извршила књига 'Страначки плурализам или монизам' Војислава Кошћунице и Косте Чавошког. Напустивши породично левичарско окружење, под великим утицајем идеја које су њих двојица презентирали, формирао сам се као либерал у идеолошком смислу. По стилу и начину рада блиски су ми Вили Брант и Улоф Палме”.

Мајка Невенка, доктор психијатрије, отац академик, доктор филозофије Љубомир Тадић. У њихову кућу, издвајајући се у собу да би разговарали о темама које су за остале укључане биле тајна, долазили су Добрица Ђосић, Михајло Марковић, Драгољуб Мићуновић, Руди Супек, Предраг Вранички, Данко Грлић, Иван Звонимир Чичак, Милорад Вучелић. Долазили су ту и људи из државног врха, као Милка Милић.

Перфидни Борис, клинички психолог, уграбио је прилику да у датом моменту уђе под кожу пребогатој Ђинђићевој удовици и да преотме Демократску партију од конкурената. Нешто су му у томе помогли и ови из Атлантског савеза... Ружица је прошло лето провела у САД, како је рекла, „код пријатеља”.

Примењена пословица

Велики родољуб Михаило Пупин
поносио се Српством и својом православном вером

Борба за очување народа и отаџбине

Пише: Борис Алексић

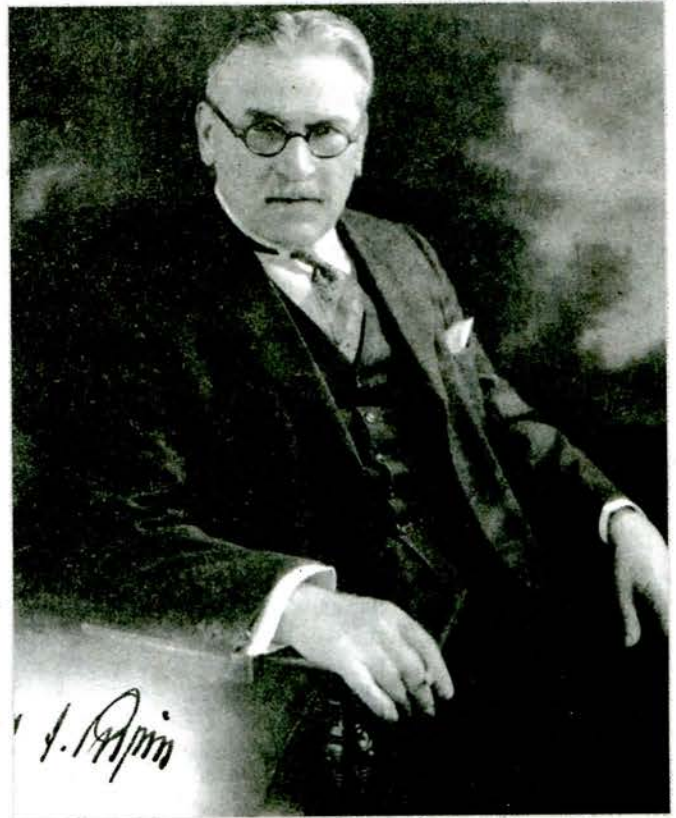
Прошле године се навршило седамдесет година од смрти чувеног српског научника Михаила Идворског Пупина (1854 – 1935). Далеке 1935. штампа у Сједињеним Државама је опширно извештавала о последњим данима овог великана. Најугледнији листови су били препуни туге али и хвале упућене једном од најумнијих људи које је свет икад имао.

Михаило Идворски Пупин је био један од оснивача НАСА (НАСА), која је касније прерасла у НАСА (познату америчку Свемирску агенцију). Помогао је муњевити развој ваздухопловства омогућивши комуникацију између авиона у лету. Исто тако, допринео је крају ере немачких подморница предводећи научни тим који је изумео сонар. Његов најпознатији изум – самоиндукциони калемови су омогућили телефонски и телеграфски пренос на велике даљине. Примена његовог патента у Европи је названа „пупинизација“. Пре 90 година, 1915. у „Вашингтон посту“ професор Пупин је најавио време мобилне телефоније!

Након Првог светског рата његов пријатељ и колега из Њујоршке академије наука, Даглас Џонсон је био главни архитекта граница на Балкану. На Париској мировној конференцији (1919. године) Пупин је допринео проширењу граница Србије и Југославије. Његови блиски пријатељи Свети Николај (Велимировић) и Војвода Живојин Мишић су га ценили и поштовали. Био је хваљен и од петорице председника САД, Теодора Рузвелта, Вудроа Вилсона, Ворена Хардинга, Келвина Кулида и Жерберта Хувера, али и од пословних људи попут Едисона, Карнегија, Сименса, као и од обичног народа. Добио је и Пулицерову награду за аутобиографску књигу „Од пашњака до научењака“ 1924. године. САД су увеле „Пушинову медаљу“ за заслуге нацији, коју је понело и седам нобеловаца, док лабораторија за физику на Универзитету Колумбија носи његово име. Наш славни научник је био почасни члан двадесет академија наука. На његовом факултету, на којем је постао и професор сви су га звали Михаило – Србин.

Поред велике славе у САД и у свету, све време се поносио својом православном вером и српством. Предано је помагао Србе у БиХ, на Косову и Метохији и у другим српским земљама. Слао је помоћ бројним научним и културним институцијама, као и Удружењу четника у Новом Саду. Са великим жаром се борио против оних држава које су лукаво радиле на уништењу његовог народа и отаџбине. Аустро – Угарска је три пута покушала да изврши атентат на њега. Његова прича је зато актуелна и данас, када се под нечијом диригентском палицом ћути о овом великом родољубу који је јасно показао да се отаџбина воли и кад је слаба и кад је јака и кад ти нешто даје и када нема шта да ти да.

Ево само неких детаља из богате писане грађе коју је оставио иза себе.

О српском Косову и Метохији

Михаило Пупин је био и велики добротвор листа „Српско Косово“, што је данас нарочито актуелно. Овом познатом часопису је само у једној години уплатио тада високу суму од 1000 динара. Србе на Косову и Метохији је штитио на сваки могући начин. Редовно је прослављао Видовдан и Св. Кнеза Лазара. Тим поводом Пупин је окупио Србе у САД. Ево шта је писао у „Америчком Србобрану“, марта 1913. године, поводом ослобођења Косова и Метохије (1912.): „Ово је највеселији Видовдан од Косова па на овамо кроз цео низ од пет стотина и двадесет и пет година. Сваки Србин који је доживео ову славу, доживео је најславнији дан у српској повесници и треба да благодари свевишњем Богу, што га је створио у најславнијем добу од почетка Српства па до данас. Оно о чему су наши српски прадеди тек само сањали, ми данас видимо на јави. Косово освешћено, Турчин уништен, а Србин слободан! Помисли само, рођени брате мој, шта то значи да су Скопље, Приштина, Призрен, Пећ, Битољ, Охрид, Штип и друга стара места опет српски градови! Па помисли опет да су Стара Србија и Македонија са Новим Пазаром и са свим њиховим старим српским задужбинама опет у српским рукама! Помисли само, Србине брате, да се твојом Видовданском славом слави опет вила, њен повратак на Шар

планину. Али немој, рођени брате мој, заборавити да у новоослобођеним српским крајевима живи српска сиротиња. Турчин, Арбанас и други душмани нашег народа уништили су им све, па чак и српски дух је код њих малаксао и на изумирању је. Српско их је оружје ослободило, а наша српска љубав треба да им подигне малаксаоли дух и да им освежи изнемоглу душу. Ми имамо Народну Одбрану у Београду какве нема нигде на целом свету. Она је и кадра и вољна да пружи снажну српску руку нашој изнемоглој браћи у новоослобођеним крајевима, а снажна рука Народне Одбране наша је рука, то је рука српског народа. Српски народ, то си ти, рођени брате мој, ти који славиш Видовданску славу у Њујорку, Чикагу, Питсбургу, Кливленду, Бјуту, Сан Франциску, на Аљасци, Аризони, Њу Мексику, Канади и у свим другим крајевима ове бескрајне републике”.

О српској Босни и Херцеговини

Поводом убиства принца престолонаследника Франца Фердинанда, Михаило Идворски Пупин у њујоршком „Индепенденту” јула 1914. пише: „Овај трагични приказ је задњи чин драме, која је почела 1908, када је Аустрија анектирала Босну и Херцеговину, дрско пркосећи одлуци Берлинског конгреса; уследила је силна и дуга борба, али су коначно лепа Босна и поносна Херцеговина изнурене пале жртвом; крв је липгала из многих рана које су нанеле немилосрдне канце двоглавог црног орла Аустријске Царевине. Јуначка борба Срба из Србије, Црне Горе, Босне и Херцеговине од 1875. до 1878. била је крунисана победом и окончана је потпуним поразом омраженог Турчина, али главна сврха њена остала је непостигнута.

Они су се борили за ослобођење и уједињење Срба на Балкану и ускрс круне Стефана Душана, силног српског цара из четрнаестог века. Битка је била добијена али круна није ускрсла; Босну и Херцеговину, њена два најдрагоценија бисера, уграбио је кнез Бизмарк, Немац и гроф Андраш, Аустро-Мађар. Анексијом, 1908, овај бисер би усађен у круну Хабзбуршке куће. Тамо се завитлаше аустријски барјаци, а аустријски војници поседоше сваки значајан положај; и они су дошли ту да стоје и да заувек одвоје Србе у Србији од Срба у Црној Гори непроходним грудобраном који је Аустрија подизала у Босни и Херцеговини. Зато је Аустрија ту за последњих тридесет и шест година водила сурову противнародну политику.”

О српској Црној Гори

Поводом анексије Босне и Херцеговине од стране Аустро-Угарске, Михаило Пупин је као председник највећег српског удружења у Сједињеним Државама, потписао Резолуцију „Славној Српској Народној скупштини на Цетињу”, којом чин Аустро-Угарске осуђује, док се у исто време пружа снажна подршка, како је јасно истицао, српској Црној Гори. У том тексту се између осталог каже: „Срби из свих крајева скупљени у Њујорку на митингу у недељу 10.

(22) новембра 1908, протестују против срамне анексије двију најкраснијих српских земаља, која смртни ударац задаје опстанку васколиког српског рода. Ми Срби, скупа са својом браћом на свијету, радујемо се прогласу савеза између Црне Горе и Србије и поздрављамо тај савез са жељом и молитвом Свемогућег, да се више никад не раскине, већ да траје док год Српства буде. У тој нади кличемо једногласно: Живео књаз Никола! Живели Црногорци! Живело велико удружено Српство!”

Пупин помаже ученике и четнике

Пупинов хуманитарни рад је био навелико познат. Како наводи Мира Софронијевић у свом делу „Даривали су свом отачеству” (Београд, 1995) 4. јуна 1914. године Основним писмом Михаило Пупин ствара фонд који је назван по његовој мајци „Фонд Пијаде Алексић-Пупин.” Помоћ одатле је прослеђивана ученицима у Скопљу, Штипу, Битољу, Охриду, Прилепу, Приштини, Призрену, Тетову, Новом Пазару, Пећи и Дебру. Награде су додељиване за теме из књижевности и историје а такође и за надметање гуслара, тј. за такмичаре који уз гусле певају ма коју песму из збирке Вука Стефановића Караџића. Овај Фонд, као и сви фондови САНУ, пошто је био основан при Академији, до 1944. године коришћен је према жељи оставиоца. Само до 1936. из прихода Фонда издато је: за Светосавске награде 27,717. дин; за помоћ ученицима (благодјејање) 285.513. дин; Соколској жупи – Охрид (помоћ) 5.000. дин; Соколској жупи – Владичин Хан (прилог) 250. дин; Удружењу четника – Нови Сад 300. дин, што укупно чини 318 хиљада динара, истиче се у књизи Мире Софронијевић.

Пред смрт, са неоправдано великим закашњењем, 1934. године, професор Пупин је постао почасни доктор техничких наука Београдског универзитета. У дубокој старости, исувише болестан да би отишао још једанпут у Србију, и дворски геније је одговорио професору Павлу Миљанићу: „Морални престиж захвалне отаџбине много ми је драгоценији него све друго на свету.” Светосавац – Михаило Идворски Пупин је овенчан славом преминуо 1935, у 78. години живота. Имао је ћерку Варвару. Нема споменик у Београду.

Председник САД подржава Велику Србију!

Михаило Идворски Пупин је у Сједињеним Државама имао много пријатеља међу републиканцима, којима је и сам припадао. Један од њих био је и Теодор Рузвелт, председник САД и Републиканске странке.

Он је 1917. године на Видовдан (28. јуна) у својству шефа републиканаца упутио телеграм Пупину и Српском одбору у Сан Франциску приликом прославе „Kosovo day” тј. дана Косовске битке. Рузвелт је у њему подржао стварање Велике Србије: „Примите моје најсрдачније и најлепше жеље за Србију на годишњицу велике Косовске битке. Жеља ми је да видим Велику Србију која ће обухватити све јужнословенске народе, и католике и православне, који желе оживети стару славу свог народа.” Захваљујући утицају Михаила Пупина пре свега, моћни шеф републиканаца и бивши председник САД заузео је позитиван став према уједињењу свих Срба у једну државу.

Кад свако хоће да буде професор

Сиви домови у сред Београда

- Дом ученика средњих школа „Београд” – легло организованог криминала у прошлој четврти године
- Министар Вуксановић се јадно вара ако мисли да су ученици идиоти и да ће њих да шире и пољепше
- Централни зајвор ће бити јун ако испразни органи обаве свој посао до краја

Пише: Иван Нинић

А су просвета и образовање у хаотичном стању, доказују афере у основним, средњим и вишим школама. Ни факултети нису на добром гласу, како они смешни, приватни, тако ни они озбиљни, државни. Чињенице које ћу вам сада изнети, јасан су показатељ како функционишу све установе у Србији у протеклих пет година „демократизације”. Заправо реч је о Дому ученика средњих школа „Београд”, који се састоји из пет домова ученика средњих школа са седиштем у Београду. На чело ове установе средином 2001. године долази син бившег министра вера у Влади Црне Горе, Мираш Томовић.

Томовић долази из полиције, са вишом криминалистичком школом, без дана рада у просвети и образовању. Доводи га тадашњи помоћник министра просвете за ученички и студентски стандард Жарко Михаиловић (ГСС). Како образовање у Србији брзо напредује, Томовић убрзо дипломира и магистрира право. Претпостављам да му је магистарска теза била „Како уништити Дом ученика из 100 потеза”. За послени су слали дописе МУП-у, министру Гаши Кнежевићу, касније Љиљани Чолић и Слободану Вуксановићу, међутим, од тога није било вајде. Тек у децембру 2004. Вуксановић у Дом ученика шаље интерну контролу Министарства просвете. У фебруару 2005. године, интерна контрола сачињава записник о катастрофалном пословању Дома ученика средњих школа „Београд”. Уместо да реагује, Вуксановић записник ставља у фиоку.

Нешто касније долази и буџетска инспекција Министарства финансија, која је вршила контролу од априла до јуна 2005. године. Контролом инспектора Министарства финансија утврђено је катастрофално стање и незаконито трошење буџетских средстава пореских обвезника. Адаптација дома ученика „Змај” у Земуну и одмаралишта „Машинац” на Копеонику вршена је без поступка прикупљања понуда. Радове је изводила кумовска фирма, без надзорног органа, јер исти није именован. Грађевинску књигу, поред тада постављеног управника Миодрата Гаћеше, потписао је и шеф комерцијалне службе Будимир Лазовић. Разлика у цени између извршених и плаћених радова је преко 370.000 динара.

У 2002. години, Мираш Томовић је незаконито закључио уговор о кредиту са Делта банком а.д. из Београда који је износио 30.909,61 евра. Од тог новца Томовић је без сагласности Министарства уз телефонско одобрење Управног одбора, купио два аутомобила. Аутомобили су купљени, а да претходно није спроведен поступак јавне набавке. Финан-

сијским планом, за трошкове горива било је предвиђено 100.000 динара, док је Томовић финансијски план премашио осам пута, па је за трошкове горива утрошено 850.000 динара. Службени аутомобили су коришћени у приватне сврхе. Већи део јавних набавки спроведен је супротно Закону о јавним набавкама. Тако су радови на Дому ученика „Змај” у 2003. години били процењени на 29 милиона динара, али су незаконито, анексима уговора, достигли 49 милиона динара. У 2004. години извршено је плаћање компанији „Агрожив” за 3 милиона динара више од уговореног. У 2003. години набављена је рачунарска опрема у вредности од 4,5 милиона динара и тада је осам пута прекршен Закон о јавним набавкама. Утврђено је да је Дом у 2003. години користио 15 мобилних телефона и да су трошкови мобилне комуникације износили 500.000 динара. Месечни рачуни директора кретали су се од 16.000 до 27.000 динара, док су месечни рачуни шефа комерцијалне службе Будимира Лазовића достигали до 10.000 динара.

У децембру 2004. године, наводно због муља и талога, описано је 2,5 тоне лож уља добијеног из донације Скупштине града. Томовић је ретроактивно донео одлуку о отпису нафте након два месеца, крајем фебруара 2005. године. У овом отпису нафте поново се помиње шеф комерцијалне службе Будимир Лазовић, који је иначе Томовићев рођак.

Расходи Дома у 2003. и 2004. години увећани су на име бо-

Мираш Томовић,
суспендовани директор установе Дом ученика

бруто зарада. Записник буџетске инспекције је чињеница да човек здравог разума који је веома „религиозан и побожан“, како се сам декларише, а уз све то и магистар правних наука, није могао ово све сам да уради.

Да се у установи спроводе незаконите радње, тј. да се доносе одлуке супротно закону, било је познато и секретару Дома Весни Шекуларац, која је иначе дипломирани правник. Један од коловођа овог механизма у протекле четири године био је и помоћник директора за финансије Небојша Крстић. Треба споменути оперативца, који је био задужен за све послове, чак је имао већу количину власти и од директора, а то је Будимир Лазовић, свестрана личност са завршеном школом за хортикултуру. Уз све ово, шеф рачуноводства Весна Живковић, која је како кажу, све радила под претњама и притиском, буквално је побегла, дала је отказ. Њу је одмах заменио Небојша Крстић, који је нови шеф рачуноводства.

На месту шефа васпитне службе била је Љуба Узелац, која је и допустила да васпитни рад у дому падне на само дно. Васпитач, тј. професор у дому је могао бити свако, са било којим факултетом, без стручног испита, без дана рада у проsvети.

Ако помислите да је ова прича заокружена, одговор је – не, има још. Додатном контролом коју је извршила буџетска инспекција по пријави, констатована је нова пљачка ученика која је мудро прикривена у моменту вршења праве контроле. Наиме, реч је о незаконитом узимању новца од ученика и ненаменском трошењу. Тачније речено, Дом је у протекле четири године приходовао око пет милиона динара који нигде нису прокњижени. Средства су приходовали управници пет домова, а на име абонентских књижица, помија, депозита и пружања услуга исхране трећим лицима. Новац није ишао на рачун дома, већ се неограничено трошио. Управници су куповали прасеће и јагњеће печење, лозову ракију, свадбене поклоне запосленима, торте, користили су такси услуге, плаћали трошкове мобилних телефона. И то није све, узимали су репрезентацију у висини од 10.000 динара сваког месеца. Очигледно да је превладала љубав према новцу, па је професија занемарена а образ постао тврђи од ђона. Врхунац свега је потурање фалсификованих рачуна и узимање новца. Све ово рађено је уз усмена упутства и одобрења, без икаквог правног основа. Оштећена је установа, оштећена је држава Србија, оштећени су ученици, корисници услуга.

После медијске хајке на седници Владе 24. новембра, Мираш Томовић је смењен са функције генералног директора. Управници домова су суспендовани и под истрагом су. Истрага УБПОК-а је још увек у току, а како ће се све ово завршити, видећемо, све зависи од политичког тржишта. Чињеница је да је министар Слободан Вуксановић одавно знао за све ово, али је мудро ћутао, вероватно није хтео да се замера кабинету свога шефа.

равка по хотелима на Копаонику. Тако је, на пример, тадашњи управник одмаралишта „Машинац“ на Копаонику Жељко Ђуретић, са својим пријатељем боравио у „Конацима“, што је Дом коштало 33.000 динара. Бити управник одмаралишта на Копаонику и боравити у хотелу који се такође налази на Копаонику је исувише јадно и бедно да би се коментарисало. Расходи Дома су увећани за 5 милиона динара на име исплаћених лица по уговору о делу. Ради се о 278 непотребних уговора о делу са 46 лица за одређене послове који су били предвиђени систематизацијом. Извештај сваког лица о обављеним пословима не постоји. То су махом били Томовићеви рођаци и пријатељи.

Највеће малверзације су забележене кад су у питању радни односи. Томовић је одређеним запосленим радницима незаконито увећавао зараде. Контролом је утврђено и увећање коефицијената, тако да, ко је имао завршену средњу школу, имао је обрачун коефицијента као да ради са вишом школом. Такав је, на пример, био случај код Каје Томовић, која је иначе била референт ликвидатуре, а поред тога и директорова десна рука.

Једна од мера буџетске инспекције је била и повраћај 6,5 милиона динара на рачун Дома, на име увећано исплаћених

Професори, а сви лопови

Буџетски инспектори су утврдили да су управници пет домова без икаквог писаног акта и без правног основа, слободно можемо рећи ошљачкали ученике. Управници, сви по занимању професори, су дубоке џепове попунили парама које су узели од ученика на име наплате депозита за штету и бонове.

Бранислава Каназир је у џеп ставила преко 250.000 динара, док је њена колегиница Дијана Стојановић проплатила нешто боље, са 312.000 динара у џепу. Један од бивших управника Миодраг Гаћеша оштетио је ученике за више од 250.000 динара. Милан Кнежевић је ојадно ученике за 237.000 динара, док Блажа Шћепановић ни сам не зна колико је узео, јер нема валидну документацију. Најкриминалнији и најљубавији од свих је Жељко Ђуретић, који је ученике такође новчано ојадно. Ђуретић се бавио и потурањем лажних рачуна једне приватне фирме, што се на крају испоставило као чист фалсификат. Шеф васпитне службе Љуба Узелац, која, и ако нигде није била управник, узимала је и трошила веће суме наплаћеног новца од ученика.

Бак Иван Нинић раскринкао лоповлук у Дому ученика вредан више милиона динара

Сам против свих

Разговарала: Марина Томан

„То што ради Нинић у складу је са законом, али то што ради није лепо. Он подбуњује запослене. Запослени због њега плачу. Дели им разне папире, инструкције их и прави ми неред у кући”, речи су којима се обраћао сада већ бивши директор средњошколских домова у Београду Мираш Томовић, одговарајући на оптужбе седамнаестогодишњег ученика Ивана Нинића да је ова установа дебело огрезла у разне малверзације, криминал и да се много тога ради мимо закона.

Иван Нинић је ученик трећег разреда Средње биротехничке школе „9. мај” у Београду и један је од 1200 средњошколаца који живе у ученичким домовима у главном граду. Одличан је ученик и намерава, како каже, да студира право. „Право или ништа”, одлучан је Нинић.

Како функционише право и правда, овај седамнаестогодишњак је увидео у протеклом периоду, када је кренуо да раскринкава аферу око нелегалног и противзаконитог трошења пара у установи Дом ученика. Овај ученик је у јуну прошле године дошао до сазнања да домови нелегално и противзаконито четири године ученицима наплаћују абонентске књижице и одмах све пријавио буџетској инспекцији Министарства финансија. За разлику од васпитача из домова, који су пре тога слали разноразне али анонимне дописе Министарству просвете, са притужбама на незаконити рад и безвлашће Мираша Томовића, овај ученик је јавно, својим именом и презименом стао иза свих оптужујућих тврдњи.

Додуше, пре тога је пружио прилику Томовићу да се оправда и одговори му по ком основу се врши наплаћивање књижица. Директор Томовић, олако схвативши читаву ситуацију, храбри Нинића у његовим настојањима да дође до одговора и истиче да има пуно право да пита све што га интересује, објаснивши при томе да се новац од ученика узима из педагошких разлога. Наиме, тиме што дају новац (на руке својим васпитачима), од ученика се очекује да постану друштвено одговорне особе. Касније, Томовић наступа „педагошки” и своје похвале претвара у уцене и претње којима се прикључују и управници домова, али и његова ужа и шира родбина. Међутим, упркос многобројним „добронамерним” саветима да би било најбоље да од свега одустане, Иван Нинић је успео да докаже да је Мираш Томовић у сарадњи са управницима пет домова опљачкао ученике за скоро пет милиона динара.

Влада Републике Србије крајем новембра, након четири године, сменила је Мираша Томовића са места генералног директора, а његови „компанјони” у афери, пре свега управници пет домова су такође под суспензијом.

Док чека реакције тужилаштва на кривичне пријаве буџетске инспекције, Иван Нинић за „Велику Србију” говори о томе како је успео да раскринка поменуто аферу, како је трошен ученички новац, ко га је подржавао а ко му претио.

• **Буџетска инспекција је у Дому ученика боравила у два наврата по неколико месеци. Какве малверзације су откривене?**

Ненаменско и незаконито трошење буџетских средстава пореских обвезника. Малверзације приликом јавних набавки, приликом реконструкција, извођења радова, куповине возила на кредит, рачунара и опреме, као и увећања зарада кроз стимулације и увећање коефицијената; незаконито узимање пара од ученика итд.

• **Како су малверзације откривене?**

Тек након четири године, после многобројних пријава министар Слободан Вуксановић крајем децембра 2004. године шаље интерну конторлу Министарства просвете. Контрола прави записник 2. фебруара 2005. године и у том записнику констатује већи број неправилности. На основу њеног извештаја долази буџетска инспекција, која саставља обиман записник на 36 страна који комплетно обухвата трошење и пословање Дома ученика у протеклом периоду.

Долазим до записника буџетске инспекције и на седамнаестој страни тог записника видим да је директор Мираш Томовић дао две писане изјаве које се односе на издавање хране из кухиње. Између осталог, Томовић изјављује да се храна ученицима издаје на основу абонентских књижица које ученици добијају сваког месеца. Када сам то прочитао, видео сам да је у питању лажна изјава и кривично дело, јер су у протекле четири године абонентске књижице ученицима сваког месеца продаване за сто динара, што значи да су у тој „демократској” пљачки оштећени држава Србија, Дом као правно лице и ученик као појединац. Позивам Мираша Томовића и питам га како је могуће да један магистар правних наука да такву изјаву и да ли је свестан ризика и последица давања лажне изјаве, пошто му је добро познато да се књижице плаћају. Томовић, уместо одговора, спушта слушалицу. Неколико дана касније, 12. септембра 2005. године, под-

Када ученик много зна то не ваља

„Мираш Томовић, директор Дома ученика, против кога сам поднео пријаву буџетској инспекцији, је у више наврата звао моју мајку и говорио јој да постоји могућност да ја будем избачен из Дома ученика. Рекао је да, уколико повучем пријаву, могу да добијем стипендију, коју ће ми он обезбедити и да ће сносити трошкове мога школовања. Истакао је да настали проблем под хитно мора да се реши и да морам да повучем пријаву, додавши да сам ја одличан, добар и дисциплинован ученик, али да много знам а да то не ваља. Правим проблеме тиме што подбуњујем запослене, који због мене плачу. Међутим, пријаву нисам желео да повучем. Ишао сам до краја. Одбио сам све што ми је нудио. Нисам желео да сарађујем са таквим људима као што је Томовић. Интерес ми је био да истерам правду на чистац. Свака моја реч у службеним дописима и медијима показала се као исправна и тачна. На крају се показало да је све што сам радио било исправно”, истиче седамнаестогодишњи ученик Иван Нинић који је открио малверзације у установи Дом ученика.

носим пријаву буџетској инспекцији, која ме, на моје изненађење, седам дана касније позива да дођем у просторије Министарства финансија – сектора за буџетску инспекцију и ревизију. У министарству ми је сугерисано да, ако немам доказе, одустанем од пријаве. Међутим, ја им на то одговарам да, иако не поседујем ниједан папир који би то поткрепио, 1200 ученика може да потврди како су плаћали те књижице.

• **Интересантно је да је Томовић у почетку подржао вашу акцију?**

Када сам се први пут, у фебруару прошле године, обратио директору Томовићу, он је рекао да поздравља и одобрава све што радим и да се абонентске књижице наплаћују његовом (усменом) одлуком, на предлог васпитача. Нема заправо никакав законски основ да наплати књижицу сто динара.

• **Међутим, убрзо је променио став?**

Када је сазнао да сам га пријавио буџетској инспекцији, позива ме да хитно дођем у његову канцеларију. Томовић је на састанку био јако непријатан, дрзак и безобразан. Истиче да је бивши полицајац и да има пријатеље и рођаке, као и одговарајуће службе које ће се позабавити са мном ако не престанем да радим то што радим, а то што ја радим није нимало лепо, јер ја пљујем кућу, уместо да сам дошао код њега и лично му се обратио. Ја му на све то одговарам да сам га звао али да ми је спустио слушалицу. На то он мени одговори да је требало лично да дођем, јер се важне информације не саопштавају преко телефона. Каже: „Ти, као мој будући колега, треба да знаш да се важне информације не могу саопштити преко телефона, већ си требао лично да дођеш прво код мене а не да одеш у буџетску инспекцију. То што радиш уопште није лепо”.

Када је видео да не попуштам и не желим да повучем своју пријаву, мења тактику и предлаже ми да се договоримо јер ваља да ја имам неки проблем који он може да реши. Међутим, ја не одустајем и он напушта састанак и упућује ме на референта ликвидатуре Кају Томовић.

• **Шта вам је рекла госпођа Томовић?**

Каја Томовић ме такође убеђује да повучем пријаву. Ја је питам шта ми добијамо повлачењем те пријаве, а она каже: „Нико неће одговарати, паре ће бити враћене ученицима и абонентске књижице се неће наплаћивати”. Само сам се насмејао и рекао да од тога нема ништа. Она ме је молила да још једном размислим јер би то било најбоље за установу. У међувремену, буџетска инспекција се враћа и креће да чеља папире.

• **Какво стање затиче буџетска инспекција?**

Буџетска инспекција, која је у првом налету обишла само секретаријат, по мојој пријави одлази у домове и тамо затиче потпуни хаос. Наиме, сваки дом је располагао са једном свеском у којој се евидентирало трошење готовог новца, којим је сваки дом располагао. Рачуни, од којих су већина фал-

сификати, односили су се на куповину јагњећег и прасећег печења, свадбене поклоне, плаћање такси услуга и рачуна за мобилне телефоне итд. Тако у дому „Петар Драпшин”, у коме је управник био Жељко Ђуретић налазе рачуне од 10.000 динара за поправку замрзивача. Рачуни су исписивани на сваких петнаест дана и гласили су на приватну фирму из Железника. Буџетска инспекција позива власника фирме који каже да ти рачуни нису његови, јер уз његов рачун иде радни налог, има број, датум, печат, и не плаћа се у кешу. Куповали су и потребно и непотребно, приватно и службено.

• **Да ли је утврђен извор тих пара?**

У питању су паре које су наплатили од ученика на име абонентских књижица и депозита на почетку сваке школске године, студената који су се хранили у нашим домовима и плаћали у кешу на руке, такође и пара које су добијене продајом помија. Занимљиво је да та документација као приход установе нигде није књижена, супротно Закону о буџетском систему, који каже да сваки приход установе од продаје добара или услуга мора бити прокњижен.

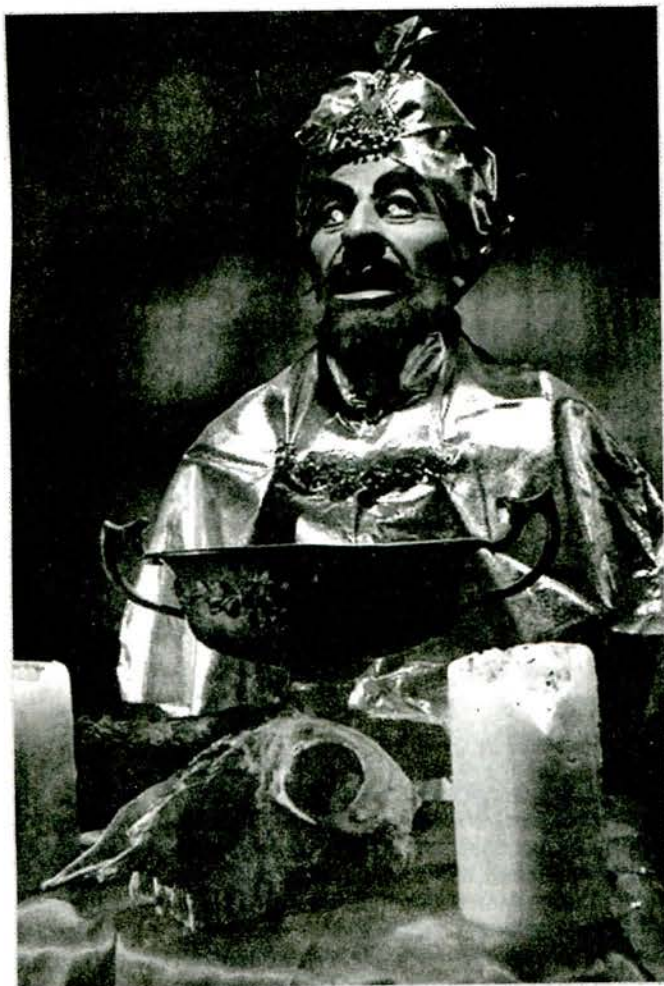
• **Новац није прокњижен, међутим, постојала је намера да се то накнадно уради?**

У домовима „Стеван Чоловић” и „Алекса Дејовић” ученици су у току ноћи буђени да би ретроактивно примили

Процес врбовања и увлачења у секту, који почиње после првог обраћања и побуђивања интересовања, одвија се у три фазе:

1) Остављање утиска, изазивање задивљености предло-
женим програмом организације, разарање личне сигурно-
сти и одвајање од дотадашњег окружења. Код особе која се
врбује доводе се у питање и ремете њен дотадашњи религиј-
ски став и/или поглед на свет. При томе улогу играју суге-
стивни елементи и стварања, односно појачавање страхова.

2) Мењање постојећег идентитета и изградња новог. Та-
ко настали вакуум испуњава се новим начинима размишља-
ња и понашања, те новим емоцијама. Често сугестивно иза-
звани доживљаји и испланиране случајности помажу да се
измене сопствена схватања. Психолошки утицај групе ту
игра важну улогу. Људи се за кратко време промене и изгра-
де нови идентитет.

3) Стабилизовање и учвршћивање новог идентитета.
Промена и нова оријентација морају бити стабилизоване и
учвршћене. Циљ је да нова убеђења и нове вредности буду
тако усвојени да их члан и изван групе непоколебљиво за-
ступа и брани, те да за њих врбује нове чланове. При стица-
њу и учвршћивању новог идентитета заједница групе игра
суштинску улогу. Ова заједница делује на заинтересованог
понекад позитивно, утолико што у њој наизглед постоји
истинити однос заједништва. У ствари се та „заједница” своди
на јаку социјалну контролу. При томе се користе следеће
методе контроле:

– Контрола понашања: начин живота често је строго
нормиран. То значи делимично или потпуно прописану ис-
храну, одевање или одговарајућа упутства за обреде и меди-

тације. Лични животни простор тако се све више сужава.
Док се размишљање и понашање у складу са системом на-
грађује, „отпадничко” понашање може донети казну. Ко ак-
тивно учествује у свом кажњавању, најчешће и сам верује да
је заслужио те казне.

– Контрола мишљења: нови чланови често некритички
и непромишљено прихватају ново учење и нову терминологију.
Послушност наређењима одозго очигледно је важна
лекција коју је потребно научити: „Ти си нико и ништа, учи-
тељ је све!”, „Тотална слобода захтева тоталну послуш-
ност”... Вође, додуше, не могу прописати лична размиш-
љања, али осећања и разум у нормалним случајевима сле-
де понашање.

– Контрола осећања: стварањем осећања кривице и
страха покушава се да се члан веже за групу. Зато су нарочито
пријемчиви осетљиви, идеалистички настројени људи.
Пошто се критички ставови често тумаче као недовољна
убеђеност у учење, „кривац” се мора одужити кроз, на при-
мер, више рада, медитације, учења и слично. Ово се у неким
групама појачава извештајима о понашању у којима поједи-
нац мора дати детаљан опис својих свакодневних погрешака.
При томе настаје неизрецив притисак да се, у складу са
учењем организације, остварују висока постигнућа. Послед-
нице могу бити стална исцрпљеност или осећање кривице и
ниже вредности.

– Контрола информација и окружења: тамо где су могућ-
ности информисања контролисане, ту ће могућност кри-
тичког и самосталног делања бити смањена. Што је приступ
медијима и образовању мањи, то је веће везивање за учење
и праксу одговарајуће групе. Један од облика контроле ин-
формација јесте и пракса да се учење заинтересованима
предаје мало по мало.

Поменуте три фазе, заједно са методама контроле пона-
шања и мишљења, могу се кратко означити као „анфри-
зинг” („одмрзавање”), „чејнџинг” („мењање”) и „риффри-
зинг” („поновно замрзавање”), а цео процес измене назива
се психомугација.

После описа основних обележја рада секте може се дати
дефиниција појма секта која би требало да олакша препоз-
навање да ли је у случају неке групе или организације реч о
секти или није.

Секта је група која:

- а) према некој особи, некој идеји или неком предмету испо-
љава велико поштовање или им придаје претеран зна-
чај;
- б) користи програме измене мишљења да би чланове убе-
дила да прихвате идеје те групе, да би члановима упра-
вљала и да би их социјализовала (по свом учењу), то јест
интегрисала у особени образац односа, веровања, вред-
ности и поступака унутар групе;
- в) у члановима систематски ствара стања психолошке за-
висности;
- г) искоришћава чланове да би остварила циљеве вођа;
- д) члановима, њиховим породицама и њиховом социјал-
ном окружењу наноси оштећења психичког и физичког
здравља. Секте, према садржају њихових учења, може-
мо поделити на: верске, психо(терапеутске), политичке
и комерцијалне.

Поред наведених обележја, потребно је рећи и то да су
све секте према унутрашњем устројству и унутрашњим од-
носима тоталитарне, а према последицама својега деловања
деструктивне. Отуда је методолошки потпуно погрешно и
врло неозбиљно помињати тоталитарне и деструктивне
секте, пошто се у том случају може закључити како посто-

Подземно банкарство: прање новца

Мирис криминала

• *Шта је прање новца, ко га и како код нас њере и шта се предузима на сјечавању њој, не само наше, већ интернационалној зла*

Пише: Драган Пејић

Прање прања новца актуелизовало се код нас средином 2002. године, када је донесен Закон о спречавању прања новца. Да ли и како се спроводи не зна нико, јер власт је саопштила само штури податак да је од тада до данас извршено 276.266 финансијских трансакција, од којих је 509 сумњивих. Све остало је службена тајна, укључујући и то да ли је од осумњичених ико одговарао.

Легализација нелегалног

Иако смо, не само ових зимских дана 2006. већ, на жалост, годинама уназад, суочени са чињеницом да ни неким нашим демократама и транзиционим реформаторима није стран не само термин прање новца већ, изгледа, ни само његово прање, он (термин) постоји још из времена прохибиције, када су у САД криминалци новац зарађен од илегалне производње и кријумчарења алкохолних пића приказивали као зараду остварену у ланцу својих периферија за прање рублима и прање аутомобила. Поводом ове појаве и у новинарству је почео да се употребљава исти термин, а онда га је прихватила и криминологија. Стога прање новца означава активност усмерене ка легализацији новца стеченог бављењем криминалним радњама. Вирус прљавог новца није, на жалост, мимоишао ни нас, као ни већину земаља у транзицији. Но, у овом тексту нећемо говорити о аферама, толико простора и кондиције да о свему пишемо заиста немамо – поготово што се о свему званично ништа (не)зна, пишемо само о прању новца као феномену тзв. подземног банкарства и о нормативним (пред)условима да се он код нас сузбије и санкционише.

Шта се добија прањем новца и како се то обавља? Прањем новац постаје чист, односно новац из сиве економије и криминалних послова прелази у легалне финансијске токове. Власник капитала тек тада добија могућност да послује по закону и отпочиње да плаћа порез. Поред тога, под прањем новца се подразумева прелазак државног, друштвеног или компанијског капитала на приватне рачуне пословних људи којима је поверено да се старају и увећавају тај капитал.

Шта перачи раде са кешом? Они га не задржавају за себе, већ га продају за провизију од 5 до 10 одсто мешетарима из сиве економије, којима кеш увек треба. Тако се одвија непрестана ванберзанска трговина новцем.

Какав је промет на тим тржиштима? Међународни монетарни фонд процењује да је годишњи обим прања новца од два до пет одсто светског друштвеног бруто производа, тј. да 680 до 1.700 милијарди долара (УСД) – из сфере веома озбиљног криминала, као што је изнуђивање, трговина наркотицима, шверц оружја, велике преваре и слично – прође кроз процедуру „прања“ новца и пређе у легалне финансијске токове. На најразвијенијим финансијским тржиштима истражују се, откривају и кажњавају овакве појаве, а у последње време оне досежу и до мање развијених тржишта

која су укључена у глобални финансијски систем. Упућени такође тврде да, уколико се на релативно новим тржиштима, пре свега у централној и источној Европи, не би спречило „прање“ новца, могло би се догодити да цео финансијски систем тог региона крене нелегалним токовима. То би озбиљно угрозило све напоре да се тамошње привреде развију или оживе.

Наука (не)зна све

О прању новца као (интер)националном злу се, мање више, зна све. Ричард Алан, познати амерички експерт за новац, је чак написао књигу у којој је демистификовао „све“ тајне ове операције, али јој ипак нико, никада потпуно ефикасно није „доскочио“ и у потпуности је сузбио. Основна правила, по Алану, су:

1. Власништво и порекло новца мора бити скривено.
2. Новац мора променити облик, дакле трансформисати се. Готовина се претвара у банковне рачуне, скупе уметничке слике, луксузне некретнине, аутомобиле, земљу, чекове... За то се обично користе познате личности, које за то узму провизију јер нису сумњиве, пошто се подразумева да имају пара.
3. Треће правило је нејасноћа, дакле да нико не може ући у траг новцу од почетка до краја. Зато се користе лажне банке и компаније које потом паре пребаце на легалне компаније на Кипру, оне се одатле трансферишу на Сејшелска острва, потом се њима као нешто осигурава у Сингапур у рачун осигуравајућег друштва регистровано у Лихтенштајну, чије је седиште на Параде плацу у Цириху. И тако на десетине пута, па ви сада уђите у траг нелегалности, кад је по папирима све легално и постојеће. Пролазак кроз све те „канале“ – то је то прање, а циљ је, не да се износ увећа, колико да му се прикрије траг!

Афера око карикатура против ислама

Маске су пале

- *Објављивање увредљивих цртежа против муслиманског пророка Мухамеда изазвало је шалас оиправданих иропшесиа који, на жалоси, иреши да иређе у ойворени сукоб између муслиманској јавној мњења и држава у којима су цртежи објављени. Намеће се ишиање да ли је њихово објављивање било случајно или је ишо било намерно, да би се иошвердила ишеза о „сукобу цивилизација” коју ироагирају одређени центри моћи. Где је граница између ишолеранције, слободе ишиамие и иошиовања итрадиције и културе?*

Пише: Амрад Мигати

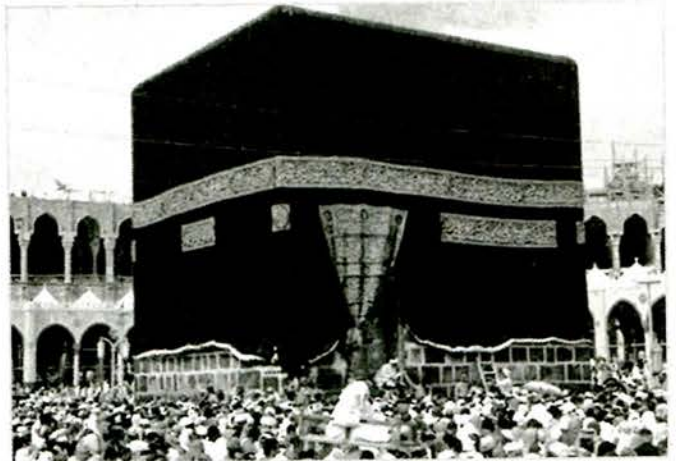
Дански лист „Jullands-Posten” је 30. септембра објавио увредљив стрип који представља пророка Мухамеда као терористу с једне стране и неморалног човека с друге стране. Амбасадори исламских земаља у Данској су 20. октобра 2005. године уложили протест, тражећи да данска влада стане на пут таквим увредама. Данска влада је након оштрих реакција појединих исламских земаља, укључујући и опозиве својих амбасадора, саопштила крајем јануара 2006. године, да то што је урадио поменути лист спада у домен слободе штампе и да она не намерава да се меша, нити размишља о извињењу. Такав став изазвао је ланчану реакцију. Случај излази из дипломатских оквира попримајући облик отвореног сукоба између данске владе, а касније и других земаља у којима су увредљиви цртежи објављени и јавног мњења у исламским државама.

Да ли је заиста у питању само слобода штампе, мишљења и изражавања? Теоријски се то не може прихватити, јер идеолози грађанских слобода од почетка заступају тезу да лична слобода престаје угрожавањем слободе других. Сви међународни правни акти чврсто одређују поштовање различитости између вера, раса и нација и траже од држава да санкционишу сваки напад на те различитости, да се не би изазивала верска, расна и национална нетрпеливост и мржња.

Граница између слободе штампе и обавезе поштовања туђих осећања

У случају данске новине не само да је прекршено то правило, већ је ударено и на суштину учења исламске религије. Исламска религија забрањује јавно приказивање лика пророка Мухамеда, како се човек не би умешао у Божје стварање. Ситуацију додатно погоршава то што је он приказан као терориста. Још горе од тога је што је пророк Мухамед приказан и као неморалан човек, који не поштује жене и склон је овоземаљским задовољствима.

Да је на поменути цртежима приказан лик обичног човека, он би по закону могао да тужи лист за клевету. У самој Данској постоји закон који штити тамошњу краљевску породицу од било какве клевете. Новинска или нека друга медијска кућа која би прекршила закон морала би да сноси адекватне санкције. Поменути лист је пре три године, како је објавио ових дана лондонски „Гардијан”, одбио да објави цртеже Исуса Христа, да не би увредио осећања католичких верника. Исти лист 8. фебруара одбио је да објави цртеже који се баве холокаустом. Наиме, у неким земљама кажњив је било какав критички осврт на холокауст, а америчка администрација иде у томе корак даље и тражи од Уједињених

нација међународни пропис који санкционише такву могућност.

Образложења данских власти у најмању руку су чудна, јер Данска припада скандинавским земљама које предњаче међу западним светом у пропагирању сваке врсте толеранције, па наравно и верске. Одједном, преко ноћи, Данска се нашла у центру ширења верске нетолеранције и отворених увреда које позивају на мржњу и нетрпеливост према исламској вери, народима и расама које јој припадају. Сам тај чин негира случајност у објављивању увредљивих цртежа. Међутим, упркос томе, поједини европски и нешто касније и амерички медији у знак солидарности и наводно одбране слободе штампе и изражавања такође објављују увредљиве цртеже. Интересантно је да се њихово објављивање у знак солидарности није десило истовремено, већ се то одвијало ланчано, у различитим интервалима, као да неко намерно жели да у сукоб увуче што више земаља.

Шта је позадина објављивања?

Поставља се питање, ако се све није десило случајно, ко стоји иза свега тога и каква је намера тог објављивања.

Политичко лицемерје у поменутом догађају највише су показале Велика Британија и САД. Карикатуре је најпре објавио државни ВВС под изговором да британско јавно мњење мора да зна због чега је исламски свет љут, да би два дана након тога британски министар иностраних послова изјавио да не треба дозволити објављивање таквих карикатура јер оне подстрекавају верску нетолеранцију и мржњу.

Портпарол Стејт департмента одмах након почетка серије оштрих реакција одлучно је осудио објављивање карикатура које вређају верска осећања муслимана у свету, истичући да такве појаве треба забранити, међутим, већ седмог

пријатељ” који угрожава западно хришћанство. Очигледно је да исламска вероисповест има тенденцију раста, што у неку руку може да иде у прилог теоретичарима новог светског поретка који покушавају да наметну тезу о потенцијалном исламском непријатељу.

Подаци који указују на просторну распрострањеност појединих религија указују на злонамерно тражење непријатеља међу муслиманима и православцима. Док су католици представљени као западњаци а остале вере носе персонафикацију регионално-континенталне припадности као што су Кинези, Африканци, Јапанци итд, припадници православне и муслиманске вероисповести нису подељени по регионима нити континентима. Процентуално, статистика показује да су западњаци под својом политичко-цивилизацијском контролом 1900. године држали 38,7 одсто светске територије а 1993. године 24, 2 одсто, Африканци 1900. године 0,3 одсто а 2000. године 10,8 одсто, Кинези 8,2 одсто, односно 7,5 одсто, Индијци 0,1 одсто односно 2,4 одсто, муслимани су у 1900. години били распрострањени на 6,8 одсто светске територије а 1993. године на 21,1 одсто, Јапанци су са 0,3 одсто остали на истом, Латиноамериканци 14,7 одсто, односно 14,9 одсто; православци 16,6 одсто, односно 13,6 одсто, док су остали, који нису дефинисани у 1900. години заузимали 14,3 одсто територије, а 2000. године 5,2 одсто. Статистика више него очигледно показује да стратешка борба за територијом и доминацијом треба да буде усмерена против муслимана, пошто су забележили највећи раст. Додуше, и православци представљају потенцијалну опасност, јер се након распада социјалистичког блока велики број атеиста враћа својој изворној вери.

Идеолози неоконзервативизма коначно су пронашли циљ који би оправдао њихову теорију о „сукобу цивилизација”, пребацујући лопту на верски терен. Тиме САД добијају нове могућности за изазивање сукоба и нови императив за окупљање савезника. Додуше, у томе им помаже и историјско наслеђе западне цивилизације као што су крсташки ратови и колонијализам. Тако америчка војна индустрија и њена политика силе не губи своју хегемонију у међународним односима.

Наметнута теза о „сукобу цивилизација”

САД су у почетку афере у вези увредљивих цртежа желеле да пребаце лопту одговорности на терен европских земаља, поготово скандинавских, које су до тада важиле за најтолерантније. Аналитичари указују да је Америка итекако знала да ће реакције на објављивање спорних цртежа међу муслиманским светом бити жестоке. Чак је и она сама те реакције поспешила. Пажљивом анализом изјава америчке администрације поводом поменутих догађаја може да се уочи да је став САД био веома контрадикторан. У почетку, САД су експресно осудиле објављивање карикатура, не би ли што више реакција било усмерено против Европе, а онда, након експлозивних реакција муслиманског света које су удариле и на економске интересе Европе, стављајући је у позицију немоћи, мењају свој став и постају највећи браниоци Европе, указујући да не могу без њене лидерске улоге. Тиме САД потврђују идеологију о „сукобу цивилизација” и неминовном сукобу између западне „напредне” цивилизације и „заостале” исламске цивилизације.

Озбиљна анализа „заосталости” исламске цивилизације, међутим, показује да су САД итекако играле важну улогу у тој „заосталости”, подржавајући све реакционарне режиме у том делу света, а не прогрес и напредак. Тако су, на пример, подржавали „Муслиманску браћу” против Насера у Египту, ретроградни режим у Саудијској Арабији, у Авганистану Талибане као свог тадашњег „пријатеља” који је

био у сукобу са режимом Наџибулаха. САД су биле против секуларног режима Садама Хусеина док агресијом нису уништиле Ирак и изазвале верски сукоб. Тренутно се спремају „Муслиманска браћа” и сличне екстремистичке групе да делују у Сирији, и врате ову земљу уназад и зауставе њен развој и прогрес.

Жестоке реакције

Стварање таквих околности у свету иде на руку САД, које пропaгирају свој рат против светског тероризма, не би ли и даље све земље водиле у погрешном правцу, који би, према жељама њихових идеолога, могао да доведе до могућег светског рата, који, иако није на видiku, није немогућ. Како тврди Хантингтон у својој књизи, велика је вероватноћа да ће такав рат „бити рат између муслимана са једне стране и немуслимана с друге стране”.

На основу свега тога закључак је јасан. Увредљиви цртежи нису случајно објављени. Њихово објављивање или необјављивање није питање слободе штампе и демократских права. Индикативно је да су они објављени по налогу једног центра, али са ланчаним реакцијама са обе стране, баш у време када САД пропaгирају отворени сукоб против неких муслиманских земаља као што су Иран и Сирија.

Својим понашањем и деловањем у Ираку Америка полако сваки даном губи све већи број својих савезника. С обзиром на ту чињеницу, одговара јој да пронађе разлог због кога ће те исте савезнике поново окупити.

Реакција која је захватила скоро све исламске земље није имала само верски разлог. Примећено је да су у тим реакцијама учествовали најшири слојеви друштва, који су на тај начин изражавали најјаче противљење политици САД, која настоји да понизи њихове земље, опљачка њихово национално богатство и стави их под апсолутну контролу Америке. Очигледно је да је поменута појава имала насилни карактер у оним земљама, којима САД у овом тренутку отворено прете, као што су Сирија, Либан и Иран. С друге стране, и реакција у Авганистану имала је насилни карактер као одговор на тамошњи проамерички режим. У поменутих протестима је страдало десетине људи, и то баш од оних који их желе учити демократији и слободи изражавања.

Поједини аналитичари у својим анализма иду тако далеко да чак оптужују САД и њене инструменте да стоје иза таквих насилних реакција. Према таквим тврдњама, САД желе да заплаше проамеричке режиме у поменутих земљама и укажу им да, уколико не буду послушни, може им се десити народ који ће им доћи главе, што упућује на закључак да, уколико желе то да избегну, и даље морају да рачунају на америчку „подршку”. С друге стране, морају да остану чврсти у својим ставовима и да не попусте пред захтевима незадовољног становништва које жели да се отргне америчкој и западној контроли и доминацији.

У стартешком погледу, сценаријом у коме би масовно незадовољство попримило верски карактер, Америка би могла да разбије антиглобалистички блок. На тај начин бес би био заснован искључиво на верској основи, што Америци, која пропaгира сукоб цивилизација, итекако одговара. Основни разлози економске, политичке и друштвене неправде који харају светом и даље би остали нетакнути а Америка, као најодговорнија за све, и даље изузета од сваке врсте одговорности.

Очигледно да САД и њени идеолози пропaгирају у „својој западној цивилизацији” тезу да је све што они раде демократско и у интересу права човека, чак и када га убију или повређују његова најдубља осећања. С друге стране, свако дирање у такво њихово понашање тумачи се као напад на слободу и демократска права. Укратко – као облик тероризма.

Олако трговање српским интересима

- *Нажалост, неиреситани неустеси (и бламаже) у спољној и унутрашњој политици досовске власти, од којих је вероватно највећи и најзначајнији онај из 2006. године, када је постало јасно да су највећи заговорници независности Косова и Метохије управо њихови пријатељи из САД и Велике Британије, нису поколебали ове „визионаре“. Они и даље, без икакве самокритике, надмено оштрују своје политичке пројекте у Србији за социјалне грешке и бламаже, истовремено пишући разноразна писма на адресе у САД, за које мисле да нешто значе у тој земљи. Једно од таквих писама, упућено америчкој администрацији, односило се и на Српску радикалну странку.*

Пише: мр Дејан Мирковић

У септембру 2004. године један београдски дневни лист¹⁾ је објавио писмо које је председник Србије Тадић упутио председнику САД Џорџу Бушу. Писмо је обилувало (најблаже речено) неприкладним и недипломатским фразама, непримереним положају председника једне земље. На пример, из Београда је поручено Бушу да „судбина америчког искуства обликује данашњи свет“ и зато „то мора да је велики терет, али њега чини лакшим Ваша одлучност“. Састављачи овог писма су отишли још даље у свом недипломатском речнику, па су констатовали и: „Господине председниче, Ваше речи и дела окупице су мушкарце и жене у Вашој земљи, као и у целом свету. Такође Вам изражавам наду да ћемо нас двојица, лидери наших народа, стајати заједно против сила које теже уништењу свих нас. Заричем Вам се, господине председниче, на ову тужну годишњицу... да није било блиставог вођства адмирала Грегори Г. Џонсона, команданта здружених снага НАТО пакта у јужној Европи... док напредујемо у преговорима који се тичу будућег статуса Косова и Метохије... Народ Америке има срећу да сте Ви на његовом челу...“. Помиње се и тадашње здравствено стање Тадића, НБА лига и слично.

Наравно, ово писмо није произвело никакав озбиљан ефекат (осим забављачког) у Вашингтону. Нешто касније, почетком 2006. године, приликом посета Београду Френка

Визнера и Џона Сојерса, постало је јасно да су САД и њен сателит Велика Британија биле и остале главни покровитељи идеје о независном Косову и Метохији. У том контексту, писмо упућено Бушу у септембру 2004. године је јасно показало каква невероватна конфузија и незнање владају у врховима досовске власти када се ради о спољној политици. Они су, изгледа, били убеђени да у САД влада некакав потпуни склад између одредби устава донетог још пре 200 година (дакле потпуно застарелог) и монополско приватизоване привреде и друштва 21. века (са компанијама и банкама које вреде и по неколико стотина милијарди долара и које су, укупно гледано, финансијски јаче од америчког буџета). Мислили су да је довољно да пошаљу једно неозбиљно и удворичко писмо и тако реше све проблеме. Следећи примери показују колико је било непримерено, трагикомично и неозбиљно писмо упућено из Београда америчком председнику у септембру 2004. године, као и уверење досоваца да ће уз помоћ десетак неприкладних реченица променити глобални правац америчке политике. Све је могуће кад је ДОС у питању, па и овакви „дипломатски“ подухвати.

Уставна и фактичка улога председника САД

Каква је стварна улога председника у америчком систему? Да ли је фамозно Тадићево писмо уопште отишло на праву адресу? Да ли Буш фактички креира америчку спољну и унутрашњу политику? По уставу из 1797. године он има велика овлашћења. Поставља 15 државних секретара (министара) има право вета на одлуке Конгреса, поставља судије Врховног суда. Може се рећи да председник САД има истовремено председничку и премијерску функцију. Оваква уставна решења су последица тога што је први председник САД био Џорџ Вашингтон, коме је велики углед који је стекао током рата за независност, омогућио да добије овлашћења која су упоредива са онима која има краљ у монархији. Колико су оваква решења из 18. века применљива и прикладна за 21. век, није тешко закључити. Али, поставља се и питање – ако председник САД има положај „ненаследног монарха“ и велику личну власт, како је могуће да избори за ову функцију не доносе никакву значајнију промену у политици ове земље већ четрдесетак година. Немогуће је да су сви људи на тој функцији имали исте ставове о огромном броју проблема са којима се Америка суочавала у задњих неколико деценија. Међутим, у овом периоду политика САД се мењала само у нијансама. Треба рећи и да постоје докази да је било председника који су давали личне смернице у политици САД, на начин који је прописан Уставом. Пре

свега мислимо на Дона Кенедија и Ричарда Никсона, који су слични и по томе што нису дочекали крај свог мандата.²⁾ Међутим, постоји много већи број примера који наводе на супротан закључак – о великом незнању, некомпетентности и неактивности особа које су биле на овој високој функцији.

Ричарда Никсона је на функцији председника наследио Џералд Форд, који мандат није добио на изборима. Фордови најближи сарадници, као Хенри Кисинџер, нису имали високо мишљење о његовим способностима: „Џералд Форд, који је на дужност председника постављен, а не биран, није имао ни искуство ни моралну подлогу”. „Био је у највећој могућој мери различит од онога што се почело сматрати познатом политичком личношћу”.³⁾ Сам Форд се жалио

сти САД. Његово непознавање спољне политике је било слично као Фордово. Кисинџер описује Регана са отвореним подсмехом: „Реган је био запрепашћујућа, по интелектуалцима чак и несхватљива појава. Он је слабо познавао историју, а и оно мало што је знао, прекрајао је. Многе од историјских анегдота које је радо препричавао нису биле утемељене на општеприхваћеним историјским чињеницама. Једном приликом је у неком приватном разговору изједначио Горбачова и Бизмарка, тврдећи да су обојица савладали исте унутрашње препреке захваљујући томе што су одустали од централно планске привреде и преоријентисали се на тржишну. Једном заједничком пријатељу сам посаветовао да упозори Регана да ту бесмислицу ни случајно не по-

да су се његови сарадници према њему понашали са непоштовањем, а појединци, као министар одбране Шлезингер, су га отворено вређали. Хенри Кисинџер пише како му се Форд жалио на однос министра одбране: „Џим (Шлезингер) не води битку против вас него против мене. Мисли да сам глуп и да ме ви вртите око малог прста, што му се не свиђа”.⁴⁾ Форд је у својим наступима показивао да му је спољна политика нејасан појам. Приликом прве посете једног египатског председника САД, 1975. године, он се запањеној египатској делегацији обратио са „велики народе Израела”.⁵⁾ Исто тако, године 1976, када је СССР владао на пола европског континента, Форд је у једној телевизијској дебати изјавио: „У Источној Европи нема никакве совјетске доминације”.⁶⁾ Његови сарадници отворено пишу да га нису ни консултовали приликом доношења важних политичких одлука. На пример, када су успостављени контакти са Палестинцима и ПЛО током седамдесетих.⁷⁾

Амерички председник Роналд Реган (у два мандата) који је наводно водио земљу до „победе у хладном рату” је такође интересантна личност. Овај бивши глумца у нискобуџетним филмовима изазивао је чуђење и подсмех чак и у јавно-

нови пред неким Немцем. Међутим, тај пријатељ је сматрао да не би било мудро да Регану пренесе моје упозорење, пошто би му се у том случају оно поређење само још дубље утиснуло у меморију.

Реган није имао стрпљења да детаљно проучава међународне односе. Он је усвојио неколико основних идеја, као што су опасност коју у себи крије политика попуштања, комунистичко зло и значај његове сопствене земље, док анализе суштинских питања нису представљале његову јачу страну. Имајући то на уму, пред почетак једног скупа историчара у Конгресној библиотеци, у разговору који је, како сам мислио, био приватан, рекао сам: – Кад разговарате са Реганом, често се питате како је икоме могло да падне на памет да би он могао да буде председник, или чак гувернер. Међутим, на вама историчарима је да објасните како је човек чији интелектуални капацитети нису много велики могао осам година да буде први човек Калифорније и готово седам први човек Вашингтона⁸⁾ (питање које је поставио Кисинџер је веома интересантно, али било би занимљиво да су га историчари поставили и њему. Он је човек који је био на највишим положајима у више различитих администрација).

Кисиндерова (готово увредљива) отвореност са којом говори о Регану, нестаје када пише о његовим сарадницима. Он је ту веома опрезан: „Питање ко је писао Реганова саопштења у вези са спољном политиком – а ниједан председник их не пише сам – готово је неважно. Кбла прича да је Реган био пуко оруђе у рукама писаца својих говора”.⁹⁾ Реган (слично као и Форд) није био упознат са значајним одлукама „своје” администрације. Тако је америчко ваздухопловство напало либијске авионе без његовог знања 1981. године.¹⁰⁾ Тада су оборена два либијска ловца. Контраверзна је улога Регана и у афери „Иран-Контра”. Он сам је више пута изјавио да није знао за почетак ове компликоване операције која је укључивала више земаља (Иран, Либан, Израел и Никарагву). Тада је такозвана „Реганова” администрација починила више тешких прекршаја. Оглушила се о захтеве Конгреса да престане са помагањем терориста („контраши”) у Никарагви, прекршила је сопствене санкције према Ирану, умешала се у грађански рат у Либану и оштетила је државни буџет услед нереалних (превисоких) цена које је плаћала Израелу за куповину оружја.¹¹⁾

У том периоду, Реган је у низу конфузних изјава, наизменично демантовао и потврђивао своју умешаност. Није знао да наведе ни све земље које су биле умешане. Ако узмемо да су тачне његове изјаве у којима потврђује да је знао за аферу „Иран-Контра”,¹²⁾ поставља се питање зашто није смењен. Неколико година раније Никсон је морао да напусти председнички положај због много мањег прекршаја. Против њега је вођена права медијска хајка, претило му се извођењем на суд, затвором. У Регановом случају није постојала таква медијска хистерија, нити непријатељски став вашингтонских институција.¹³⁾ Ако су тачне друге Реганове изјаве, у којима каже да није знао за аферу „Иран-Контра”, онда се поставља питање другачије врсте. Какав је то систем власти у којем формално најмоћнији човек не одлучује о тако важним стварима? Дакле, амерички систем је изузетно компликован и нејасан и далеко од неозбиљних представа досовских политичара.

Бил Клинтон је, као и Реган, провео два мандата у Белој кући. Иако је имао најмање једну годину (од почетка кампање до преузимања власти) да изабере своје сараднике, неке је, по сопственом признању, упознао тек када му је почео мандат. Он пише у мемоарима да је „свог” шефа уреда за буџет и кадрове Леона Панету упознао тек после победе на изборима.¹⁴⁾ Клинтон (изузимајући неколико фраза) не даје објашњење зашто је ангажовао за тако осетљиве функције човека кога није познавао. Слична ситуација је била и са неким другим члановима кабинета.¹⁵⁾ Клинтон није познавао ни „свог” кандидата за област екологије, као и за место јавног тужиоца, Клинтон пише и о некаквом „супервизору” који му је помогао да провери биографије кандидата.

Ричард Холбрук у својој књизи „Пут у Дејтон”¹⁶⁾ износи један дијалог између њега, Клинтона и Кристофера о Босни. Холбрук је у њему био веома оштар према формално најмоћнијем човеку у САД, „објашњавајући” му да, иако има формална овлашћења о слању војника у Босну, фактички неће одлучивати о томе, наводно због високог степена „аутоматских команди”.

У јулу 1998. године генерал Весли Кларк је осмислио план за агресију НАТО на СРЈ. Овај важан документ није показао прво свом главнокомандујућем, председнику Клинтону, нити начелнику Генералштаба Шелтону. Они су, по Уставу САД, ти који би требало да одобре овако значајан план или да дају своје примедбе на њега. Генерал Кларк је план за агресију на СРЈ прво однео код Цима Стајнберга, заменика саветника за националну безбедност. Из Кларковог описа тих догађаја произлази да је Стајнберг дао одобрење за примену тог војног документа који је био увод у агресију на СРЈ.¹⁷⁾ Кларк признаје да је починио озбиљно кршење формалне процедуре одлучивања, али не даје објашњење како није одговарао за то. Клинтон је у првом моменту био огорчен због очигледног непоштовања своје функције, али касније се помирио са овим необичним функционисањем командне структуре у САД.

Кларк је толико дрзак да пише да је Клинтон „схватио” да је погрешно: „Када сам отишао код председника и са њим размотрио план, он је негирао да је уопште био љут. Можда је увидео да је погрешно разумео и сувише бурно реаговао”.¹⁸⁾ Зато Кларкова књига нема само пропагандну сврху (оправдање агресије на СРЈ), она је и сведочанство о функционисању америчког система. У својим мемоарима Клинтон пише да је чак за време агресије НАТО на СРЈ отишао на одмор (!): „Хилари и ја смо отишли на одмор на плантажу White Oak у северној Флориди, највећем резервату дивљачи у САД”.¹⁹⁾ Веома чудно, главнокомандујући иде на одмор док је цео свет узнемирен због агресије на СРЈ. Ко је онда одлучивао у Белој кући?

Након Клинтона, Џорџ Буш Млађи је постао формално најмоћнији човек у Америци. Године 2004. добио је поверење народа за још један мандат. Његов бивши министар финансија Пол о’Нил описује како је Џорџ Буш „водио” састанке „свог” кабинета: „Био је као слепац у соби пуно глупих људи”.²⁰⁾ Пол о’Нил каже да је његов први састанак са Бушом био „монолог”. Буш му није поставио ниједно питање, нити се занимао за програм рада Трезора САД, само је слушао. Бушово непознавање спољне политике је на нивоу Фордовога и Регановог. На конференцији за штампу у јулу 2004. године, Буш је изјавио да се Палестина граничи са Ираком.²¹⁾ Палестинског премијера Махмуда Абаса је назвао „Абу Абас” више пута током фебруара 2005. године.²²⁾ Пољског председника је „деградирало” у положај премијера.²³⁾ Приликом посете Словачкој, сурови рат који букти у Ираку је упоредио са „плишаном револуцијом”, а словенач-

ког премијера је заменио са словеначким министром иностраних послова у изјави медијима 1999. године.

Такође, према одредбама Устава САД, председник би требало да има много већу моћ од чланова свог кабинета. Он их поставља и одређује им смернице за њихов рад. Али, у такозваној „Бушовој администрацији“ није тако у пракси. Важан закон који је требало да регулише рад обавештајних служби имао је 2004. године подршку председника САД и Конгреса. Један члан Конгреса је образложио зашто закон није усвојен: „Председник, као врховни командант, није успео да убеди секретара за одбрану да престане да се противи закону. То се дешава већ месецима.“²⁴⁾

Буш није знао за догађаје у Украјини док их није видео на телевизији, иако је такозвана „револуција“ вођена из Чењичевог кабинета, наводе неки аналитичари. Поједини западни медији, као британски „Индипендент“, иду толико далеко да доводе у питање Бушову „способност за дужу пажњу“²⁵⁾, а Гејл Шихи, позната новинарка је чак написала у „Vanity Fair“ да Буш пати од „недијагностициране дислексије“. Дана Милбанк из „Вашингтон поста“ је изнела мишљење да Буш можда има блажи облик апраксије; Јакоб Вајзберг, сарадник часописа „Њујорк тајмс магазин“, је у ироничном стилу написао да „могућност да ће неко идентификовати председникову патологију остаје отворена“. Вајзберг је и аутор познате хумористичке збирке „Бушизми“.

Нећемо доносити исхитрене закључке о улози председника у савременом америчком систему. Изнели смо податке који говоре, пре свега, о потреби студиозног проучавања функционисања политичко-економског система у Америци. Ми данас мало знамо како се доносе одлуке у САД. Када би успели да макар мало „разбистримо“ облак нејасноће који прати овај систем, знали би како да „усмеримо“ своју политику. Мале земље као што је наша увек морају рачунати са ушпитањем Сједињених Држава у њихову унутрашњу и спољну политику. Зато проучавање америчког система нема апстрактну сврху. То није теоријско питање, већ практичан проблем. Једно је сигурно, амерички систем има мало сличности са наивним представама досовских политичара формираним на основу туристичко-маркетиншких путовања по Западу.

Нажалост, непрестани неуспеси (и бламаже) у спољној и унутрашњој политици досовске власти, од којих је вероватно највећи и најзначајнији онај из 2006. године, када је поста-

ло јасно да су највећи заговорници независности Косова и Метохије управо њихови пријатељи из САД и Велике Британије, нису поколебали ове „визионаре“. Они и даље, без икакве самокритике, надмено оптуђују своје политичке противнике у Србији за сопствене грешке и бламаже, истовремено пишући разноразна писма на адресе у САД, за које мисле да нешто значе у тој земљи. Једно од таквих писама, упућено америчкој администрацији, односило се и на Српску радикалну странку. Тада је Тадићев тим апеловао да се помогне у „обрачуну“ са Српском радикалном странком јер прети „опасност“ да она дође на власт. Зато ће можда једног дана хроничари овог трагикомичног досовског режима користити Аристофанове стихове када буду описивали досовске такозване политичаре и експерте:

*„Надувености,
осиности није баи на месџу сада,
у овом џренуџику када сва је земља
на милости морских вала,
да вас не би и будућности једног дана
неразумним џрогласила.“²⁶⁾*

Фусноте:

- 1) „Курир“, септембар 2004.
- 2) „Ниједан модерни председник није био студиознији“, Кисинџер Х. „Године обнове“, БМГ, Београд, 2000, стр. 38. Кисинџер и на другим местима у својим мемоарима износи високо мишљење о Никсоновим способностима.
- 3) Кисинџер Х. „Године обнове“, БМГ, Београд, 2000, стр. 31, 1130.
- 4) Кисинџер Х. „Године обнове“, БМГ, Београд, 2000, стр. 194.
- 5) Кисинџер Х. „Године обнове“, БМГ, Београд, 2000, стр. 1088.
- 6) „Привредни преглед“, 1. 10. 2004.
- 7) Кисинџер Х. „Године обнове“, БМГ, Београд, 2000, стр. 1096.
- 8) Кисинџер Х. „Дипломатија“, „Верзал прес“, Београд, 1999, књига 2, стр. 680.
- 9) Кисинџер Х. „Дипломатија“, „Верзал прес“, Београд, 1999, књига 2, стр. 680.
- 10) ТВ „Discovery“, 28. 7. 2005.
- 11) Цамић Д.: „ЦИА изнуџра“, „Књига комерц“, Београд, 2004, стр. 169.
- 12) Прве испоруке ракета типа „ТОВ“ обављене су у августу 1985. године. Више о томе др Левков М.: „Израелска џајна служба“, „Филип Вишњић“, Београд, 2002, стр. 268-273.
- 13) Џенкинс Ф.: „Историја САД“, „Филип Вишњић“, Београд, 2002, стр. 218. Ричард Никсон је освојио други мандат 1972. године као најпопуларнији председник у другој половини 20. века (број гласова у односу на укупну популацију, разлика међу кандидатима).
- 14) Клинтон Б.: „Мој животи“, „Наклада Љевак“, Загреб, 2004, стр. 430.
- 15) Клинтон Б.: „Мој животи“, „Наклада Љевак“, Загреб, 2004, стр. 427-435.
- 16) Холбрук Р.: „Пут у Дејтон“, „Дан граф“, Београд, 1998, стр. 72.
- 17) Кларк В.: „Модерно райвовање“, Самиздат В92, Београд, 2003, стр. 160.
- 18) Кларк В.: „Модерно райвовање“, Самиздат В92, Београд, 2003, стр. 162.
- 19) Клинтон Б.: „Мој животи“, „Наклада Љевак“, Загреб, 2004, стр. 808.
- 20) Види Сускинд Р. „The Price of Loyalty“ Симон Шустер, Њујорк, 2004, ВВС, 10. 1. 2004. и „Роџиерс“, 9. 1. 2004.
- 21) „Полиџика“, 26. 6. 2004.
- 22) „Полиџика“, 11. 2. 2005.
- 23) „Полиџика“, 11. 2. 2005.
- 24) ВОА, 24. 11. 2004.—Кесић О.: НИН, 12. 5. 2005.
- 25) „Индиџенџи“, 21. 2. 2005, Вајзберг Ј., „Бушизми“, ЕТЦ, Београд, 2003, стр. 4 и 10.
- 26) Аристофан, „Жабе“, Матица српска, Нови Сад, 1978, стр.172.

Отацбинске и неке друге песме

• *Сабирајући у себи одраслање генерације шеснаестогодишњака, Милена Јева сипрасно о свейу око себе и земљи у којој живи*

Пише: Жана Живаљевић

Милена Придрашки је одличан ученик другог разреда Правно-биротехничке школе Центра „9. мај“ у Светогорској улици у Београду. Узорна, пристojна девојчица налик својим вршњацима, са амбицијама да студира економију (у породичној традицији) или политичке науке.

Има, међутим, и једна ствар по којој се она разликује од већине исписника, а то је несвакидашња љубав према лепој писаној речи, стиху, цртежу и боји. Не пишу многа талентована деца у узрасту од свега 16 година о својој земљи, српском војнику, достојанству и чести, али се, како нам она у овом разговору каже – итекако занимају за будућност своје отацбине. „Много се више бавимо темама које су резервисане за одрасле, него што се мисли“, каже Милена у име своје генерације.

Српски војник

На Бадње вече написала је песму следећег садржаја:

*„Суза кану на земљицу црну,
клоне шело, црсии црну,
Храбро војник каиу с' земље диже,
усирави се, црије ближе.
Сува усиа жедна воде
жељна свейа и слободе,
и говоре ишхо, лако:
Ойацбину не дам никако!
Зна се чија крв жубори,
од Сомбора к' Свейој Гори!
Туђа сивоиа шуда неће,
цре нећо нам свима зацалиице свеће.
Туђе руке неће градиит'
ниии дрво иу засадиит',
док је срца у грудима.
Смаицрајице нас лудима!
Пред очима вашиим ја умрећу сада,
Ал' ипоследња, знајице, да умире нада,
наћи ће Срби излаз, сиас,
чуће Бог мили српски глас!“*

Дирљиву и свилену, као девојачка душа.

Свестрано надарена

Писањем из љубави и за своју душу се Милена бави већ четири године уназад. Да развије урођени таленат, подстицала је породица, која цени књигу: отац службеник, старији брат економиста и мајка Љиљана, некадашњи радник „Инвест банке“, тренутно без посла.

Мајка подсећа да је скромно дете похађало и ликовну школу и већ три пута колективно излагало – у књижари „Никола Пашић“, галерији НИС-а на Новом Београду и у Малом позоришту „Душко Радовић“. Једна од изложби би-

ла је хуманитарног карактера, за незбринуту децу, и посетиоци су дела младих уметника просто разграбили. Милица и данас илуструје своја „писанија“ вињетама и цртежима, а њене збирке-свепчице су право мало ремек дело, празник за очи. Уз музику коју производе риме, уметнички доживљај је комплетан.

Ова млада девојка још из детињства негује пасију звану кошарка и не пропушта утакмице, јер овај спорт сматра посебним – отменим, елегантним, огледалом фер-плеја. Спортствене спортске активности свела је на рекреативно бављење аеробиком, које је опушта и смирује у тренуцима пренапрегнутости и премора.

Опредељење су јој друштвене науке и учи за пословног администратора, јер није могла бити сигурна да ће родитељи моћи да јој обезбеде наставак школовања, иако и у Правно-биротехничкој школи ређа саме петице.

Говорећи о својој генерацији, за коју сматра да исправно стасава и да не стоје приче да су „неки нови млади“ незрели

и незаинтересовани за време и околности у којима живе, она истиче да је круг у коме се креће изузетно упућен у судбинска збивања везана за даљу судбину народа и државе. „Све нас интересује, али смо слабо удружени и пружене су нам мале шансе да на било шта утичемо” – каже Милена.

Најлепше јој стоји љубав

Није ова девојка ни стармала ни надобудна, само смерно крије своју интиму и поверава је поезији на чување. Ако остане верна својој младалачкој љубави и једнога дана нека њена збирка осване у излогу књижара, бићемо први који смо је открили и пружили јој прилику. Јер, не пева Милена Придрашки само о отаџбини, већ и о тајнама младе душе. Писање је „пекла” и у ђачком листу основне школе „Марко Орешковић” коју је похађала, а један интервју јој је објављен и у спортском листу „Темпо”. Неомеђена жанровима и темама, враћа се својој свешчници, која упија њене девичанске утиске о свету и људима којима је окружена. За њу је све инспирација. Реагујући једне јануарске вечери на филм у коме је приказано страдање њеног народа у бомбардовању 1999. године, написала је:

Исправка

У „Великој Србији” број 2415, у тексту „Мешетарење у Инђији”, нашом грешком објављено је да Грађевинско предузеће „Летач” д.о.о. из Инђије не поседује лиценцу сагласно обавези из Закона о планирању и изградњи, за обављање послова уређења регионалне канализационе мреже. Пошто Грађевинско предузеће „Летач” поседује лиценцу за извођење радова на хидротехничким објектима и инсталацијама водовода и канализације, коју је добило од Министарства урбанизма и грађевина и Инжењерске коморе Србије, овом приликом редакција „Велике Србије” извињава се предузећу због пропуста.

Рат у Београду

*Бели голуб пролећео изнад града,
И њоново оживела нада
Да ће суров рат да прескоче
И мржња да нестане.
И чује се молишва сваки дан,
Да све скоче, да све је ово сан –
Све смрти и бомбе ишито падају око нас,
Молимо се да најзад нађемо сјас.*

Нађе се у њеноме младоме веку и времена и речи за оно што шеснаестогодишњацима најлепше стоји: љубав и немир. Фебруара 2005 („кад је била заљубљена у једног дечака” – додаје мама Љиљана) написала је:

*„Због зелених очију твојих
крећем се до дна,
воде ме дубоко
у тихе воде сна.
Због власа твојих
бежим далеко у снове.
Можда и нађем сјас
од болести ове.
Болести тишке,
ишито носи твоје име.
Не изражим ти ништа,
само не заборави ме”.*

Незаборавно, зар не?

- Алтернативна медицина је чудо. Ево и Лабус помоћу ње излечио гихт. Стављао облоге од киселе воде „Књаз Милош”.
- У новинама дилема: или Карићи или Влада. Најпоштеније би било и једни и други.
- Борис Тадић помиловао од ступања на функцију 97 затвореника. Ко ли ће њега?
- Бранкица Станковић („Инсајдер”) добила награду „Југ Гризел”. Коју ли ће добити кад јој у жирију буду Чеда и Беба?
- Дејан Симић, вицегувернер НБС био адвокат Јелашићу код куповине „оне” виле. Можда у коферу и није био мито већ кусур.
- Таман кад је изашао из земље, Богољуб Карић се разболео. Сад га боли што су ови расписали потерницу за њим.
- Министарство науке утврдило да је „Ју Ес Стил” загађивач животне средине. Кад ће утврдити ко су загађивачи српске политичке средине.
- Матеја Кежман је поштено заслужио Светосавску награду. Није, међутим, заслужио да му је додељује Вуксановић.
- Димитриј Рупел изјавио да Србији треба кисеоник. Па нормално, кад нас сви држе за гушу.
- У Сарајеву ништа ново. Поново осванули графити „Смрт Србима”.
- Драган Ђилас продаје своју фирму. До сада је само продавао маглу.
- Ђиласова фирма једва састављала крај са крајем све до председничких избора. А онда кренуло човеку.
- Каже Ђилас да је ушао у политику да би из ње очистио Тому Николића. Може за почетак да му очисти ципеле.
- Ђилас изјавио да носи само „Босова” одела. Не знам само да ли „Бос” прави одела на штрафте. Да се човек привикава.
- Министарка пољопривреде Ивана Дулић Марковић постала водитељ на Кикиндској телевизији, на којој води емисију „Свет и ми”. Ма водитељ је она још од постављења. Одвела нам пољопривреду у чабар.
- Како нам воде државу, ускоро ћемо Сретење господње уместо дана државности прогласити даном жалости.
- Ко каже да у Србији ништа не цвета. А корупција, мито, тендери, провизије....
- Да ли је министру, који обећа планинском селу изградњу аеродрома, време да и сам одлети.
- Прво га досманлије терале да преузме министарство, сад га народ тера у п.м.
- Не дај Боже да птичји грип закачи Црну Гору. Био би општи помор. Тамо су сви соколови пилићи.
- Несташица мяса неће потрефити грађане Србије. Они одавно немају ни за хлеб.
- Јанеза Дрновшека више Србија не занима. Изјавио да ће нам окренути леђа.
- Ненад Чанак и Бојан Костреш скупљају потписе за смену новосадске, радикалске власти. Фали им само још један па да имају три.
- Ако народ нема хлеба, нек једе колаче, рекоше Динкић и Лабус ономад, кад су секли тарту, после разговора са Париским клубом.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је оворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

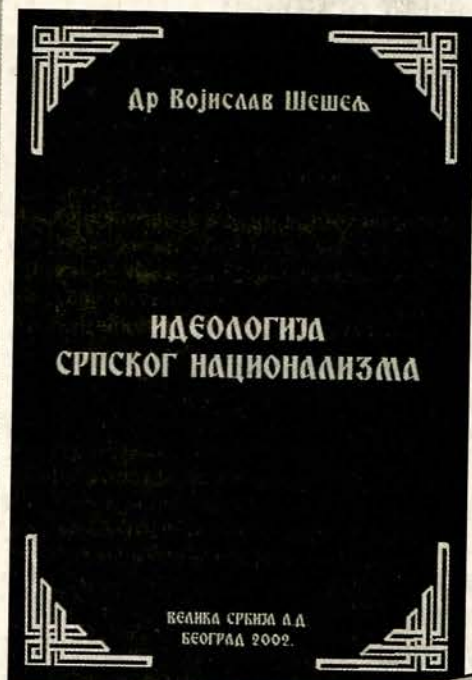
Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Тврди повез – златотисак

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелја одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

1. Време преиспитивања
2. Хајка на јеретика
3. Феноменологија балканског деспотизма
4. Велеиздајнички процес
5. Наркоманија Вука манитога
6. Политика као изазов савести
7. Милан Панић мора пасти
8. На међународној сцени
9. Сучељавање са седмом силом
10. Народни трибун
11. Посланичке беседе
12. Филиппике четничког војводе
13. Пали, жари, дедињски диздаре
14. Црвени тиранин са Дедиња
15. Да све српско буде као земунско
16. Промене по вољи народа
17. Без длаке на језику
18. Моћ аргумената
19. Фалсификована воља народа
20. Влада националног јединства
21. Србија под америчким бомбама
22. Док патриоте обнављају издајници разарају
23. Радикали се нису обрुкали
24. Паклени планови Запада
25. Контрареволуционар у булдожер револуцији
26. Досманлијски зулум над Србијом
27. Континуитет радикалске доследности
28. Главни Милошевићев политички робијаш
29. Убиство министра одбране Павла Булатовића
30. Досманлијски сејмени на Правном факултету
31. Глогов колац у досовском срцу
32. Досманлије као нови јањичари
33. Четничка сабља над досманлијском главом
34. На јуначким рукама кроз српску Боку
35. Кора од банане
36. Српски четнички покрет
37. Српска радикална странка
38. Пети отаџбински конгрес
39. Суданије непокорног војводе
40. Идеологија српског национализма
41. Афирмација парламентаризма
42. Слом савезне државе
43. Жигосање досманлијског бепчашћа
44. Челични војвода
45. Стазом славе, у служби отаџбине
46. Храброст и савесност у историјским ломовима
47. Упорна одбрана Српства
48. Станко Суботић – Цане Жабац, краљ дуванске мафије
49. Мафијашка пудлица Небојша Човић
50. Цијин мајор Грујица Спасовић
51. Четнички војвода пред Хашким трибуналом
52. Суочавање са хашким инквизиторима
53. Хашки досије набеђеног ратног злочинца
54. Поцепана хашка инквизиторска одежда
55. У челустима Курве дел Понте
56. Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон
57. Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други
58. Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон
59. Хашко бајрамско прасе
60. Лажљива хашка педерчина Џефри Најс
61. Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу
62. Енглески педерски испрадк Тони Блер
63. Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана
64. Подмукли галски пицопевац Жак Ширак
65. Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер

САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗЛАТОИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

Bojislav Šešelj

